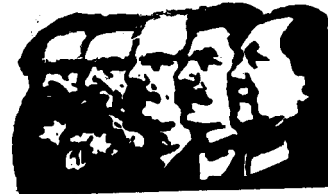

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΝΗΣ 2014 ΑΡ. ΦΥΛ. 498, € 1,50

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ: ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μόλις τερματίστηκε με μια νέα εκχειρίδα ο δεύτερος “πόλεμος των ρουκετών” Ισραήλ-Χαμάς μετά από τον πρώτο του 2008-9.

Το πολιτικό και διπλωματικό αποτέλεσμα ήταν και αυτή τη φορά μια καταστροφική ήττα για το Ισραήλ, ενώ το στρατιωτικό αποτέλεσμα απλά δεν ήταν νίκη. Όμως σε αυτού του είδους τους πολέμους αυτό που μετράει είναι το πολιτικό-διπλωματικό αποτέλεσμα, όπως αρκετά διεξοδικά το αναλύουμε στο σημαντικό άρθρο της Νέας Ανατολής του Γενάρη του 2009 που αναδημοσιεύουμε παρακάτω.

Το 2009 η γενικά ειρηνόφιλη κυβέρνηση Ολμέρτ απλά σύρθηκε σχεδόν σε αυτόν τον πόλεμο

από τους προβοκάτορες της Χαμάς και γι αυτό δεν βαρύνεται ιδιαίτερα για το αποτέλεσμά του. Όμως, το 2014 η αντιδραστική κυβέρνηση Νετανιάχου δούλεψε γι αυτήν την προβοκάτσια, δηλαδή έκανε ένα πελώριο δώρο στον ισλαμοναζισμό και στον παγκόσμιο αντισημιτισμό. Δηλαδή η ηγετική κλίκα Νετανιάχου-Λίμπερμαν δεν έπεσε απλά στην προβοκάτσια της Χαμάς, όπως έπεσε η γενικά ειρηνόφιλη κυβέρνηση Ολμέρτ η οποία το 2009 απάντησε με βομβαρδισμούς της Γάζας στις προβοκατόρικες ρουκέτες της Χαμάς, αλλά διευκόλυνε τον πόλεμο και μάλιστα τον προετοίμασε πολιτικά επεκτείνοντας με μανία και αδικαιολόγητα τους οικισμούς στα κατεχόμενα παρά τη διεθνή κατακραυ-

γή. Εννοείται ότι ακόμα, περισσότερο, προετοίμασε τον πόλεμο πολιτικά και στρατιωτικά ο βασικός υποκινητής του η Χαμάς. Αυτή τον ξεκίνησε ρίχνοντας ρουκέτες κατά αμάχων αφού είχε αυξήσει το βεληνεκές τους ώστε να απειλεί μεγάλες πόλεις και είχε φτιάξει και λαγούμια για να τρομοκρατεί και την ύπαιθρο.

Με τον πόλεμο του 2009 η φιλειρηνική κυβέρνηση Ολμέρτ-Λίβνι έπεσε και ήρθε στην εξουσία η επιθετική-επεκτατική κλίκα Νετανιάχου. Με τον πόλεμο του 2014 η κυβέρνηση Νετανιάχου ενισχύεται τουλάχιστον προσωρινά γιατί η ίδια έχει οδηγήσει τον ισραηλινό λαό στη μεγαλύτερη αντιπάλαιστινακή του κατάπτωση και σε ένα πλαστό αί-

σθημα ότι μπορεί να είναι ασφαλής μόνο απαντώντας στρατιωτικά στη Χαμάς ακόμα και σε βάρους δυσανάλογα πολλαπλάσιων παλαιστίνων αμάχων, ακόμα και επεκτείνοντας τους οικισμούς στα κατεχόμενα κόντρα στη διεθνή κοινή γνώμη. Αυτό το πλαστό αίσθημα ασφάλειας το οικοδομεί μεθοδικά εδώ και δυο δεκαετίες ο μοιραίος Νετανιάχου, ιδεολογικό παιδί των αναθεωρητών της ακροδεξιάς τάσης Ζαμποτίνσκι του σιωνιστικού κινήματος. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτός ο τύπος ήρθε στην εξουσία για πρώτη φορά το 1996 χάρη στις εντελώς απρόκλητες σφαγές δεκάδων αθώων ισραηλινών από τους προβοκάτορες της Χαμάς, και σε αυτόν ο λαός του Ισραήλ και οι δημοκρατικοί

λαοί και χώρες όλου του κόσμου χρωστάνε το ουσιαστικό τέλος της διαδικασίας ειρήνευσης με τη λύση της δημιουργίας των δύο κρατών που κορυφώθηκε με τις συμφωνίες του Όσλο. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που ο Νετανιάχου έχει τις καλύτερες σχέσεις με τον Πούτιν καθώς, όπως και εκείνος, είναι ορκισμένος εχθρός της συνύπαρξης των δύο λαών, που σημαίνει εχθρός του στην πλειοψηφία του κόμματος της παλαιστινιακής εθνικής αστικής τάξης, της Φατάχ.

Όπως γράψαμε στο άρθρο μας του 2009 -και δεν κουραζόμαστε να επαναλαμβάνουμε- αυτοί οι πόλεμοι είναι πόλεμοι εικό-

συνέχεια στη σελ. 2

12 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΚΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ “ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ” ΤΟΥ Ι. Φ. ΦΑΛΜΕΡΑΥΕΡ

Με συγκίνηση οι “Εκδόσεις Μεγάλη Πορεία”, της ΟΑΚΚΕ, ανακοινώνουν ότι εδώ και 5 μέρες βρίσκεται στα βιβλιοπωλεία και ο δεύτερος τόμος της Ιστορίας του Μοριά κατά το Μεσαίωνα του Φαλμεράυερ. Τώρα πια το μεγάλο κρυμμένο έργο βρίσκεται ολόκληρο στα χέρια του ελληνικού λαού. Αυτό το χρωστάμε στην πολύχρονη, επίμονη και επίπονη προσπάθεια μετάφρασης όλου του έργου από το φιλόλογο σύντροφό μας Παντελή Σοφτζόγλου. Θα χρειαστεί να ξανασημειώσουμε και εδώ, όπως κάναμε και στον πρόλογό μας στον πρώτο τόμο του έργου, ότι ο σύντροφός μας έμαθε γερμανικά πάνω απόλα για να μπορεί να μεταφράσει αυτό το έργο που ενάντια του στήθηκε η κυρίαρχη, η παπαρηγοπούλεια ψευδής ιστορική συνείδηση του ελληνικού έθνους για τον εαυτό του. Πιστεύουμε ότι ο μεταφραστής κόπιασε και πέτυχε όχι μόνο ακρίβεια και πιστότητα στη νοηματική απόδοση του κειμένου αλλά και σε μεγάλο βαθμό απόδοση του εκφραστικού στυλ του συγγραφέα.

συνέχεια στη σελ. 7

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Εργαζόμενοι, δημοκράτες-πατριώτες, Αντισταθείτε στο κάτεργο της COSCO, σελ. 3, • Προδομένη από την αρχή η απεργία στο κάτεργο της COSCO, σελ. 4, • ΔΕΗ, όλα δείχνουν ότι η ιδιωτικοποίηση είναι ρώσικη κρατικοποίηση, σελ. 6, • 41 χρόνια από τη δολοφονία του ήρωα Νίκου Ζαχαριάδη, γενικού γραμματέα του ΚΚΕ, σελ.11,

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ του Ιάκωβου Φίλιππου Φαλμεράιερ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

Ο Μοριάς, ρημαγμένος από εσωτερικούς πολέμους μεταξύ των Φράγκων και των Βυζαντινών και πλημμυρισμένος από αλβανούς εποίκους, καταλαμβάνεται τελικά από τους Τούρκους.
1250-1500 μ.Χ.

Μετάφραση-Πραγματολογικά:
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΟΦΤΖΟΓΛΟΥ

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ
Διαβάζοντας τον Φαλμεράιερ την εποχή των νέων τσάρων,
Από τον Ηλία Γ. Ζαφειρόπουλο

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΓΑΖΑ: ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΕΙΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

νας, πόλεμοι μπροστά στις κάμερες και τους κερδίζει πολιτικά εκείνη η πλευρά που θα δείξει τα πιο πολλά αθώα θύματα και θα εμφανιστεί σαν η πιο αδύναμη. Ποτέ ως τώρα το Ισραήλ δεν προκάλεσε τόσα θύματα μεταξύ αμάχων και η Χαμάς δεν έκανε τόσα πολλά για να τα αυξήσει παίζοντας το κτηνώδες της παιχνίδι να ρίχνει τις ρουκέτες της στο Ισραήλ από θέσεις κοντά σε συγκεντρώσεις συμπατριωτών της. Πολλοί δημοκρατικοί και καλά ενημερωμένοι άνθρωποι έχουν αρχίσει να καταλαβαίνουν το παιχνίδι με τις ανθρώπινες ασπίδες της Χαμάς. Όμως ο πολύς κόσμος δεν μπορεί να αναλύσει εικόνας και κατευθυνόμενες ενημερώσεις σε πελώρια κλίμακα.

Έτσι το Ισραήλ έχει απομονωθεί διπλωματικά περισσότερο από ποτέ άλλοτε, με αποτέλεσμα ο παγκόσμιος φαιο-κόκκινος ναζισμός να τρίβει τα χέρια του απαιτώντας με όλο και μεγαλύτερη λύσσα την κατάργηση του κράτους αυτού, που είναι γέννημα της παγκόσμιας αντιναζιστικής πάλης.

Σήμερα περισσότερο από ότι το 2009 η Χαμάς κερδίζει πελώριους πολιτικούς πόντους και μέσα στην παλαιστινιακή κοινή γνώμη σε βάρος της αμέτοχης στο στρατιωτικό επίπεδο εθνοανεξαρτησιακής παλαιστινιακής οργάνωσης Φατάχ. Και τους κερδίζει σε μια κρίσιμη στιγμή, τη στιγμή που ο πρόεδρος της Φατάχ, ο ρωσόδουλος Αμπάς, κατάφερε και έχωσε στην παλαιστινιακή κυβέρνηση τη Χαμάς στο όνομα μιας δήθεν “εθνικής συμφιλίωσης”. Αυτή η συμμετοχή επιτρέπει στη Χαμάς να συνεχίσει να έχει απόλυτη κυριαρχία στη Γάζα και ταυτόχρονα μέρος της κυριαρχίας στη Δυτική όχθη από την οποία ως πρόσφατα είχε εξοστρακιστεί λό-

γω του ασυγκράτητου φασισμού και ηγεμονισμού της. Επίσης αυτή η συμμετοχή επέτρεψε στους ρωσόφιλους στη Δύση, με επικεφαλής τον Ομπάμα, καθώς και τους υφesiακούς να αναγνωρίσουν τη μικτή κυβέρνηση οπότε έμμεσα την ίδια τη Χαμάς. Η κυβέρνηση αυτή αναγνωρίστηκε δηλαδή αμέσως όχι μόνο από το νεοναζιστικό άξονα Ρωσίας, Κίνας, αλλά και από τις ΗΠΑ, και κυρίως από την ΕΕ που ως τώρα είχε την πιο αποφασιστική στάση ενάντια στους ισλαμοναζιζήδες της Χαμάς. Βέβαια αυτή η συμμετοχή έγινε με μια πρόσφατη πολιτική υποχώρηση της Χαμάς που είναι προσχηματική, όπως συνθίζουν οι φασίστες. Αυτή δέχτηκε τη θεωρητική δυνατότητα αναγνώρισης του κράτους του Ισραήλ βάζοντας όμως μια προϋπόθεση που αναιρεί στην πράξη αυτή τη δυνατότητα: Δηλαδή να επιστρέψουν όλοι οι παλαιστίνιοι πρόσφυγες στα σπίτια τους στο Ισραήλ από τα οποία φύγανε το 1948 όταν οι άραβες αντιδραστικοί μονάρχες με την υποστήριξη της Αγγλίας επιχείρησαν τον πόλεμο καταστροφής του κράτους του Ισραήλ που μόλις είχε αναγνωρίσει ο ΟΗΕ με πρωτοβουλία της ΕΣΣΔ. Με τα σημερινά δημογραφικά δεδομένα μια τέτοια επιστροφή σημαίνει πρακτικά κατάργηση του κράτους του Ισραήλ σαν ενός κύρια εβραϊκού κράτους, γι αυτό η Φατάχ είχε δεχτεί να συζητήσει άλλα μέτρα στο πνεύμα της επιστροφής, που δεν θα έθιγαν την ύπαρξη του ισραηλινού κράτους, όπως επιστροφή των περισσότερων προσφύγων στα παλαιστινιακά εδάφη, αποζημίωση σε άλλους που θέλουν να μείνουν στις νέες εστίες τους κ.ά.

Μόλις δημιουργήθηκε αυτή η κυβέρνηση, παρά τις πολύχρονες αντιστάσεις της Φατάχ, η κυβέρνηση του Νετανιάχου έκανε ότι μπορούσε για να την ενώσει και

μάλιστα μέσα σε αυτήν την ένωση να φέρεται τη Φατάχ σε εντελώς μειονεκτική θέση. Δηλαδή προανήγγειλε τη δημιουργία νέων οικισμών στα ήδη κατακλυζόμενα από ισραηλινούς εποίκους παλαιστινιακά εδάφη. Δηλαδή συνέχισε και ενέτεινε την πολιτική εκείνη που ξεφτίλιζε τη Φατάχ και τους μετριοπαθείς δημοκράτες παλαιστίνιους μέσα στην παλαιστινιακή αρχή και ενίσχυε τη Χαμάς. Κλιμάκωσε έτσι εκείνη την πολιτική που απομονώνει το Ισραήλ από την παγκόσμια δημοκρατική κοινή γνώμη και που αδυνατίζει τη θέση κάθε αραβικής χώρας που θέλει την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ.

Και να φανταστεί κανείς ότι πριν από την κυβέρνηση αυτή της “συμφιλίωσης” η Χαμάς ήταν σε μεγάλη αδυναμία μέσα στον πληθυσμό της Γάζας, εξαιτίας της διαφθοράς της διακυβέρνησης της την ώρα που ο πληθυσμός υπέφερε από την πολιτική του οικονομικού αποκλεισμού για τον οποίο πάλι οι προβοκάτορες της Χαμάς έχουν την κύρια ευθύνη. Πιστεύουμε ότι ο Χαμπάς μπόρεσε να επιβάλλει αυτή τη “συμφιλίωση” στη Φατάχ κάτω από την πίεση της κλίμακας Ομπάμα και των ευρωπαίων υφesiακών, που “κρατάνε” τη Φατάχ και την Παλαιστινιακή αρχή στο οικονομικό καθώς αυτοί τη χρηματοδοτούν σε μεγάλο μέρος. Αυτοί τελευταία θέλουν δυνάμωμα των δεσμών τους με τους δήθεν μετριοπαθείς ισλαμοφασίστες που έχουν κέντρο τους το Ιράν του Ροχανί, το Κατάρ και τον προβοκαρισμένο από τους Γκιουλενικούς και την κλίμα Ομπάμα και γι αυτό όλο και πιο φιλο-ιρανό Ερντογάν. Τη Χαμάς η διπλωματία του Ομπάμα θέλει να την ξεπλύνει σαν μη φασιστική και στη συνέχεια να την εντάξει στους μετριοπαθείς ισλαμιστές. Γι αυτό τελευταία η Χαμάς έχει στήσει μια ψευδοαντίθεση ανάμεσα σε μια τάχα μετριοπαθή

πολιτική πτέρυγα που θέλει συζήτηση με το Ισραήλ και μια στρατιωτική μαχητική (ταξιαρχίες Κασάμ) που θέλει πόλεμο μέχρις εξαφάνισης του. Είναι η γνωστή συνταγή των σοσιαλφασιστών της ΕΤΑ και του ΙΡΑ μόνο που εδώ το παιχνίδι φτάνει μέχρι τη γελοιότητα γιατί δεν υπάρχει ίχνος δημοκρατικής επίφασης που θα δημιουργούσε υποψίες κάποιας “πλουραλιστικής” ανοχής εντός της ναζιστικής αυτής συμμορίας. Εδώ πριν διαφωνήσει ο οποιοσδήποτε διαφωνών είναι νεκρός.

Την ώρα λοιπόν που η Φατάχ αντιστέκεται στη Χαμάς, ο Νετανιάχου βρίσκεται την κατάλληλη στιγμή να επιτεθεί στη Χαμάς με τρόπο που να τη βοηθάει διπλωματικά όσο τίποτα άλλο. Και δεν βοηθάει μόνο τη Χαμάς, αλλά τις πολιτικές θέσεις του νεοναζιστικού άξονα που σήμερα έχει πλέον αφάνταστα ισχυροποιηθεί στην ευρύτερη περιοχή, κυρίως με την ενίσχυση του Ιράν και την προσέγγιση των ΗΠΑ με αυτό.

Ενώ ο στρατηγικός στόχος και το αποτέλεσμα των ρουκετών της Χαμάς το 2009 ήταν ένας ισραηλινός βομβαρδισμός της Γάζας που θα προκαλούσε την απομόνωση της ανεξάρτητης Αιγύπτου, όπως το πρόβλεπε το άρθρο μας του 2009, (και τελικά κατέληξε στην πολιτική απομόνωση και την πτώση του φιλειρηνικού καθεστώτος Μουμπάρακ), ο κύριος, ο διεθνής στρατηγικός στόχος των προβοκατόρων είναι να αδυνατίσουν τη θέση της Σαουδαραβίας και του σημαντικά ανεξάρτητου και από τις δύο υπερδυνάμεις σημερινού, κατά τα άλλα αυταρχικού πατριαρχικού καθεστώτος της.

Θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι με την προβοκάτσια αδυνατίζει και η δι-

συνέχεια δίπλα

Αναδημοσιεύουμε παρακάτω το άρθρο για τους βομβαρδισμούς της Γάζας του 2009 που δημοσιεύτηκε στο φ. 441-2 της Νέας Ανατολής. Πρόκειται για μία ανάλυση που επαληθεύεται από τις σημερινές εξελίξεις και είναι εξαιρετικά χρήσιμη για την κατανόησή του ισραηλο-παλαιστινιακού ζητήματος.

Η φασιστική χρήση της Γάζας από το νεοναζιστικό άξονα και το προβοκατόρικο δίπολο

Η εικόνα που ερχόταν στις τηλεοράσεις ήταν το πιο βασικό μέρος του πολέμου Ισραήλ-Χαμάς, γιατί σε αυτόν τον πόλεμο νικητής θα ήταν αυτός που θα κέρδιζε τις εντυπώσεις. Η κυρίαρχη πολιτική εικόνα που βγήκε λοιπόν από τον πόλεμο ήταν ότι η μικρή Χαμάς, επικεφαλής ενός μικρού, μισοάοπλου και καταπιεσμένου παλαιστινιακού λαού έδινε εθνοαπελευθερωτικό αγώνα στον οποίο περιλαμβάνονταν και μερικοί ακίνδυνοι πύραυλοι ενάντια στον πανίσχυρο καταπιεστή του. Από την άλλη το Ισραήλ εμφανίστηκε σαν μια τρομερή δολοφονική μηχανή που με σύστημα σκότωνε. Αυτή η εικόνα που έδωσε την πολιτική οπότε και την ουσιαστική νίκη στη Χαμάς σε αυτόν τον πόλεμο όπως και η αντίστοιχη που έδωσε τη νίκη στη Χεζμπολάχ του Λιβάνου το 2006 ήταν επιφανειακή.

Στην πραγματικότητα ο τοπικός πόλεμος στη Γάζα ήταν μέρος μιας ευρύτερης παγκόσμιας πολιτικής αντιπαράθεσης στην οποία το Ισραήλ **σήμερα** εκπροσωπεί την πιο αδύναμη πλευρά και η Χαμάς την πιο ισχυρή.

Αν θέλει κανείς να καταλάβει τι έγινε

στ’ αλήθεια και τι διακυβεύτηκε σε αυτόν τον πόλεμο που στην ουσία του συνεχίζεται με πολιτικά μέσα πρέπει να μπει στην ουσία της ισραηλο-παλαιστινιακής διένεξης, αλλά και των ενδο-ιμπεριαλιστικών και διακρατικών αντιθέσεων στη

Μέση Ανατολή. Μόνο έτσι μπορούν να παραμεριστούν οι μύθοι και οι προκαταλήψεις που σήμερα δουλεύονται από το φασισμό και το σοσιαλφασισμό, δηλαδή το νεοχιτλερισμό σε μια και μόνη κατεύθυνση: την καταστροφή του Ισραήλ και την εξόντωση για μια ακόμα φορά των Εβραίων. Σύμφωνα με τους νεοχιτλερικούς οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις καθοδηγούνται από τους Εβραίους και το Ισραήλ οι οποίοι μέσω αυτών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων επιχειρούν τάχα να πετύχουν την απόλυτη δικιά τους παγκόσμια δικτατορία. Πίσω από αυτή τη νεοαντισημιτική προπαγάνδα βρίσκεται ο νε-

συνέχεια στη σελ. 13

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο
Ελένη Κωνσταντινοπούλου
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Δημοσιεύουμε παρακάτω κείμενο αφίσας της ΟΑΚΚΕ

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ-ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ COSCO ΜΗΝ ΑΦΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΚΙΝΕΖΟΥΣ ΝΕΟ-ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΕΣ ΝΑ ΑΡΠΑΞΟΥΝ ΟΛΟ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

πλωματική θέση της Αιγύπτου και του αρχηγού της φασίστα Σίσι, που έμμεσα σε αυτή τη σύγκρουση στέκεται στο πλευρό του Ισραήλ, αφού συνεχίζει τον αποκλεισμό της Γάζας από το νότο και πάνω στους βομβαρδισμούς, τους οποίους δεν καταγγέλλει. Η Σαουδική Αραβία είναι πολύ χαρούμενη που έχει ξανά μαζί της την Αίγυπτο, όπως επί Μουμπάρακ και νομίζει ότι δεν είναι απομονωμένη. Επίσης και ο Νετανιάχου χρησιμοποιεί αυτήν τη φαινομενικά φιλική στάση της Αιγύπτου προς το Ισραήλ για να αποδείξει στον ισραηλινό λαό ότι η σκληρή πολιτική του αποδίδει διπλωματικά, οπότε μπορεί να βομβαρδίζει και να εποικίζει ανώδυνα. Όμως τα φαινόμενα απατούν, ιδιαίτερα αυταπάται η Σαουδική Αραβία που θεωρεί τον Σίσι φίλο της επειδή έχει κοινό εχθρό με αυτόν τους Αδελφούς μουσουλμάνους, οπότε και τη Χαμάς. Όμως η Χαμάς δεν είναι αδελφοί μουσουλμάνοι, δηλαδή ισλαμοφασίστες εθνικιστές. Η Χαμάς είναι Ρωσία, όπως με τη Ρωσία είναι και ο Σίσι. Ο Σίσι παριστάνει τον εχθρό της Χαμάς για να αποσπάσει την έγκριση και του Ισραήλ και των ΗΠΑ και να στεριώσει στο εσωτερικό τη ματοβαμμένη εξουσία του. Όμως διατηρεί ταυτόχρονα καλές σχέσεις με τη Χαμάς και φιλοξενεί ηγετικά στελέχη της και την ίδια ώρα αγοράζει όπλα από τη Ρωσία. Γι αυτό έγινε ο μοναδικός μεσολαβητής μεταξύ Χαμάς-Ισραήλ ανεβάζοντας στα ύψη το διπλωματικό μεσανατολικό και παγκόσμιο στάτους της. Αντίθετα η Σαουδική Αραβία είναι όλο και πιο απομονωμένη στρατιωτικά από το μέτωπο Ιράν-Ιράκ αλλά ακόμα πιο πολύ διπλωματικά επειδή είναι σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ λόγω της μετωπικής εναντίωσης της στη γραμμή του Ομπάμα που είναι υπέρ της προσέγγισης με το Ιράν και τη Συρία, οι οποίες ανήκουν στο νεοχιτλερικό άξονα. Πιστεύουμε ότι αν ο Σίσι σταματήσει κάποια στιγμή τη στήριξη της Σαουδαραβίας και τα φτιάξει με τους νικημένους ισλαμοφασίστες τότε αυτή θα βρεθεί μόνη στη Μέση Ανατολή, με μόνο σύμμαχο το Ισραήλ, πράγμα που για τους άραβες ισοδυναμεί με κατηγορία για προδοσία. Μόνο όποιος έχει μαζί του τη Ρωσία, τον πάτριον κάθε ισλαμοφασισμού μπορεί να αντέξει μια τέτοια κατηγορία.

Θα μπορούσε κανείς να πει ότι η απομόνωση της Σαουδαραβίας και η πτώση του καθεστώτος της δεν είναι και καμιά σοβαρή απώλεια για την πρόοδο. Δεν θα ήταν αν το καθεστώς αυτό περικυκλώνονταν από την πρόοδο και έπεφτε από ένα λαϊκό δημοκρατικό κίνημα ή μια επανάσταση. Αλλά δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο που τώρα την απειλεί. Πρόκειται για μια πολιτικο-στρατιωτική άνευ προηγουμένου περικύκλωση της Σαουδαραβίας από τον παγκόσμιο νεοχιτλερικό άξονα η οποία αν οδηγήσει στην απορρόφηση της από τον άξονα αυτό θα σημάνει τον ενεργειακό αποκλεισμό της Ευρώπης και της Ιαπωνίας, δηλαδή θα σημαίνει το πρώτο φως στο ρωσοκινέζικο άξονα να ξεκινήσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Οι προβοκάτορες ναζήδες της Χαμάς κυρίως, και οι αντίστοιχοι ακροδεξιοί προβοκάτορες στο Ισραήλ δευτερευόντως, αλλά αρκετά ουσιαστικά, δεν κρίνουν τη μοίρα απλά των δύο λαών αλλά τη μοίρα της ανθρωπότητας ολόκληρης. Αυτή είναι η κομβική σημασία της ισραηλο-παλαιστινιακής διένεξης, ιδιαίτερα σήμερα.

Παντού η εργοδοσία ποδοπατεί τα εργατικά δικαιώματα, αλλά μόνο στην COSCO οι εργαζόμενοι δουλεύουν σα δούλοι. Αυτό γίνεται γιατί τους αποικιοκράτες της COSCO τους καλύπτει η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση, τα δικαστήρια, η επιθεώρηση εργασίας, η ΓΣΕΕ και το ΠΑΜΕ.

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η COSCO δίνει δουλειά σε μια χώρα ανέργων. Στην πραγματικότητα κλέβει χιλιάδες θέσεις εργασίας και στερεί πελώρια κεφάλαια από τη χώρα.

Παντού στην Ελλάδα οι εργαζόμενοι στενάζουν κάτω από απελπιστικές μισθολογικές και εργασιακές συνθήκες γιατί τα αφεντικά οργιάζουν εκμεταλλεύοντας την πελώρια ανεργία, την προώθηση από το κράτος της μαύρης εργασίας, και την προδοτική εγκατάλειψη των εργαζομένων από τα επίσημα συνδικάτα.

Όμως το έγκλημα της ΚΟΣΚΟ δεν έχει όμοιο του. Γιατί η COSCO δεν είναι κανένα περιθωριακό μικρομάγαζο, αλλά μια πελώρια και νευραλγική επιχείρηση στο κέντρο της χώρας που επίσημα έχει καταργήσει από πάνω ως κάτω το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι και κάθε εργατική νομοθεσία. Η παρανομία της COSCO στα εργασιακά είναι κρατικός οδηγός παρανομίας, δουλείας και αντεργατικής κτηνωδίας για όλη τη χώρα. Λέμε κρατικός οδηγός καθώς κυβέρνηση, κόμματα, δικαστήρια, συνδικάτα βουλώνουν το στόμα τους μπροστά σε αυτό το αίσχος. Αν η ΚΟΣΚΟ επιβάλει τον εργασιακό φασισμό της σε όλο το λιμάνι και την Επισκευαστική Ζώνη, όλοι οι εργαζόμενοι θα υποδουλωθούν στα νέα αποικιοκρατικά αφεντικά, αλλά και στις άλλες μεγάλες και μικρές εργοδοτικές βδέλλες.

Όλοι στον Πειραιά ξέρουν ότι στην COSCO οι υπερωρίες είναι υποχρεωτικές και δεν πληρώνονται. Ότι οι εργαζόμενοι είναι υποχρεωμένοι να πάνε για δουλειά όποια ώρα τους τους καλέσει στο κινητό η COSCO, ξαφνικά, οποιαδήποτε στιγμή του 24ωρου, σε όποια κοινωνική υποχρέωση και αν βρίσκονται. Το ότι ένας εργαζόμενος πρέπει να είναι στη διάθεση του εργοδότη όλο το 24ωρο είναι σαν να δουλεύει όλο το 24ωρο. Μόνο οι δούλοι δεν είχαν καθόλου δικό τους χρόνο και δεν μπορούσαν να προγραμματίσουν τη ζωή τους γιατί δεν τους ανήκε. Σε αυτό το πνεύμα της δουλοκτησίας είναι και το ότι αν αρρωστήσουν οι εργαζόμενοι δεν μετρά-

ει αν τους δίνει άδεια ο γιατρός του ΙΚΑ, αλλά ο γιατρός της COSCO. Τέλος οι συνθήκες δουλειάς είναι επικίνδυνες γιατί καταπατούνται οι όροι ασφάλειας. Για να μπορεί να επιβάλει τα παραπάνω η COSCO απαγορεύει στους εργαζόμενους το συνταγματικό δικαίωμα που κατοχύρωσαν όλες οι σύγχρονες κοινωνίες με ποταμούς ιδρώτα, δακρύων και αίματος: το να έχουν σωματείο!!!!!!!

Το πόσο κράτος εν κράτει είναι η ΚΟΣΚΟ αποδεικνύεται από το ότι δεν αναγνωρίζεται στο χώρο της ούτε η εργοδοσία του Εργατικού Κέντρου, ούτε της Ομοσπονδίας Υπαλλήλων Λιμένων, ούτε της ΓΣΕΕ. Όλα αυτά έχουν προκαλέσει την καταγγελία του Διεθνούς Συμβουλίου Λιμενεργατών, κι όμως η ΓΣΕΕ, όπως και το ΠΑΜΕ, δεν κάνουν καμιά καμιά δραστήρια εκστρατεία ενάντια σε αυτήν την πρωτοφανή κατάσταση. Αυτό οφείλεται στο ότι τα κόμματα που βρίσκονται πίσω από τα επίσημα συνδικάτα, ο ΣΥΡΙΖΑ, το λεγόμενο ΚΚΕ, το ΠΑΣΟΚ, και η ΝΔ, υπηρετούν τα συμφέροντα των νέων αφεντικών της χώρας που είναι κυρίως η Ρωσία και από κοντά η στρατηγική σύμμαχος της Κίνα. Την ίδια σταση εννοείται κρατάει και η ναζιστική, δίθην πατριωτική, Χρυσή Αυγή, που υπηρετεί τη φασιστική Ρωσία με ακόμα μεγαλύτερο ζήλο. Αυτά τα κόμματα δείχνουν στο λαό σαν βασιικό εχθρό την ΕΕ, που έχει και αυτή βαριές ευθύνες για την πείνα του λαού, αλλά είναι αυτά τα ίδια που κάνοντας βιομηχανικό σαμποτάζ επί 30 χρόνια προκάλεσαν την χρεωκοπία της χώρας για να την παραδώσουν σήμερα σχεδόν τζάμπα κυρίως στη Ρωσία και στην Κίνα. Να γιατί αυτές και όχι η ΕΕ παίρνουν τράπεζες, ακριβή τουριστική γη, ενέργεια, λιμάνια και άλλες ζωτικές υποδομές. Να γιατί θέλουν τώρα να δώσουν όλο το λιμάνι του Πειραιά την Κίνα και στη Ρωσία τους σιδηροδρόμους.

Την αποικιακή αρπαγή του λιμανιού από την COSCO όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα την ονομάζουν ιδιωτικοποίηση για να κρύψουν ότι πρόκειται για κινέζικη κρατικοποίηση, δηλαδή για παράδοση της πύλης της χώρας από το ελληνικό κράτος στο κινέζικο κράτος. Η κυβέρνηση προσπαθεί να πείσει το λαό ότι το λιμάνι ανήκει σήμερα λόγω COSCO. Η αλήθεια είναι ότι κυβερνητικές και κομματικές ηγεσίες σαμποτάρανε για δεκαετίες το λιμάνι με απαγόρευση επενδύσεων ενώ τώρα δίνουν όλες τις άδειες για νέα κτίρια στην COSCO στο λεπτό. Τις προβλήτες 2 και 3 τις δώσανε στην Κίνα με στημένο διαγωνισμό αφού όλοι οι ιδιωτικοί ανταγωνιστές της ΚΟΣΚΟ

εξουδετερώθηκαν από τις παρατεταμένες απεργίες των κρατικών συνδικαλιστών του ΟΛΠ κάτω από την ηγεσία της ΓΣΕΕ και του ΠΑΜΕ. Οι απεργίες σταμάτησαν με το μαχαίρι μόλις οι παλιοί εργαζόμενοι πήραν αποζημιώσεις και συντάξεις από το ελληνικό κράτος για να προσλάβει η COSCO τους νέους εργαζόμενους χωρίς δικαιώματα. Τα κόμματα κρύβουν ότι η COSCO είναι η μόνη επιχείρηση που δεν πληρώνει ΦΠΑ. Αφήνουν τον κόσμο να νομίζει ότι δίνει δουλειές ενώ κόβει δουλειές, γιατί από τη μια χρησιμοποιεί τους μισούς εργάτες απ όσους θα χρειαζόταν αν δούλευαν με κανονικές συνθήκες δουλειάς, και από την άλλη, όσο μπορεί, δεν ρίχνει λεφτά στην Ελλάδα για τις επενδύσεις που κάνει, όπως πχ τους γερανούς της προβλήτας 2, που τους έφτιαξε εξ ολοκλήρου στην Κίνα. Αν μάλιστα πάρει τον ΟΛΠ η Κίνα δεν θα πληρώνει ούτε το νοίκι που πληρώνει σήμερα. Όσο για τα κοντέινερ που φέρνει και τα στέλνει έξω με τον ΟΣΕ-όπου οι μισθοί επίσης έχουν τσακιστεί-ελάχιστα θα αφήνουν στην Ελλάδα, αν πάρει τον ΟΣΕ η Ρωσία και τα ντόπια τσιράκια της.

Τελικά η COSCO είναι μόνο ένα αποικιακό κάτεργο που θα μολύνει τον Πειραιά και όλη τη χώρα με την αντεργατική κτηνωδία της, και τελικά με την διαφθορά που είναι σύμφυτη με το φασισμό και την έλλειψη κάθε ελέγχου. Όλοι οι δημοκράτες και πατριώτες πρέπει να μπου σε ένα μέτωπο αγώνα που θα εμποδίσει αυτήν την εξέλιξη. Επικεφαλής αυτού του μετώπου πρέπει να είναι οι εργαζόμενοι της COSCO και στο πλάι τους οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι όλου του Πειραιά και όλης της Ελλάδας. Το μέτωπο αυτό πρέπει να ζητάει πρώτα απ όλα να γίνει η προβλήτα 2 ελληνικό έδαφος όπου να ισχύουν τα εργατικά δικαιώματα και οι ελληνικοί νόμοι και το Σύνταγμα. Ταυτόχρονα πρέπει να ματαιωθεί η απόπειρα να παραδοθεί όλος ο ΟΛΠ στο κινέζικο φασιστικό κράτος. Η Ελλάδα δεν πρέπει να γίνει αποικία, ο λαός του Πειραιά δεν πρέπει να ταπεινώνεται από τους νέους ψευτοσωτήρες. Η χώρα μπορεί να βγει από την κρίση απλά αν επιτραπούν οι χιλιάδες επενδύσεις που τώρα μπλοκάρονται από κυβέρνηση και αντιπολίτευση.

Αθήνα, 14 Ιούλη 2014

ΠΡΟΣΟΧΗ: ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗ Η ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ “ΝΙΚΗ” ΣΤΗΝ COSCO

Έξω οι ναζί της “Χρ. Αυγής” από το συνδικαλισμό στις προβλήτες 2 και 3
Οι εργαζόμενοι πρέπει να οργανωθούν και να αντιμετωπίσουν τη διπλή απειλή από την COSCO
από τα έξω και από τους φίλους της από τα μέσα

(Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 21/7)

Πριν λίγες μέρες η ΟΑΚΚΕ κόλλησε σε όλο τον Πειραιά μια αφίσσα-ανακοίνωση -που δημοσιεύσαμε στην ιστοσελίδα μας- στην οποία καλούσε τους εργαζόμενους της COSCO και όλους τους δημοκράτες και πατριώτες να αντισταθούν στους κινέζους αποικιοκράτες παλεύοντας για τη δημιουργία σωματίου στις προβλήτες που διαχειρίζεται η Cosco.

Προχθές κηρύχθηκε μια απεργία των εργαζομένων σε αυτές τις προβλήτες. Αρχικά φάνηκε ότι εξεργάγη το ηφαίστειο της COSCO για να ξεπηδήσει από μέσα του η συσσωρευμένη δίκαιη οργή των υπόδουλων εργατών του κινέζικου κάτεργου. Η ΟΑΚΚΕ παρακολουθούσε από κοντά τις εξελίξεις στο χώρο αυτό, δεν είχε ωστόσο κάποια εικόνα ότι υπήρχε κάποια στοιχειωδώς πλατύτερη ζύμωση για εξέγερση.

Οι σύντροφοι σκέφτηκαν λοιπόν ότι έγινε ένα από τα δύο: είτε ότι ένα αυθόρμητο ξέσπασμα μιας στιγμής ξεπέρασε κάθε πρόβλεψη, είτε ότι το παλιό πολιτικό και συνδικαλιστικό καθεστώς το ίδιο προχώρησε σε μια περιορισμένη κινητοποίηση με δικούς του προβοκατόρικους στόχους, όπως συνηθίζει να κάνει. Η λήξη της απεργίας μέσα σε ένα 24ωρο από τους ηγέτες της χωρίς συνέλευση και χωρίς να έχει ανατραπεί κανένα από τα θεμελιακά στοιχεία του κάτεργου μας οδηγούν, μαζί με άλλα στοιχεία, στο συμπέρασμα ότι μάλλον πρόκειται για το δεύτερο. Οι εργαζόμενοι κέρδισαν κάποια δευτερεύοντα πράγματα, επειδή η εσωτερική και κυρίως η διεθνής πίεση ενάντια στο κάτεργο είναι πελώρια, αλλά τα κέρδισαν δηλητηριασμένα, δηλαδή με αντάλλαγμα η COSCO και το φιλικό της πολιτικό καθεστώς να κάνουν κουμάντο, μέσω ακόμα και ναζιστών, στην όποια νέα συνδικαλιστική εκπροσώπηση στις προβλήτες 2 και 3.

Τα στοιχεία που έχουμε ως τώρα είναι τα εξής:

Τις πρώτες ώρες της απεργίας μια αντιπροσωπεία της ΟΑΚΚΕ πήγε στην πύλη της προβλήτας 2 για να συζητήσει με τους απεργούς. Την ώρα εκείνη ήταν μαζεμένοι στην πύλη, πολύ μακριά από το δρόμο περίπου 50 εργαζόμενοι και κάποιοι ελάχιστοι συμπαραστάτες (που ήταν κάποια ηγετικά συνδικαλιστικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και -νωρίτερα- του ΠΑΜΕ). Δηλώσαμε την πολιτική μας ιδιότητα και ότι ήρθαμε για συμπαράσταση. Το πνεύμα όχι απλά ήταν επιφυλακτικό, αλλά μας έγινε η παρατήρηση ότι κόμματα και παρατάξεις δεν υπάρχουν μέσα σε αυτόν τον αγώνα και ότι δεν δέχονται κομματική συμπαράσταση που έρχεται για να καπηλευτεί τον αγώνα. Διαπιστώσαμε σύντομα ότι αυτή η τοποθέτηση δεν έβγαине από μια συνηθισμένη καθυστερημένη αυθόρμητη διάθεση ενάντια στα κόμματα, καθώς ανάμεσα στους εργαζόμενους υπήρ-

χαν αρκετοί χρυσαυγίτες με μαιάνδρους στα μπράτσα, ενώ ο πιο σωματώδης από αυτούς έδειχνε με κάθε τρόπο ότι έπαιζε ηγετικό ρόλο. Όταν κάποιος από τους εργαζόμενους παρατήρησε ότι έπρεπε να ιεραρχήσουν και να διεκδικήσουν κατ'αρχήν τα πιο βασικά από τα 16 αιτήματα που επίσημα πρόβαλε η απεργία, ο “ηγετικός” χρυσαυγίτης τον κατηγορήσε για ρουφιάνο της εργοδοσίας και απείλησε ότι θα βγάλει το μάτι σε όποιον άλλο αμφισβητούσε τη γραμμή της ηγεσίας για “όλα εδώ και τώρα”. Οι χρυσαυγίτες γύρω του αποδοκίμασαν έντονα τον διαφωνούντα και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι απλά έμειναν βουβοί.

Σύντομα δεν υπήρχαν συμπαραστάτες γύρω από την απεργία. Αποδείχτηκε ότι ούτε τα επίσημα συνδικάτα θέλανε να πάει πολύς κόσμος στην απεργία, ούτε, κυρίως η ηγεσία της απεργίας ήθελε στα αλήθεια μαζική συμπαράσταση, και έχουμε την εντύπωση ότι δεν επεδίωξε ούτε μαζική παρουσία των ίδιων των εργαζομένων. Σε μια αληθινή πρώτη άγρια απεργία ενάντια σε μια τόσο φασιστική και τόσο προστατευμένη από το καθεστώς εργοδοσία φισιολογικά οι απεργοί θα ζητούσαν με πάθος συμπαραστάτες, θα οργάνωναν συνεντεύξεις τύπου, θα έβγαίναν οι ίδιοι προς τα έξω στο δρόμο, ώστε να μιλήσουν για το δικό τους και για τα βασικά τους και να σπάσουν για τα καλά τον κλοιό μιας επιδεικτικής συνδικαλιστικής απομόνωσης που κρατάει πάνω από 5 χρόνια.

Γυρίσαμε με μαύρες σκέψεις από αυτή την επίσκεψη. Ξέραμε από φίλους μας εργαζόμενους ότι κάποιοι χρυσαυγίτες που είχαν προσληφθεί παριστάνανε τον επιστάτη και το αφεντικό στους άλλους εργαζόμενους. Όμως δεν φανταζόμαστε ότι τους επιτρεπόταν να παίζουν περίοπτο ρόλο στο κέντρο της εργατικής καταπίεσης της χώρας και μάλιστα ενάντια στους κινέζους που ως τότε τους υπεράσπιζαν στις ζυμώσεις τους στην περιοχή, όπως βέβαια υπεράσπιζαν με πάθος τη Ρωσία. Δεν είχαμε προσέξει ότι ξαφνικά στις 21 του Ιούνη η “Χρ. Αυγή” είχε βγάλει μια ανακοίνωση ενάντια στην “κινέζικη αυτοκρατορία” και τον έλεγχο της στο λιμάνι του Πειραιά παίρνοντας μια θέση ανάλογη με εκείνη την επιφανειακή των κνιτοσυριζαίων. Πιθανά προετοιμάζαν πολιτικά τα μέλη τους για το νέο “ταξικό” ρόλο τους στο λιμάνι.

Σύντομα ξεδιπλώθηκε μπροστά μας όλη η πολιτική εικόνα αυτής της απεργίας. Επρόκειτο σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις κατ'αρχήν για μια ελεγχόμενη από το καθεστώς έκρηξη προκειμένου να αποφευχθεί μια ανεξέλεγκτη. Οι εργάτες ήταν πολύ θυμωμένοι και γι αυτό γρήγορα αρκετοί υπόγραψαν το χαρτί υπέρ της δημιουργίας σωματίου που τους πρότειναν αυτοί που πήραν την πρωτοβουλία της απεργίας, αλλά η ίδια αυτή ηγεσία φρόντισε για τη γρήγορη λήξη της απεργίας πριν πετύχει οποιαδήποτε πραγματική νίκη. Γι

αυτό και η COSCO δεν επιτέθηκε σε αυτήν την κίνηση συλλογής υπογραφών ενώ σε κάθε άλλη περίπτωση και της πιο ασήμαντης αντίδρασης αντιδρούσε ακαριαία και έδιωχνε αμέσως τους πρωτεργάτες της. Εδώ όχι μόνο δεν τιμώρησε καθ'οιονδήποτε τρόπο τους πρωτεργάτες αλλά τους έδωσε μέσα σε 24 ώρες μια διπλή δέηση νίκη. Τους αναγνώρισε σαν μόνιμο συνομιλητή και εκπροσώπους των εργαζομένων, και τους έδωσε, τουλάχιστον στα λόγια, λίγα ψίχουλα “νίκης” ως προς τα αιτήματα ώστε να σταθεροποιηθεί αυτή η ηγεσία τη θέση της στους εργαζόμενους. Όμως αληθινή ικανοποίηση των βασικών αιτημάτων δεν έδωσε με κανένα τρόπο. Αντίθετα αυτά πνίγηκαν.

Καταρχήν από τα 16 αιτήματα που αρχικά προβλήθηκαν σαν κεντρικά της απεργίας έλειπαν τα δύο που βασανίζουν πιο πολύ τους εργαζόμενους. Το ένα ήταν τα SMS με τα οποία καλούνται κάθε στιγμή ξαφνικά μέσα στο κάθε 24ωρο οι εργαζόμενοι να πάνε να δουλέψουν. Το άλλο ήταν το αίτημα να φεύγουν για τη δουλειά τους και να ξέρουν πότε θα γυρίσουν γιατί η COSCO τους κρατούσε απροεξοικονομητά για απλήρωτες πολύωρες υπερωρίες. Το αίτημα ενάντια στα SMS έκανε και τους κακοπληρωμένους εργαζόμενους στον εργολάβο της COSCO και τους πιο καλοπληρωμένους εργάτες της ίδιας της COSCO. Αυτό το αίσχος με τα SMS το καταγγείλαμε στην πρόσφατη αφίσα μας σαν έκφραση δουλοκτησίας και ήταν το σημείο της αφίσας που συγκίνησε περισσότερο τους εργαζόμενους της COSCO που τη διάβασαν. (Αυτοί μας είπαν ότι γενικότερα αυτή η αφίσα έκφραζε ακριβώς τα αισθήματα και τις σκέψεις τους).

Το τρίτο βασικότερο αίτημα ήταν να πληρώνονται οι ατέλειωτες υποχρεωτικές υπερωρίες που περιλαμβάνανε και αυτές των Σαββατοκύριακων. Αυτό ήταν ανάμεσα στα 16 αιτήματα. Οι επικεφαλής της απεργίας τη σταμάτησαν σε 24 ώρες χωρίς να πάρουν ούτε καν αυτό το πιο σοβαρό μισθολογικό αίτημα.

Τα αιτήματα που πήραν οι απεργοί ήταν αναγνώριση βαρέων και ανθυγιεινών, αυξημένη σύνθεση στις γερανογέφυρες, την υπόσχεση ότι θα δοθούν κάποιες αυξήσεις, επίδομα επικινδυνότητας και ειδικό επίδομα εναερίτη. Όλα αυτά έχουν κάποια σημασία από μισθολογική άποψη, αν και εντελώς δευτερεύουσα σε σχέση με τις απλήρωτες υπερωρίες, αλλά ποτέ το μισθολογικό δεν ήταν το πιο σημαντικό ζήτημα στην COSCO. Πιο χορτάτοι ή πιο πεινασμένοι, οι δούλοι θέλουν ένα πράγμα πάνω απ'όλα: να μην είναι δούλοι.

Επίσης, από τα πιο σημαντικά αιτήματα ανάμεσα στα 16 ήταν να δηλώνονται τα εργατικά ατυχήματα και να μεταφέρονται οι τραυματίες με ασθενοφόρα και όχι με ΙΧ, όπως γίνεται σήμερα. Αυτό το ζήτημα συμφωνήθηκε να ανατεθεί σε μία ειδικά εκπαιδευμένη ομάδα του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Η ομάδα αυτή θα αξιολογεί κάθε περιστατικό ώστε να αποφασίζεται εάν ο τραυματισμένος θα μεταφέρεται με ιδιωτικό αυτοκίνητο ή με ασθενοφόρο!!! Δηλαδή μπαίνει ο Ερυθρός Σταυρός σε ένα χώρο δουλειάς σε μια κυρίαρχη χώρα με δικές της αρχές υγείας όπως μπαίνει σε μια εμπόλεμη ζώνη μιας εμπόλεμης χώρας. Αυτήν την πρωτοφανή διαδικασία δεν έπρεπε ποτέ να την δεχτούν δημοκράτες και πατριώτες συνδικαλιστές.

Η εργοδοσία δέχτηκε ότι θα υπογραφεί συλλογική σύμβαση εργασίας, και ότι θα ξεκινήσει διάλογος για το περιεχόμενό της καθώς και για τις αυξήσεις και τα επιδόματα. Στο διάλογο αυτό θα συμμετέχουν η Cosco, η Διακίνηση, και μία επιχειρησιακή επιτροπή εργαζομένων που θα συγκροτηθεί*. Επίσης η Cosco δεσμεύτηκε ότι δεν θα υπάρξει καμία απόλυση εργαζόμενου για τη συμμετοχή του στην απεργία. Αυτά τα τελευταία φαίνονται σαν το τέλος κάθε δουλοκτησίας, αλλά αυτό θα ισχύσει μόνο αν το όποιο συνδικαλιστικό σώμα, Επιτροπή ή ακόμα και Σωματείο, προκύψει, θα είναι δημοκρατικό και όχι εργοδοτικό και φασιστικό. Τα κινέζικα εργοστάσια είναι γεμάτα από συνδικάτα και συνδικαλιστές που είναι οι χειρότεροι φασίστες ρουφιάνοι του καθεστώτος και της κάθε εργοδοσίας.

Δηλαδή, απορρίφθηκαν ολοκληρωτικά από την εργοδοσία και εγκαταλείφθηκαν από τους απεργούς τα αιτήματα για υπερωρίες, σαββατοκύριακα, αλλά και για την κατάργηση των εξοντωτικών 16ωρων, και έτσι ξαφνικά αυτοί μέσα σε 24 ώρες χωρίς καμιά έγκριση από καμιά γενική συνέλευση σταμάτησαν την απεργία.

Πολλές φορές οι απεργοί απέναντι σε εργοδότες που κρατάνε σκληρή στάση για πολλές μέρες ή χρησιμοποιούν κρατική βία και απειλές απόλυσης, ή πραγματοποιούν απολύσεις και ο κόσμος φοβάται ή πεινάει και η απεργία φθίνει, αναγκάζονται να σταματήσουν τις απεργίες. Σε τέτοιες περιπτώσεις δέχονται να πάρουν ακόμα και ψίχουλα για να διατηρήσουν κάποιο κύρος για τα συνδικαλιστικά τους όργανα και τις κινητοποιήσεις τους. Όμως εδώ οι επικεφαλής διάλεξαν να σταματήσουν την απεργία για ψίχουλα χωρίς καν να δοκιμάσουν τις αντοχές της εργοδοσίας ασκώντας μια αληθινή οικονομική πίεση. Οικονομικές απώλειες και απώλειες κύρους ενός λιμανιού με 24 ώρες απεργίας εύκολα αναπληρώνονται σε ένα λιμάνι όπου προπαντός ευλύγιστες συνθήκες δουλειάς. Θυμόμαστε πόσους μήνες κρατούσαν οι απεργίες του ΟΛΠ χωρίς αληθινή κατάρρευση κύρους και οικονομική του λιμανιού.

Σε αυτά τα δύο σημεία: στο επίπεδο των αιτημάτων και στο επίπεδο της ξαφνικής λήξης της απεργίας χωρίς ικανοποίηση των βασικότερων αιτημάτων της και χωρίς συνέλευση των απεργών αποκαλύπτεται ότι κάτι δεν πάει καθόλου καλά με

αυτή την ηγεσία. Αυτό πέρα βέβαια από το πιο ουσιαστικό ζήτημα που ήταν ο τουλάχιστον ισχυρός ρόλος των ναζι σε αυτήν. Εμείς ποτέ δεν θα υπερασπιζάμε έναν οποιονδήποτε αγώνα στον οποίο ναζιστές θα έπαιζαν ισχυρό και ανοιχτό ρόλο. Αν μάλιστα και στη συνέχεια οι ναζι κρατήσουν ισχυρό και ανοιχτό ρόλο σε μια οποιαδήποτε συνδικαλιστική μορφή στο χώρο της COSCO θα πρόκειται σε στρατηγικό πολιτικό επίπεδο για μια γενική συνδικαλιστική αναγνώριση των ναζι, αφού θα έχουν αναγνωριστεί σαν τέτοιοι στο μελλοντικό κέντρο της ταξικής πάλης της χώρας που είναι ο βιομηχανικός εμπορο-ναυτιλιακός, συγκοινωνιακός και επισκευαστικός Πειραιάς. Το “άνευ όρων” στην υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ στην απεργία (ανακοίνωση του βουλευτή του Δρίτσα) και η αναγνώριση “νίκης” από το ΣΥΡΙΖΑ σε μια απεργία όπου ναζιστές έπαιζαν τουλάχιστον περίοπτο ρόλο και η οποία ουσιαστικά πουλήθηκε από την ηγεσία της, λέει παρά πολλά γι αυτό το κόμμα σε όποιον ξέρει να διαβάζει τα γεγονότα.

Θα πρέπει βέβαια να περιμένουμε τις εξελίξεις για να μάθουμε το ποιο θα αποτελούν την Επιτροπή που συμφωνήθηκε ότι θα μιλάει με την εργοδοσία και επίσης τι θα τηρήσει η COSCO από αυτά που υποσχέθηκε. Όμως αν επαληθευτεί η ανησυχία μας ότι μια φιλοCOSCO συνδικαλιστική ηγεσία, που θα περιέχει και ναζήδες, θα έρθει στα πράγματα μετά από αυτήν την 24ωρη απεργία, σαν Επιτροπή ή ακόμα και σαν Σωματείο τότε η COSCO θα έχει κερδίσει δύο πράγματα :

1ον Πιο δύσκολα από πριν θα προκύψει κάποια αληθινή εξέγερση εργατών αν θα υπάρχει ένα συνδικαλιστικό σώμα που θα έχει άριστες σχέσεις με την εργοδοσία. Και όταν λέμε εργοδοσία δεν εννοούμε κυρίως τον εργολάβο “Διακίνηση”, ασπίδα της COSCO, αλλά την ίδια την COSCO. Το ότι αυτή η απεργία ξεκίνησε, σύμφωνα με όλη την ειδησεογραφία με σύγκρουση με τη “Διακίνηση”, αλλά καθόλου με την COSCO, που παίζει το ρόλο του διαιτητή κάτι λέει. Ένα τέτοιο σώμα, ιδιαίτερα αν περιλαμβάνει ναζιστές, είναι ο καλύτερος τρόπος για να μην προκύψει ποτέ αληθινή εργατική ηγεσία για να πάρει τους κινέζους αποικιοκράτες της Cosco και τα φιλικά ναζιστικά και συριζοκνίτικα αποσπάσματα της στο κυνήγι στον Πειραιά και μετά να πάρει στο κυνήγι όλα τα εργασιακά γκέτο σε όλη την κεραυνόπληκτη εργατική Ελλάδα.

2ον Και το σημαντικότερο. Με ένα φιλικό της συνδικαλιστικό σώμα θα ξεπλυθεί η COSCO σε σημαντικό βαθμό από την πανευρωπαϊκή κατηγορία ότι είναι ένα φασιστικό, ένα κτηνώδες αφεντικό που δεν δέχεται κανένα συνδικαλισμό. Αυτό το πολιτικό ξέπλυμα της COSCO θα τη βοηθήσει πολύ να εξασφαλίσει κυρίως στο εξωτερικό ένα βασικό επιχείρημα για να πάρει όλο το λιμάνι. Μάλιστα το μεγαλύτερο άμεσο εμπόδιο της για να πάρει όλο το λιμάνι είναι ότι πρέπει να διώξει τους υπάρχοντες εργαζόμενους του ΟΛΠ που δουλεύουν σε γενικά ανθρώπινες συνθήκες και που είναι πάνω από 1200 άτομα και να προσλάβει καινούργιους που θα δουλέψουν με τις συνθήκες της προβλήτας 2. Σήμερα τα σωματεία των λιμενε-

γατών (ΟΛΠ, ΟΜΥΛΕ) αντιτίθενται σε αυτήν την πώληση ακριβώς με το επιχείρημα ότι θα καταργηθεί κάθε συνδικαλισμός με την COSCO και ότι οι ίδιοι θα απολυθούν για ένα κομμάτι ψωμί. Μια λοιπόν πλασματική, μια φιλοCOSCO Επιτροπή εργαζομένων ή ένα φαιο-“κόκκινο” ομοίωμα Σωματείου θα αδυνατίσει σήμερα διαπραγματευτικά τους εργαζόμενους του ΟΛΠ καθώς και τα ευρωπαϊκά συνδικάτα που διαμαρτύρονται έντονα για το μοναδικό στην ΕΕ φαινόμενο COSCO και θα διευκολύνει τη γαλεροποίηση όλου του

λιμανιού. Θεωρούμε ότι η προχθεσινή απεργία ξέσπασε με έγκριση της COSCO όχι τυχαία αμέσως μετά την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να επιτρέψει στην COSCO να αγοράσει το 67% του ΟΛΠ. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Commission) αρνιόταν αυτήν την αγορά επί ένα χρόνο με το σωστό επιχείρημα ότι δεν επιτρέπεται μια οποιαδήποτε επιχείρηση να έχει μονοπωλιακή ισχύ σε ένα λιμάνι της ΕΕ. (Η άδεια δόθηκε μόλις ο ρωσόφιλος Γιουνκέρ έγινε πρακτικά πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής).

Όλες τις παραπάνω ανησυχίες μας τις φέρνουμε μπροστά στους εργαζόμενους της COSCO, και τους μόνιμους και τους ημερομίσθιους του εργολάβου, και τους καλούμε να επιμείνουν στο να ζητάνε να ικανοποιηθούν τα πιο ζωτικά τους αιτήματα (SMS, απλήρωτες υπερωρίες) και κυρίως να απαιτούν συνδικαλιστική δημοκρατία. Αν οι εργαζόμενοι πιστεύουν ότι σε αυτή τη φάση πρέπει να δεχτούν προ-

συνέχεια στη σελ. 15

Αφίσα της ΟΑΚΚΕ που κολήθηκε σε Πέραμα, Πειραιά, Κερασίφι

ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ COSCO

- ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ ΟΡΓΑΝΩΣΑΝ ΕΤΣΙ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΩΣΤΕ ΝΑ ΞΕΠΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ COSCO ΣΑΝ ΚΤΗΝΩΔΗ ΕΡΓΟΔΟΤΗ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΟΛΟ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ
- ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ COSCO ΟΡΓΑΝΩΘΕΙΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΤΕ ΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ

Στις 18 Ιούλη κηρύχθηκε μια απεργία στην COSCO. Αρχικά φάνηκε ότι εξεργόδησε ένα ηφαίστειο για να ξετηρήσει από μέσα του η συσσωρευμένη οργή των υπόδουλων εργατών του κινέζικου κάτεργου. Η λήξη όμως της απεργίας μέσα σε ένα 24ωρο από τους διοργανωτές της χωρίς Γενική Συνέλευση και χωρίς να έχει ανατραπεί κανένα από τα θεμελιακά στοιχεία του κάτεργου απέδειξε ότι οι εργαζόμενοι πουλήθηκαν υπέρ των συμφερόντων της COSCO.

Στην ουσία η απεργία ελεγχόταν από την αρχή από την COSCO και το φιλικό της καθεστώς, κυρίως από τους πολιτικο-συνδικαλιστικούς φορείς ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΜΕ που άφηναν εντελώς ανενόχλητη την COSCO τόσα χρόνια. Κύριος στόχος της απεργίας αυτής ήταν να δημιουργηθεί ένα ομοίωμα συνδικάτου, κατ' αρχήν μια μη εκλεγμένη Επιτροπή εργαζομένων προκειμένου η COSCO να ξεπλυθεί από την κατηγορία ότι είναι μεσαιωνικός εργοδότης. Αυτή ήταν μία από τις προϋποθέσεις για να της επιτραπεί από την ΕΕ και από τα ευρωπαϊκά συνδικάτα λιμενεργατών να αγοράσει όλο το λιμάνι. Δεν είναι τυχαίο ότι την επόμενη κιόλας μέρα της δόθηκε “νίκη” της απεργίας, εγκρίθηκε από την Κομισιόν επίσημα αυτή η δυνατότητα στην COSCO. Αυτή η έγκριση είχε μπλοκαριστεί για πολύ καιρό λόγω της απαγόρευσης από τη νομοθεσία της ΕΕ να ελεγχθεί μια μόνο εταιρεία μονοπωλιακά ένα μεγάλο ευρωπαϊκό λιμάνι.

Το ξεκίνημα της απεργίας εκδηλώθηκε σε μία σύγκρουση αποκλειστικά με την εταιρεία “Διακίνηση”, τον εργολάβο που χρησιμοποιεί η Cosco για να κρύβεται πίσω του ώστε να παριστάνει ότι δεν φταίει η ίδια για το κάτεργο, και καθόλου με την ίδια την COSCO. Όχι τυχαία από τον κατάλογο των 16 αιτημάτων της απεργίας, απουσίαζαν τα δύο που βασανίζουν πιο πολύ τους εργαζόμενους, οι οποίοι κατά συντριπτική πλειοψηφία δουλεύουν στον εργολάβο της COSCO: Το ένα είναι να σταματήσουν τα SMS με τα οποία καλούνται οι εργαζόμενοι κάθε στιγμή μέσα στο κάθε 24ωρο να πάνε για δουλειά, το άλλο είναι να μην τους κρατάει η εργοδοσία απροειδοποίητα για πολύωρες υπερωρίες. Αυτά τα δύο αιτήματα τα ονομάζουμε αντι-δουλοκτητικά γιατί αυτά εμποδίζουν την COSCO να έχει τους εργαζόμενους στη διάθεσή της όλο το 24ωρο. Το τρίτο πολύ σοβαρό αίτημα που έλειπε είναι το να μην ποδοπατούνται από την COSCO τα μέτρα ασφαλείας.

Είναι αλήθεια ότι μέσα στα 16 αιτήματα υπήρχαν και δύο πολύ σοβαρά αιτήματα, σχετικά με τα βασικά, που επίσης πουλήθηκαν από τους επικεφαλής της απεργίας. Το ένα ήταν το αίτημα να πληρώνονται οι απειρες απλήρωτες υπερωρίες. Το άλλο ήταν να δηλώνονται τα εργατικά ατυχήματα και να μεταφέρονται οι τραυματίες με ασθενοφόρα και όχι με ΙΧ όπως γίνεται σήμερα. Εδώ η ηγεσία της απεργίας συμφώνησε με την COSCO να ανατεθεί στον ελληνικό Ερυθρό Σταυρό να αποφασίζει για τα παραπάνω!!! Δηλαδή μια απεργιακή ηγεσία συμφώνησε να καταργηθούν επίσημα όχι μόνο απλές αρχές ανθρώπινης συμπεριφοράς, αλλά να παραμεριστούν οι αρμόδιες κρατικές αρχές υγείας της χώρας μας και ένας χώρος δουλειάς να αναγνωριστεί σαν εμπόλημα ζωής όπου μόνο ο Ερυθρός Σταυρός έχει δικαίωμα να επεμβαίνει!!!!

Τέλος και πιο σημαντικό: Παρόλο που κατά τη διάρκεια της απεργίας συγκεντρώθηκαν πολλές υπογραφές εργαζομένων για ίδρυση σωματείου, στα 16 αιτήματα της απεργίας υπήρχε το αίτημα μόνο για δημιουργία Επιτροπής εργαζομένων και όχι Σωματείου. Η COSCO δέχτηκε αμέσως την Επιτροπή. Όμως τη δέχτηκε σαν τάχα διαιτητής στα πλαίσια μιας τριμερούς συνάντησης Εργαζομένων-Διακίνησης-COSCO. Το σωστό ήταν η Επιτροπή να δέχεται σαν ουσιαστικό συζητητή μόνο την COSCO και η COSCO -σαν κύριος του έργου της φορτοεκφόρτωσης- να επιβάλλει τις σωστές εργασιακές συνθήκες στον όποιο εργολάβο της. Το χειρότερο είναι ότι πουθενά δεν ανακοινώθηκε ότι η Επιτροπή αυτή θα εκλεγεί από κάποια Γενική Συνέλευση εργαζομένων.

Η πρωτοφανής λήξη μιας απεργίας μέσα σε 24 ώρες χωρίς Γενική Συνέλευση των εργαζομένων που θα ενέκρινε την οποιαδήποτε συμφωνία με την εργοδοσία και θα εξέλεγε κάποια προσωρινή ηγεσία επιφορτισμένη με το να καταθέσει υπογραφές και καταστατικό στο Πρωτοδικείο, έγινε ακριβώς για να πραγματοποιηθεί χωρίς πρόβλημα το προσχεδιασμένο ξεπούλημα. Δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις οπότε και δημοκρατικό σωματείο είναι πράγματα που δεν δέχεται η φασιστική COSCO. Έτσι εξηγείται το ότι εμφανίστηκαν σαν στελέχη της απεργίας χρυσαυγίτες με μαϊανδρους στα μπράτσα που απειλούσαν όποιον εργαζόμενο διαφωνούσε μαζί τους στα αιτήματα και στην τακτική.

Δηλαδή η Cosco μπόρεσε να δείξει και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό ένα δήθεν φιλεργατικό πρόσωπο, διατηρώντας το κάτεργό της. Γιατί έδωσε μόνο ψίχουλα στους εργαζόμενους (αναγνώριση βαρέων και ανθυγιεινών, περισσότερα άτομα στις γερανογέφυρες, έναρξη διαπραγματεύσεων για αυξήσεις και συλλογική σύμβαση εργασίας). Αυτά, που ο ΣΥΡΙΖΑ τα χαρακτήρισε “νίκη”, εμείς τα λέμε ψίχουλα γιατί στην περίπτωση της COSCO δεν έχουν σχέση με την κατάργηση της δουλειάς, αλλά με το αν οι δούλοι θα τρώνε λίγο φαί παραπάνω και μάλιστα και αυτό είναι απλά μια υπόσχεση. Μια αληθινή απεργία δεν θα τέλειωνε με υπόσχεση έναρξης διαπραγματεύσεων για αυξήσεις αλλά με το τέλος των διαπραγματεύσεων.

Αν οι εργαζόμενοι δεν συνεχίσουν τον αγώνα τους να φτιάξουν δημοκρατικό Σωματείο και να καταργήσουν την δουλοκτησία η θέση τους θα επιδεινωθεί για τρεις λόγους:

1. Γιατί η COSCO θα αγοράσει όλο το λιμάνι οπότε θα καταργήσει τις ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και το σχετικά δημοκρατικό συνδικαλισμό που υπάρχει σήμερα στο υπόλοιπο λιμάνι και έτσι δεν θα υπάρχει πια ένα αρνητικό γι αυτή μέτρο σύγκρισης.
2. Γιατί πιο δύσκολα από πριν θα προκύψει μια αληθινή εξέγερση εργατών εφόσον θα υπάρχει ήδη ένα πουλημένο στην εργοδοσία ομοίωμα συνδικαλιστικής οργάνωσης. Θα αποδειχτεί ότι αυτή απεργία ήταν μια ελεγχόμενη μικρο-έκρηξη για να αποφευχθεί μια ανεξέλεγκτη μεγάλη έκρηξη.
3. Γιατί θα αναγνωριστεί η συμμετοχή στελεχικού συνδικαλιστικού ρόλου και στους ναζιστές πράγμα που θα σημαίνει ταφώπλακα στο δημοκρατικό συνδικαλισμό σε όλη την Ελλάδα. Άλλωστε οι ναζιστές της “Χ.Α.”, που υποκρίνονται τώρα ότι είναι εναντίον της Cosco, είναι τα μαντρόσκυλα του ρώσικου φασιστικού ιμπεριαλισμού και των κινέζων συμμάχων του και με αυτούς το κάτεργο θα γίνει δυο φορές κάτεργο.

Καλούμε τους εργαζόμενους της COSCO, να επιμείνουν στα πιο ζωτικά τους αιτήματα και κυρίως να απαιτήσουν συνδικαλιστική δημοκρατία, δηλαδή δημοκρατική Γενική Συνέλευση και ελεύθερες εκλογές για ένα δημοκρατικό Σωματείο.

Γραφείο: Χαλκοκονδύλη 35, Τηλ-Φαξ: 210-5232553, www.oakke.gr, info@oakke.gr

Αθήνα, 31/07/2014

OAKKE
 Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ

ΔΕΗ: ΟΛΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ Η ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΡΩΣΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Μόνο ένα δημοκρατικό κίνημα του λαού και ένα νέο κίνημα εργαζομένων μπορούν να την εμποδίσουν

(Άρθρο που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 6/7)

Το νομοσχέδιο που κατατίθεται και συζητιέται αυτές τις μέρες στη Βουλή σχετικά με το “σπάσιμο” της ΔΕΗ, σε “μικρή” (30% της σημερινής ΔΕΗ) και “μεγάλη” ΔΕΗ (70% της σημερινής ΔΕΗ), αποτελεί στην πραγματικότητα ένα σχέδιο για την παραχώρηση της εθνικής μας ανεξαρτησίας στη ρωσική υπερδύναμη και στη ντόπια ρωσόδουλη ολιγαρχία που έχει γιγαντωθεί τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα μας.

Το βασικό δεν είναι ότι θα εκχωρηθούν σε ξένες δυνάμεις κάποιοι σταθμοί λιγνιτικής παραγωγής, γιατί γενικά αυτοί που εκχωρούνται είναι παλιοί, ούτε είναι βασικό ότι θα εκχωρηθεί σε αυτές ένα μέρος των πελατών γιατί αυτοί παίρνουν ρεύμα μέσω ενός δικτύου που παραμένει σε κρατικά χέρια. Το βασικό είναι ότι θα πουληθεί-εκχωρηθεί το 30% του πιο βασικού και φτηνού ενεργειακού πλούτου της χώρας που είναι από τη μια μεριά ο λιγνίτης και από την άλλη είναι τα φράγματα, που άπαξ και κατασκευάστηκαν δίνουν σχεδόν τζάμπα ενέργεια στη χώρα. Ειδικά ο λιγνίτης δίνει σε περιόδους κρίσης μια άμεση και φτηνή δυνατότητα αύξησης της ηλεκτρικής παραγωγής. Η χώρα μας έχει τεράστια επιβεβαιωμένα αποθέματα λιγνίτη. Σύμφωνα με τη ΔΕΗ “Με βάση τα συνολικά εκμεταλλεύσιμα αποθέματα λιγνίτη της χώρας και τον προγραμματιζόμενο ρυθμό κατανάλωσης στο μέλλον, υπολογίζεται ότι τα αποθέματα αυτά επαρκούν για περισσότερο από 45 χρόνια” (<http://www.dei.gr/el/oruxeia/apothemata-kai-roiotita>). Ταυτόχρονα ο ελληνικός λιγνίτης έχει χαμηλό κόστος εξόρυξης και άρα χαμηλό κόστος παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, έχει ασφαλή και σταθερή τροφοδοσία, καθώς, και σταθερή τιμή έναντι των άλλων ανταγωνιστών του (πετρέλαιο, φυσικό αέριο). Αυτά καθιστούν το λιγνίτη το εθνικό μας καύσιμο, το μόνο που μπορεί να παρέχει άμεση ενεργειακή ανεξαρτησία στη χώρα.

Το κακό λοιπόν είναι ότι η ΔΕΗ παραδίνει πέντε υδροηλεκτρικές μονάδες και επτά ορυχεία λιγνίτη σε κάποιους που δεν παίζουν με όρους σχετικά ελεύθερου ανταγωνισμού και με όρους κάποιου τελικού εθνικού ελέγχου στους ανταγωνιζόμενους ιδιώτες, αλλά με όρους ξένης κρατικής φασιστικής κυριαρχίας. Είναι χαρακτηριστικό πως στο νομοσχέδιο προβλέπεται μία σειρά πρωτοφανών ρυθμίσεων υπέρ του αγοραστή, όπως η αχρήστευση ουσιαστικά κάθε δικαστικής προσφυγής εναντίον των αποφάσεων των Γ.Σ. της ΔΕΗ με τις οποίες θα γίνει η μεταβίβαση, αλλά και η δέσμευση των πελατών της ΔΕΗ που οι συμβάσεις τους θα περάσουν στο νέο αγοραστή, στους οποίους αφαιρείται το δικαίωμα καταγγελίας της σύμβασης για τέσσερις μήνες.

Στην ουσία εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με καμιά ιδιωτικοποίηση, αλλά με μια κρατικοποίηση όπου ο ιδιοκτήτης αντί να είναι το ελληνικό κράτος γίνεται ένα ξένο κράτος. Και δεν χρειάζεται να είναι απευθείας το ξένο κράτος, δηλαδή η Ρωσία ή ένας σύμμαχος της όπως η Κίνα,

αλλά μπορεί να είναι ένας ρώσος ολιγάρχης ή ένας έλληνας ρωσόδουλος κρατικο-ολιγάρχης.

Από που βγάζουμε όμως το συμπέρασμα ότι πρόθεση της κυβέρνησης είναι να πάει σε μια ρωσική κρατικοποίηση και όχι σε μια συνηθισμένη δυτικού τύπου ιδιωτικοποίηση; Το βγάζουμε από την πείρα ανάλογων “ιδιωτικοποιήσεων”.

ΟΛΕΣ ΟΙ ΩΣ ΤΩΡΑ “ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ” ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗΣ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ

Εδώ και πολλά χρόνια η Ελλάδα έπρεπε, σύμφωνα με τις υποχρεώσεις της απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση να “ανοίξει” την αγορά της ηλεκτρικής ενέργειας και της λιγνιτικής παραγωγής σε ιδιώτες και να σταματήσει έτσι το κρατικό μονοπώλιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από τη ΔΕΗ. Όπως όμως συμβαίνει με κάθε τι το θετικό που προέρχεται στη χώρα μας από την ΕΕ αυτό πραγματοποιήθηκε με το χειρότερο τρόπο, δηλαδή έγινε έτσι ώστε να επωφεληθεί ξανά το φιλορώσικο κεφάλαιο στη χώρα ή απευθείας, και κυρίως, το ίδιο το ρώσικο κράτος. Έτσι η λειτουργία όλων των ιδιωτικών μονάδων στηρίζεται σήμερα αποκλειστικά στο ρώσικο φυσικό αέριο, δηλαδή όλων η λειτουργία τους είναι εξαρτημένη από το ρώσικο κράτος που ελέγχει πρακτικά μονοπωλιακά την παραγωγή, τη διάθεση και κυρίως την τιμή του φυσικού αερίου στην Ελλάδα. Αυτή η τιμή είναι 30% πιο ακριβή από κάθε άλλου ευρωπαϊκού κράτους, προφανώς επειδή η Ρωσία είναι “φίλη” μας. Αλλά εκτός από τη Ρωσία φορτωνόμαστε ενεργειακά και τους φίλους της στο εσωτερικό. Ένας από αυτούς ο Μυτιληναίος αγοράζει φτηνό ηλεκτρικό ρεύμα από τη ΔΕΗ για τη λειτουργία του εργοστασίου αλουμινίου που έχει, και πουλά στη ΔΕΗ το ρεύμα που παράγει στο δικό του εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής σε ακριβότερη τιμή, κερδίζοντας δεκάδες εκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Η ενέργεια της χώρας έχει εξαρτηθεί σημαντικά πια από το ρώσικο φυσικό αέριο. Όχι μόνο γιατί η παραγωγή της ηλεκτρικής ενέργειας στηρίζεται κατά 25% τουλάχιστον σε αυτό αλλά γιατί πολλά εργοστάσια χρησιμοποιούν απευθείας σαν καύσιμο το ρώσικο φυσικό αέριο.

Ειδικά πάντως στις χαλυβουργίες και άλλες ενεργοβόρες βιομηχανίες, που λειτουργούν με ηλεκτρική ενέργεια, η ενεργειακή εξάρτηση από τη Ρωσία ανεβάζει τόσο πολύ το κόστος παραγωγής ώστε αυτές αδυνατούν να πουλήσουν τα προϊόντα τους στο εξωτερικό και με δοσμένη την κατασκευαστική κρίση στο εσωτερικό ήδη κινδυνεύουν άμεσα να κλείσουν όλες.

Είναι φυσικό να ανησυχούμε λοιπόν που η ΔΕΗ πουλάει το λιγνίτη και τα υδροηλεκτρικά φράγματα στα οποία το νερό είναι δωρεάν από την ώρα που τα έξοδα κατασκευής των φραγμάτων έχουν αποσβεστεί. Αν αυτή η περιουσία πέσει στα χέρια είτε απευθείας του ρώσικου κράτους, είτε στη ρωσόδουλη ελληνική ολιγαρχία (Μπόμπολας, Μυτιληναίος, Κοπελούζος κ.λπ.) ένα μεγάλο μέρος της ανεξαρτησίας της χώρας θα έχει εκχωρηθεί σε μια υπερδύναμη που δεν διστάζει να εκβιάζει ενεργειακά οποιοδήποτε κράτος της γης.

ΤΑ ΨΕΥΤΟΚΙΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ ΠΡΟΟΙΩΝΙΖΟΥΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΑΓΟΡΑΣΤΗ

Είναι αλήθεια ότι ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζεται σαν ο επικεφαλής ενός πραγματικού κινήματος ενάντια στο πούλημα της “μικρής” ΔΕΗ. Όμως τα συνθήματα του κινήματος αυτού δεν βάζουν καν σαν θέμα την εκχώρηση ζωτικών ενεργειακών αποθεμάτων σε μια ξένη δύναμη την ώρα που σε αυτή τη δύναμη ανήκουν άμεσα ή έμμεσα οι βασικοί υποψήφιοι αγοραστές. Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα του οικονομικού τύπου ενδιαφέρον έχει εκδηλωθεί από την EDF που δραστηριοποιείται στην Ελλάδα μέσω της θυγατρικής της Edison, σε συνεργασία με τα ΕΛΠΕ (Elpedison) και την Ελλάκτωρ (του Μπόμπολα), ο Μυτιληναίος, καθώς και τη ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ του Γιώργου Περιστέρη (που συνεργάζεται σε υδροηλεκτρικά έργα με την κινέζικη Sinohydro). Στην αγορά μιλούν ακόμη για ρωσικό ή και ιαπωνικό ενδιαφέρον, αν και το γερμανικό (RWE) φαίνεται να έχει απομακρυνθεί (<http://www.bankwars.gr/2014/07/>).

Πως θα μπορούσαν από την άλλη αυτοί οι αρχισαμποταριστές του ΣΥΡΙΖΑ να υπερασπίσουν το λιγνίτη όταν για χρόνια τώρα χτυπούσαν με λύσσα κάθε επένδυση της ΔΕΗ που στηριζόταν στο λιγνίτη ή στο λιθάνθρακα, με πρόσχημα τη μόλυνση του περιβάλλοντος, πράγμα που θα ήταν ένα βήμα σε μια πιο μεγάλη ενεργειακή ανεξαρτησία της χώρας. Όλοι αυτοί, και κυρίως οι αρχισυνδικαλιστές της ΔΕΗ, είναι βασικοί υπεύθυνοι για την εξάρτηση της οικονομίας μας από το ρώσικο φυσικό αέριο, όλοι αυτοί δράσανε σαν πράκτορες της Gazprom.

Στη βάση της πολιτικής ανάλυσης και

συνέχεια στη σελ. 15

12 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΚΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ “ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΤΟΥ Ι. Φ. ΦΑΛΜΕΡΑΥΕΡ

συνέχεια από τη σελ. 1

Αν ο πρώτος τόμος περιέχει κύρια την απόδειξη της μεγάλης αλήθειας ότι δεν υπάρχει φυλετική συνέχεια ανάμεσα στην αρχαία Ελλάδα και στη νέα, καθώς καταγράφει τη σαρωτική κάθοδο και κυριαρχική εγκατάσταση του σλαβικού στοιχείου στην ελληνική χερσόνησο, ο δεύτερος ολοκληρώνει αυτήν την εικόνα με την καταγραφή του αλβανικού εποίκισμού και μέσα από την ίδια την αφήγηση αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει ούτε πολιτιστική συνέχεια αρχαίας και νέας Ελλάδας, καθώς η ψυχή και το πνεύμα της σύγχρονης Ελλάδας βρίσκεται στο ύστερο Βυζάντιο και στην ορθοδοξία.

Η έκδοσή του β' τόμου ξεκινάει με ένα πολύ μικρό εισαγωγικό σημείωμα του μετα-

φραστή. Ακολουθεί ένας εκπληκτικός έντονα πολιτικός πρόλογος του Φαλμεράυερ, που είναι τόσο βαθύς και τόσο προφητικός, ώστε νομίζει κανείς ότι γράφτηκε σήμερα. Αμέσως ακολουθεί το τόσο επιστημονικά μεθοδικό, ιστοριοφιλοσοφικά βαθύ και συναρπαστικό στην έκθεσή του δεύτερο μέρος της Ιστορίας της Χερσονήσου του Μορία. Αυτό πιάνει περίπου 400 πυκνογραμμένες σελίδες μαζί με τα σύντομα πραγματολογικά σχόλια του μεταφραστή. Παρόλη τη έκτασή του δύσκολα ένας ανήσυχος νεοέλληνας μπορεί να το διακόψει, αν αρχίσει να το διαβάσει κυρίως γιατί ανακαλύπτει διαρκώς μπροστά του μια άγνωστη χώρα.

Μετά τον τόμο αυτό υπάρχει ένα αρκετά εκτεταμένο κείμενο που είναι γραμμένο από το

σύντροφό μας Ηλία Ζαφειρόπουλο, που το ονομάσαμε Προσάρτημα. Αυτό το κείμενο γράφτηκε κυρίως για ένα λόγο: Γιατί όλο το βιβλίο και ιδιαίτερα ο πρόλογος του Φαλμεράυερ που γράφτηκε 180 χρόνια πριν, είναι τόσο αποτελεσματικά διεισδυτικός και τόσο ωμός στην αποκάλυψη και την περιγραφή των βασικών νεοελληνικών εθνικών ελαττωμάτων, ώστε ένας αναγνώστης μπορεί να μείνει με την εντύπωση ότι επί 180 χρόνια δεν έχουμε κουνηθεί ούτε ρούπι προς τα μπρος. Δηλαδή κινδυνεύει μαζί με την πολύτιμη γνώση που θα αποκτήσει να απογοητευτεί σχετικά με το μέλλον της χώρας του και να υπονομευτεί η διάθεσή του να παλέψει γι αυτό ή ακόμα χειρότερα μπορεί να υποκύψει σε θεωρίες περί θρησκευτικού και

πολιτιστικού ντετερμινισμού τύπου Χάντιγκτον, θεωρίες κρυφορατσιστικές που είναι εντελώς ξένες προς το πνεύμα του Φαλμεράυερ. Το Προσάρτημα λοιπόν επιχειρεί κυρίως να αποδείξει ότι η τόσο τρομακτική ομοιότητα της σημερινής καταστροφικής πραγματικότητας του ελληνικού κράτους με εκείνη της εποχής του Φ. δεν οφείλεται σε μια καταραμένη πολιτιστική μοίρα του, αλλά πρώτον στη χρήση ή στην ανάρτηση των υπαρκτών βυζαντινογενών αδυναμιών και ελαττωμάτων του έθνους από την τσαρική τότε ή τη νεοτσαρική σήμερα Ρωσία (και ενδιάμεσα από κάθε άλλο ιμπεριαλισμό), και δεύτερον στο ότι ο βασικός και μόνιμος φορέας αυτών των ελαττωμάτων δεν είναι ο γενικά σύγχρονος α-νεπτυγμένος ελληνικός λαός

αλλά η νεοελληνική άρχουσα τάξη και το σάπιο κράτος που αυτή οικοδόμησε μέσα από το '21.

Η έκδοση και αυτού του τόμου προσπαθήσαμε όσο μπορούσαμε να είναι προσεγγιστική και στο υλικό της μέρος, δηλαδή στην ποιότητα του τυπώματος, στην ποιότητα του χαρτιού, στην ευκολία στο διάβασμα κλπ. Η τιμή του βιβλίου στο βιβλιοπωλείο “Πολιτεία”, στο οποίο πρώτα το δώσαμε, τοποθετήθηκε στα 15,40 Ευρώ. Θα κοιτάξουμε να πάει σε περισσότερα βιβλιοπωλεία από όσα ο πρώτος τόμος, ο οποίος θα συνεχίσει να διατίθεται παράλληλα με τον δεύτερο.

Δημοσιεύουμε παρακάτω για τους αναγνώστες της εφημερίδας τον Πρόλογο του Φαλμεράυερ.

Από το βιβλίο του Ιάκωβου Φίλιππου Φαλμεράιερ “ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ” (Δεύτερο Μέρος) -Εκδόσεις Μεγάλη Πορεία 2014

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Για δυο πράγματα συμφωνούν σήμερα στην Ευρώπη. Πρώτον, ότι την εξέγερση του ελληνικού λαού δεν την άναψε τόσο η δυσαναλογία της τούρκικης διοίκησης σε σχέση με το μορφωτικό επίπεδο και τις κοινωνικές συνθήκες των χριστιανών υπηκόων της Ελλάδας, όσο κυρίως μια φωτιά που την έβαλαν απέναντί, όπως στα 1770, και, επομένως, δεν είναι έργο αποκλειστικά του λαού, αλλά ενμέρει και των ξένων. Δεύτερον, ότι, χωρίς τη βίαιη επέμβαση Δυνάμεων που λειτουργούσαν ως ρυθμιστές, η απόπειρα να αλλάξει στην Ελλάδα η διακυβέρνηση της χώρας θα ναυαγούσε εντελώς κι αυτή τη φορά και ο χριστιανικός πληθυσμός των περιοχών που είχαν παρασυρθεί σε μια επιχείρηση που υπερέβαινε κατά πολύ τις δυνάμεις τους δε θα είχε αποφύγει τη μοίρα που έχουν οι ηττημένοι στασιαστές. Ένα τρίτο σημείο φεβούνται ακόμη να το ομολογήσουν, αλλά σύντομα η αναγκαιότητα θα τους υποχρεώσει να το κάνουν, να παραδεχτούν δηλαδή ότι στην Ελλάδα, όπως είναι τώρα, δεν μπορούν να βρεθούν ακόμη αρκετά σε αριθμό και ισχύ στοιχεία, για να συγκροτηθεί ανεξάρτητο βασίλειο. Η Ελλάδα είναι μόνο θραύσμα, μόνο γκρεμισμένα συντρίμια από τον κολοσσό της τούρκικης αυτοκρατορίας βλέπει κανείς, τα οποία μάταια η τέχνη των ανθρώπων πασχίζει να συνενώσει και να φτιάξει απ' αυτά ένα κανονικό οικοδόμημα: ασμίλευτο, άψυχο θραύσμα μαρμάρου, στο οποίο δεν είναι σε θέση να εμφυσήσει νέα ζωή ούτε καν ένας πιο ενθουσιώδης Πυγμαλίων. Το μόνο που μπορεί να κάνει η βία που δημιούργησε την Ελλάδα είναι να διατηρήσει με δυσκολία την ύπαρξή της αλλά στο τέλος η βία κουράζεται και κανένα κράτος δεν μπορεί να υπάρξει αν δεν παράγει από μόνο του τα στοιχεία της ζωής. Η Ελλάδα όμως δε ζει με δικιά της

μέσα, γιατί δεν έχει αρκετή δύναμη ούτε αυτοάμυνας ούτε αυτοκυριαρχίας. Ξένο χρυσάφι πληρώνει ακόμη κάθε χρόνο την αμφίβολη υπακοή των κυβερνητών της και η μονιμότητά τους δεν έχει καμιά άλλη εγγύηση παρά μόνο τις διαθέσεις των προστατών τους. Είναι μικρό και πολύ ταπεινωτικό για την περηφάνεια των ευρωπαϊκών λαών το φαινόμενο να αναλώνεται ο ενθουσιασμός μισής ηπείρου στη δημιουργία ενός πλάσματος που βαριανασαίνει.

Η καταστροφή επήλθε πριν από τη φυσική της ωρίμανση και δεν μπορεί να φέρει τους προσδοκώμενους καρπούς. Γι' αυτό οι Έλληνες άρχισαν κιάλας να κουράζουν την Ευρώπη και πολλοί άλλοτε ένθερμοι υποστηρικτές της υπόθεσής τους έχουν γίνει σήμερα χλιαροί και αδιάφοροι, αν όχι απόλυτα εχθρικοί, γιατί ούτε μια από τις διθυραμβικές τους προσδοκίες δεν πραγματοποιήθηκε και -αν θέλει ν' ακούσει κανείς την αλήθεια- ούτε μπορούσε να πραγματοποιηθεί. Μα πώς! ακούγεται συχνά το παράπονο, βοήθησαν τους Έλληνες, αυτό το λαό των καλλιτεχνών, των ηρώων και των σοφών, προσφέροντας χρήμα και αίμα και ενμέρει παρά τις προειδοποιήσεις των παλαιών πολιτικών, να αποκτήσουν την ανεξαρτησία τους και τους παρέστησαν ως τον πυρήνα στον οποίο προσχωρούν χωρίς ενδοιασμούς και σε πολύ λίγο διάστημα όλες οι ελληνόφωνες και ελληνορθόδοξες φυλές της τουρκικής αυτοκρατορίας, για να επεκτείνουν τα σύνορα του νεοδημιούργητου κράτους μέσω της πίεσης της φυσικής δύναμης, για να αποκτήσουν πολιτική βαρύτητα και πνευματική ισχύ και να καταλάβουν, τελικά, ως αντίπαλον δέος στην υπεροχή των βόρειων, τον κενό χώρο της τουρκικής αυτοκρατορίας. Αλλά, δείτε, οι αστραπές της πνευματικής υπεροχής των Ελλήνων

ούτε τώρα θέλουν να βγουν από το σκοτάδι και οι αχάριστοι πόρρω απέχουν από το να εγκαταλείψουν τα Ηλύσια Πεδία στον Κάυστρο και το Μαϊάνδρο, τους καταπράσινους λόφους στον Ελλησποντο, την κοιλάδα των Τεμπών και τους κήπους στο Βόσπορο και να τραβήξουν για την Ελλάδα ίσα-ίσα, φεύγουν από το έδαφος της κλασικής Ελλάδας, από τη χώρα της ελευθερίας, για να ξαναστρατοπεδεύσουν στη σκιά του τούρκικου θρόνου και να πληρώσουν νέους φόρους στους παλιούς καταπιεστές της Ελλάδας. Αυτό είναι το παράπονο της εποχής μας και το κομματικό πνεύμα το εκμεταλλεύεται πολλαπλά, για να κατηγορήσει έντιμους και συνετούς άνδρες, στους οποίους ανατέθηκε η διοίκηση του νεαρού κράτους, και μάταια για να θεωρήσει τα απροσδόκητα δεινοπαθήματα της χώρας γελοιοποίηση μιας από τις πιο ισχυρές και γενναίες φυλές της Γερμανίας, σαν να ήταν “πολύ φλεγματική, πολύ αργόστροφη” και, κατά κάποιον τρόπο, ανίκανη να αντιληφθεί την αποστολή της και να ενθρονίσει το νέο ελληνισμό στο Μορία.

Όλες όμως οι πλάνες, οι ριζικές διαφορές και τα λάθη πηγάζουν εδώ πολύ λιγότερο από τους ανθρώπους ίσα-ίσα, προέρχονται

από την προέλευση της εξέγερσης και από το βασικό αξίωμα πάνω στο οποίο στηρίχτηκε η επέμβαση των Ευρωπαίων στο ελληνικό ζήτημα. Η ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, στο βαθμό που διαμορφώθηκε, καθοδηγήθηκε και εκφράστηκε από τους μορφωμένους, αμέσως μόλις ξέσπασαν οι ταραχές αποφάνθηκε ότι όχι μόνο αναγνωρίζει στην ελληνική επανάσταση μια ζύμωση βγαλμένη από εσωτερική αναγκαιότητα και, επομένως, έντονα

συνέχεια στη σελ. 8

Από το βιβλίο του **Ιάκωβου Φίλιππου**
Φαλμεράιερ “ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ
ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ” (Δεύτερο
Μέρος) -Εκδόσεις Μεγάλη Πορεία 2014

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

συνέχεια από τη σελ. 7

δημιουργική, αλλά και διακρίνει, επιπλέον, στις εξεγερμένες μάζες τουλάχιστον τους Έλληνες της εποχής του Παυσανία και του Πλίνιου, που το αρχαίο τους μεγαλείο έχει μεν καταβυθιστεί, αλλά παρόλ' αυτά "illam veram ei megam Graeciam" του αρχαίου κόσμου, ένα λαό που ακόμη και τότε δεν είχε υποστεί επιμιξίες και ο οποίος ξεπρόβαλε ως ενιαίο σύνολο, οροθετημένος ολόγυρα και στη βασική του μορφή υψωμένος πάνω από τα άλλα έθνη της γης ένας λαός στον οποίο ο Πλάστης της φύσης χάρισε ως αποκλειστική κληρονομιά το λεπτό γούστο και την αίσθηση του ωραίου. Αυτό το καλλιτεχνικό πνεύμα νόμιζαν πως είχε γίνει ένα σώμα και μια ψυχή με τη φύση της ελληνικής φυλής, πως ήταν μάλιστα η ίδια η ουσία της και πως μπορούσε να αφανιστεί μόνο αν αφανιζόταν ταυτόχρονα και ο λαός. Αυτόν όμως το λαό με το δημιουργικό του πνεύμα και την αρχαία του ελαστικότητα τον είχε μέχρι τότε καταβάλει μόνο μία ξένη εξουσία, και η αρχέγονη φυσιογνωμία του θα ξεπρόβαλε ξαφνικά με λαμπρότητα, αφού πρώτα καθαρίσει και πετάξει την οθωμανική βρωμιά, και θα κυκλοφορήσει εκ νέου στον πολιτισμένο κόσμο ως νόμιμα που τιμά τους λαούς. Αυτή η πεποίθηση περί μη εξασθένησης του ελληνισμού ήταν τόσο γεννάει εδραιωμένη στην κεντρική Ευρώπη, τόσο αποκλειστική και μισαλλόδοξη, ώστε ο μορφωμένος εκδότης της Λευκοθέας, ακόμη και ορισμένες σημειώσεις που παραθέτουν ο Τσάντλερ, ο Καστελάν και ο Λικ ότι στην Ύδρα και σε άλλα σημεία της Ελλάδας υπάρχουν μη Έλληνες, τις θεώρησε ανενδοίαστα φημολογία, ονειροφαντασία και αυταπάτη. Η ανοησία εκείνων των ημερών ήταν τόσο μεγάλη, που οι ναύτες και οι καπεταναίοι της Ύδρας έπρεπε, λόγω της σπάλης τολμής και της επιδειξιότητάς τους στα ναυτικά, να είναι απαραίτητως Έλληνες, "αφού έναν Αλβανό ήταν αδύνατο να τον διακρίνουν τέτοιες ιδιότητες". Οι επικεφαλής της χωρωδίας τότε τίποτε δεν έβλεπαν και δεν κήρυτταν ως θαύμα και, σαν να μην έφτανε το συνηθισμένο μέτρο ανθρωπίνης σοφίας για να κυβερνήσει την αναστημένη από τον τάφο αρχαία Ελλάδα, προσδοκούσαν με εναγώνια περιέργεια στρατηγούς και πολιτικούς υψηλότερης τέχνης που να ανασταίνονται, χωρίς αμφιβολία, από τη ζύμωση αυτού του "εξαιρετικού λαού" και οι οποίοι μπροστά στην έκπληκτη Ευρώπη θα έπρεπε να ανανεώσουν τα θαύματα της αρχαίας εποχής. Μόνο που η επανάσταση στη μακρά, αιματηρή της πορεία δεν επέδειξε στη σκηνή ένα ταλέντο υπέρτερο, το οποίο να κυριεύει το έθνος και διαπλάθοντάς το να το παρασύρει μαζί του ο ελληνικός λαός φαινόταν πνευματικά νεκρός, μια μάζα ανομοιογενής, απολίπιστη και ακαλλιέργητη, μέσα στην οποία δεν είχε εισχωρήσει ούτε μια σπίθα κλασικής ζωής.

Αυτό το ελληνικό χάος αναπνέει μόνο τη ζωή που του έχουν υπαγορεύσει οι ευρωπαίοι μονάρχες και ανήκει ολοκληρωτικά στην Ευρώπη, που το δίδεωσε και το ρυμούλκισε σαν ναυάγιο τσακισμένο από τη θύελλα. Το φωτισμένο των απογόνων του Περικλή, του Πραξίτελη και του Πλάτωνα, με το οποίο είχαν περιβάλει τους Μοραΐτες και τους Ρουμελιώτες οι ενθουσιώδεις φίλοι τους, λιώνει μπροστά στα μάτια μας και γίνεται καπνός και, μαζί με την ολοκληρωτική εξάλειψη της αρχαιοελληνικής εθνικής οντότητας, διακρίνεται κάθε μέρα όλο και πιο καθαρά ο εσωτερικός διαχωρισμός του λαού, οι δυο μεγάλες φατρίες των Σλάβων και των Αρναούτηδων. Τώρα είναι σε όλους γνωστό ότι η αίσθηση της τέχνης και του ωραίου

ου -το χαρακτηριστικό γνώρισμα του αρχαίου ελληνισμού- λείπει εντελώς από τους Νεοέλληνες η φύση τους έχει αρνηθεί αυτό το χάρισμα, όπως στους Τούρκους και στους Μογγόλους.

Αλλά, αν λείπει απ' αυτούς οποιαδήποτε αρχαία φυσιογνωμία, τότε πού είχε την έδρα του ο ζωτικός πυρήνας, το καθαυτό εθνικό, με το οποίο αντιστάθηκαν στη διαβρωτική δύναμη του μωαμεθανισμού, η οποία ενεργούσε επί αιώνες, και διατηρήθηκαν ως συνονθύλευμα λαών διακριτό από τους Οθωμανούς; Αυτή η υπηρεσία οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην ελληνική Εκκλησία. Το στοιχείο που τους διατήρησε δεν ήταν ούτε το αίμα ούτε η ανάμνηση ούτε η τέχνη ούτε ο ναός -αυτά που τους διατήρησαν και τους διατηρούν μέχρι σήμερα είναι η κοινή θεία λειτουργία, οι εφτά Οικουμενικές Σύνοδοι, η καταπρόωψη της δυναστείας των εικονοκλαστών, ο αυτοκράτορας-θεός και ο πατριάρχης της Ισταμπούλ μαζί με τους μοναχούς του και την εκκλησιαστική του πειθαρχία. Το επαναλαμβάνουμε: Όχι Έλληνες με λεπτό γούστο, αλλά ρωμιοί χριστιανοί, μαθητές της ανατολικής Εκκλησίας επέζησαν από τις θύελλες και στέκονται τώρα στην πύλη της ηπείρου μας, για να ζήσουν τη δική τους ζωή. Αυτό όμως οφείλεται απόλυτα στο δόγμα, που έχει συγχωνευθεί με την ψυχή και το αίμα αυτών των ανθρώπων τόσο βαθιά, ώστε απέναντί του η μεγάλη αδικία των Τούρκων έγκειτο όχι στην καταπιεστική τους κυριαρχία, αλλά στη μουσουλμανική τους θρησκεία. Αν οι σουλτάνοι μαζί με το θρόνο των Κομνηνών και των Παλαιολόγων είχαν δεχθεί και τη θρησκεία τους, τότε αυτό θα αποτελούσε ανασύσταση της έννοιας της μετανάστευσης των λαών και μια εξέγερση στην Ελλάδα θα ανήκε στη σφαίρα του απίθανου: τους Τούρκους θα τους βλέπαμε ως αρχαίους Έλληνες, όπως πριν απ' αυτούς τους Βούλγαρους και τους Αλβανούς και το εχθρικό χάσμα μεταξύ αυτής της χριστιανοελληνικής αυτοκρατορίας των Τούρκων και της χριστιανολατινικής Δύσης θα είχε γίνει τόσο βαθύ, τόσο αδύνατο να καλυφθεί και αιώνιο όσο και το χάσμα μεταξύ των θρησκειών της Ρώμης και της Μέκας. Έτσι εξηγείται και το ότι οι Έλληνες πρόκριτοι, ιδίως των νησιών, από τη στιγμή που βλέπουν ότι δεν κυβερνούνται άμεσα εθνικά, δηλαδή από την ανατολική Εκκλησία, συχνά λυπούνται και αποσκήρτησαν από την τούρκικη αυτοκρατορία και την αποσκήρτησή τους από την Ισταμπούλ τη θεωρούν περίπου εθνική συμφορά -κι αυτό γιατί μέσα τους αισθάνονται πολύ βαθύτερα πληγωμένοι από την παρουσία των αιρετικών Φράγκων παρά από το κάλεσμα για προσηυχή που έκανε παλιότερα ο μουεζίνη στο μινάρε της Τριπολιτσάς και από το μαστίγιο που κουνούσε πάνω από τα κεφάλια τους η αναξιοπρεπής γι' αυτούς εξουσία των βεζιρηδών.

Η αληθινή όμως ζωή των Ελλήνων συνίσταται στην ανεξάλειπτη αποστροφή και περιφρόνηση που νιώθουν για τους Δυτικούς, για τα δόγματά τους, για το χαρακτήρα και τις συνηθειές τους. Ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους και στους Ευρωπαίους η ίδια η φύση ύψωσε ένα αιώνιο φράγμα και, για να ζήσει κανείς μ' αυτό το λαό, πρέπει, κατά κάποιο τρόπο, να αφανίσει τον ίδιο του τον εαυτό και να γίνει ο ίδιος Έλληνας στην πίστη και στο ήθος, στο μίσος και στην αγάπη.

Στην ανεκπικία μας Ευρώπη, που πολύ καιρό ταλαιπωρήθηκε από τις θρησκευτικές αντιπαραθέσεις, το νόημα μιας τέτοιας φράσης δε θα το καταλάβουν όλοι εύκολα και αυτό το ζήτημα πρέπει απλώς και μόνο ν' αφήσουμε να το κρίνει ο χρόνος, που όλα τα

αποκαθιστά στις σωστές τους διαστάσεις και ήταν ανέκαθεν μοναδικός δάσκαλος των ασυλλόγιστων. Ούτε κατακρίνουμε τον ελληνικό λαό γι' αυτό που είναι αντίθετα, θέλουμε να επιστήσουμε την προσοχή εκείνων από τους οποίους εξαρτάται η υπόθεση αυτή στη διεισδυτική δύναμη της θρησκείας, δύναμη που μέχρι τώρα δεν έχει εκτιμηθεί όσο θα 'πρεπε, και να δείξουμε ότι ένας λαός, ακόμη κι αν είναι πολιτικά διχασμένος, αστοιχειώτος σαν βάρβαρος και ηθικά κακός, παρ' όλ' αυτά είναι ανεπίτρεπτο να περιφρονείται, μόλις, ενθουσιασμένος από μια δογματική ιδέα, τη διαχειρίζεται, κατά κάποιο τρόπο, ως ιδεολογικό επίκεντρο και εστία ζωής. Αυτή όμως η εστία ζωής του ελληνικού λαού αισθητοποιήθηκε στις πόλεις Ισταμπούλ και Μόσχα: εκεί αναπνέει και σκέφτεται ο Έλληνας, εκεί είναι το θυσιαστήριο και το πραιτώριό του, εκεί στέφονται τα αισθήματα όλων των πιστών της ανατολικής Εκκλησίας από το Μοριά, τον ποταμό Νείλο, την Ιορδανία, τον Ορόντη, την έρημο της Παλμύρας, την Κύπρο και την Καραμανία: εκεί συναθροίζονται οι σφυγμοί όλων των Ρωμιών και από εκεί εκπορεύονται. Όλες αυτές οι περιοχές, που τις χωρίζουν βουνά και θάλασσες, αλλά ηθικά είναι συμπάθειες και συναφείς, είχαν κληθεί στο μεγάλο έργο της εξεγερσης. Μόνο που η φυσική τάξη του κόσμου, η οποία σε όλα τα πράγματα προχωρεί με συνέπεια και με σοφή οικονομία, άφησε μόνο ένα κομμάτι αυτού του γιγάντιου σώματος να πετύχει τον επιδιωκόμενο σκοπό. Αυτό όμως το κομμάτι, δυσαρεστημένο μές' στην απομόνωσή του, αντιστέκεται σε νέες συμπάθειες και ξαναστρέφεται φανερά προς τις δύο εστίες της ζωής του.

Συνετοί άνδρες το αντιλήφθηκαν αυτό έγκαιρα και απόδιωξαν να αντιμετωπίσουν το κακό αποκόπτοντας τη σχέση μεταξύ του νέου βασιλείου και του παλαιού πατριαρχικού θρόνου της Κωνσταντινούπολης. Το μέτρο αυτό ήταν επί της αρχής απόλυτα σωστό και επίκαιρο -αλλά χωρίς υποκατάσταση, με ένα διάταγμα, μπορούσαν να γίνουν κομμάτια οι συμπάθειες που προκύπτουν από το συναίσθημα και την αναγκαιότητα; Με τα αμέτρητα οργανικά διατάγματα, που έκαναν κομμάτια όλα τα νήματα της ζωής των δήμων του Βυζαντίου, στη θέση του λάβαρου του Κωνσταντινού και στη θέση της Αποκάλυψης παρουσίασαν σ' αυτό το λαό άλλοτε ένα πεθαμένο φάντασμα, το οποίο ονόμασαν ελληνισμό, και άλλοτε την ελευθερία με το ένδυμα της ευρωπαϊκής γραφειοκρατίας ως σημαία, γύρω από την οποία όφειλαν να στοιχηθούν τα από πολιτική και ηθική άποψη απορραμισμένα στοιχεία και να ενωθούν σε ένα διαρθρωμένο σώμα. Κάθε μέρα δείχνει το αποτέλεσμα αυτών των δύο γιατρικών που επιχειρήθηκαν εναλλάξ. Η επανάσταση έκανε μόνο μια παύση, είναι ακόμη βαθιά ριζωμένη στις καρδιές τους και μπορεί να πετύχει και θα πετύχει το φυσικό της στόχο μόνο αν αποκτήσει μια βάση υλική ευρύτερη και λαϊκότερη. Ποιος μπορεί να πει πώς, πότε και με ποιον θα πραγματοποιηθεί αυτό; Απ' όσο όμως μπορούμε να γνωρίζουμε, σήμερα απ' άκρου σ' άκρο στην Ελλάδα επικρατεί η εξής σκέψη: "Με υπομονή και επιμονή αντισταθήκαμε στις επεμβάσεις του μωαμεθανισμού, και εντέλει θα αντισταθούμε ακόμη και στους Φράγκους και στην οντότητά τους". Δεν ήταν μεγάλο σφάλμα που κατασκέυασαν και έθρεψαν αυτά τα φρονήματα στην ψυχή του ελληνικού λαού και, πολύ περισσότερο, δεν την χόρτασαν και, κατά κάποιο τρόπο, δεν την διαπτόσαν παίρνοντας μέτρα έξυπνα, που να τα διαπνέει το πνεύμα του Βυζαντίου;

Αλλά προτού καλά-καλά εκστομιστεί η απελευθέρωση αυτού του νέου βασιλείου από το τουρκικό κρατικό μόρφωμα, στην Ευρώπη σκέφτονταν ήδη ελληνικό προϋπολογισμό, νεοσύλλεκτους, στρατιωτικές στολές και φορολογικούς καταλόγους και άρχισαν να υπολογίζουν ποιοι διοικητικοί πειραματισμοί και ποιες θεωρίες για την ευημερία μιας χώρας πρέπει να εφαρμοστούν εκεί, ποιες υλικές και πνευματικές απολαύσεις θα μπο-

ρούσαν να αντλήσουν απ' αυτό το νέο Ελντοράντο. Φαντάζονταν ότι η Ελλάδα θα μπορούσε να πάρει την οποιοδήποτε πολιτική μορφή ακριβώς όπως μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα, με τις ίδιες ανάγκες και τα ίδια μέσα βοήθειας, με τις ίδιες αρετές και τα ίδια ελαττώματα, κυρίως όμως με την ίδια υπομονή, τους ίδιους εκλεπτυσμένους τρόπους και την ίδια μειλιχίατητα -εύκαμπτο υλικό για τους πειραματισμούς μοντέρνων πολιτικών. Επιπλέον, Έλληνες κάθε ηλικίας, συχνά διαπνεόμενοι πολύ περισσότερο από πνεύμα μηχανορραφού παρά από τη λαχτάρα της μάθησης και από ειλικρινή φιλοπατρία, και καθώς είχαν μεταφρευτεί ενμέσω της ανατολικής βαρβαρότητας και διαφθοράς στην περσοχή την οποία φώτιζε η Δύση, έφεραν στην πατρίδα τους τις χίμαιρες ελληνικών Δημοκρατιών, φιλελεύθερων πολτευμάτων, Συντακτικών Συνελεύσεων και τα υπόλοιπα απατηλά οράματα της νέας διεθνούς τάξης, σαν να είχαν περάσει ήδη οι συμπαιριώτες τους απ' όλες τις φάσεις των κοινωνικών μετασχηματισμών και να είχαν γίνει, όπως οι κάτοικοι της Βρετανίας και της Γαλλίας αφού είχαν περάσει όλες τις δοκιμασίες, κατάλληλοι να απολαύσουν και να ασκήσουν τα πιο υψηλά πολιτικά δικαιώματα: η λαϊκή όμως μάζα δεν καταλαβαίνει αυτούς τους αποστόλους ξενόφερτων απατηλών θεωριών και τις στέλνει από κει που ήρθαν -είναι σαν σαπουνόφουσκες που επιπλέουν στην επιφάνεια του νερού χωρίς ν' αφήσουν ίχνη.

Πόσο γρήγορα οι Βασιλείς και οι Βορειοαμερικάνοι επαναστάτες απέκτησαν στο παρελθόν πλούτο, αίγλη και δύναμη! Αντίθετα, πόσο άθλια και ατροφική είναι αυτή η Ελλάδα μετά από πολλά χρόνια ειρήνης! Ο πληθυσμός της φθίνει και οι πόροι της δεν αυξάνονται, αν και η Ευρώπη έχυσε ποταμούς από το χρυσάφι της στον κενό πίθο των Δαναϊδών -ασφαλής απόδειξη ότι εκεί κανείς δεν ήταν έτοιμος να απολαύσει και να διαχειριστεί την ελευθερία και ότι ο ελληνικός λαός δεν είναι, από πολιτική άποψη, περισσότερο ώριμος απ' ό, τι οι Μοσχάβιτες του Κίεβου και του Βλαντίμιρ ή οι Βλάχοι του Ιασίου και του Βουκουρεστίου: ότι βρίσκεται ακόμη στην ίδια βαθμίδα με την Ευρώπη του ΙΒ' αιώνα, όταν η σημαία του σταυρού ήταν το πολεμικό λάβαρο όλων και η Ιερουσαλήμ ο στόχος όλων των πόθων. Το ορμέφυτο τέτοιων λαών είναι η γνήσια μοναρχία. Μια δίκαιη και σύμφωνη με τη χριστιανική αυστηρότητα, αλλά απόλυτα εθνική εξουσία, πρέπει να αποκαθάρει αυτήν την *ex abrupto* ξεχαρβαλωμένη Ελλάδα και να την προετοιμάσει επί μακρόν, ώστε στο μέλλον να εισέλθει στην κοινότητα των ευρωπαϊκών κρατών και να υιοθετήσει τη δική τους μορφή διακυβέρνησης. Αν όμως το θεωρεί κανείς περιττό να δώσει στην ελληνική πολιτική αυτήν την κατεύθυνση και αισθάνεται ήδη αρκετά ευτυχής που έχει μια εξουσία όπως αυτή είναι τώρα, τότε για το ατομικό του συμφέρον απασχολεί και να εξασφαλίσει τα μέσα θεραπείας και όσα με αγώνες έχουν αποκτηθεί. "Να κυβερνάτε όπως οι Τουρκο-Ρώσοι, αλλά να ντύνεστε και να έχετε πίστη όπως οι Έλληνες", θα ήταν, μ' αυτό το πνεύμα, το μικρό, μοναδικό και πλήρως εγκόλπιο γι' αυτούς που θέλουν να υφίστανται ως εξουσία στην Ελλάδα. Η παγκόσμια, μάλιστα, κατάσταση έχει ρυθμίσει έτσι τα πράγματα, ώστε από τον Αρχάγγελο 17 μέχρι το ακρωτήριο Ματαπά να κυριαρχεί μία πίστη, ένας νόμος, μία πρακτική, μία και η αυτή κινήτρια δύναμη. Κι όποιος αναντιώνεται σ' αυτή την τάξη πραγμάτων μαρζώνει ο ίδιος ή βουλιάζει στη δίνη. Καμιά ευεργεσία -να είστε πεπεισμένοι γι' αυτό- δεν πρόκειται να συμψηφίσει ειλικρινά τους Έλληνες με τους αλλόθρησκους λαούς και όλα όσα έκαναν και ακόμη κάνουν οι Ευρωπαίοι γι' αυτούς οι ανατολίτες αυτοί -που, σύμφωνα με την ιδέα που έχουν για τον εαυτό τους, είναι οι μοναδικοί αληθινοί χριστιανοί και, όπως άκουσαν από μας, νόμιμοι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων- τα βλέπουν ως φόρο τον οποίο πληρώνει εν είδει οφειλής στους δασκάλους της η αιρετική και ηλίθια Δύση. Σύμφωνα με την εικόνα που έχουν σχηματίσει

αυτοί οι άνθρωποι, η Ελλάδα είναι κάτι σαν ευρωπαϊκό ίδρυμα αναπήρων, ένα γενικό παγκόσμιο Πρυτανείο, στους κατοίκους του οποίου όλοι οι λαοί της γης που διαβάζουν την Ιλιάδα έχουν την υποχρέωση να στέλνουν τρόφιμα και επαινώσεις, παρέχοντάς τους έτσι μια γεμάτη τιμές, αλλά οκνηρή και ξέγνοιαστη ζωή.

Μπορεί να είναι κανείς ειλικρινής φίλος της ελληνικής υπόθεσης έστω κι αν δεν πιστεύει ότι οι Έλληνες στον τελευταίο πόλεμο αγωνίστηκαν πιο γενναία απ' όποιοδήποτε άλλο λαό στη γη. Ακόμη και αν θεωρεί κανείς, από το ένα μέρος, δικαιωματικά ήρωες τους Αλβανούς του Σουλίου και της Ύδρας, ωστόσο αυτό που έκαναν αυτοί το είχαν ήδη κάνει πριν απ' αυτούς εκατό λαοί: γιατί η ανδρεία και η απεγνωσμένη άμυνα, όταν το απαιτεί η ανάγκη, είναι κοινό αγαθό του ανθρώπινου γένους κι όχι αποκλειστικό προνόμιο των κατοίκων της Αλβανίας και της Ρούμελης, όπως θέλουν τώρα να το παρουσιάσουν. Οι αδελφοί με τους Έλληνες λαοί του Μαυροβούνιου και της Σερβίας πέτυχαν στην ξηρά πολύ λαμπρότερα πολεμικά κατορθώματα κατά των Τούρκων απ' όλους μαζί τους Βλάχους και τους κλεφτοκαπεταναίους κατά τον απελευθερωτικό πόλεμο: γιατί κανένα από τα γεγονότα συνολικά του ελληνικού αγώνα δεν μπορεί να συγκριθεί με την ήττα του Αλήπασα στο Μαυροβούνιο (22 Σεπτ. 1795) και με τις ένδοξες μέρες του Βαρβάρη και της Νίσσας στη Σερβία (1810). Έλληνες της Βαράσοβας, της Κράκοβας και της Γλόγοβας, κοιτάζτε τους ομοαίματους αδελφούς σας στη Γιαγκοντίνα, στο Κραγκούγεβατς, στο Μοράβα δεν είναι η χώρα τους πιο ακμαία και ο πληθυσμός τους πολυαριθμότερος, πιο μορφωμένος και πολύ πιο έξυπνος από τον δικό σας; Οι Σέρβοι όμως είχαν αφεθεί μόνοι τους, χωρίς βοήθεια, και ουδέποτε ξέχασαν ότι, αν ένας λαός θέλει να υψωθεί σε μια καλύτερη κατάσταση, δεν του απομένει, σε τελευταία ανάληψη, τίποτ' άλλο από τα δικά του χέρια και τις δικές του ικανότητες. Σε σχέση με τις άλλες σαρματικές φυλές του ιλλυρικού τριγώνου εσείς έχετε μόνο το πλεονέκτημα ότι οι βαρβαρικές σας καλύβες είναι φτιαγμένες πάνω στα ερείπια αρχαιοελληνικών πόλεων. Γιατί, αν η Σερβία ήταν κι αυτή αρχαιοελληνικό έδαφος, δεν ξέρω αν το βραβείο της πολιτικής χρησιμότητας θα απονεμόνταν σε σας ή στους υπηκόους του Μίλος. Αν όμως η Ευρώπη απέστρεφε από σας το προσταυτικό της βλέμμα και επέτρεπε στους Τούρκους να στείλουν τα πλοία και το στρατό τους, για να ανακτήσουν αυτά που είχαν χάσει, θα ήσαστε τότε αλήθεια σε θέση, εξυμνημένοι ήρωες, με τις δικές σας δυνάμεις και εγκαταλείμμενοι από την Ευρώπη, να διατηρήσετε για πολύ την ανεξαρτησία της πατρίδας σας; Γιατί όλοι ξέρουν ότι εκείνο το φλογισμένο λαϊκό μίσος με το οποίο μικρές δυνάμεις αντιπλέκονται στις μεγαλύτερες υπερδυνάμεις σήμερα έχει σβήσει σ' εσάς ή, καλύτερα, έφυγε από τους Τούρκους και στράφηκε εναντίον της Δύσης, η οποία σας γλίτωσε.

Αυτή η μεταστροφή της κοινής γνώμης είναι δυσόλιον σημάδι όχι μόνο για τους ίδιους τους Έλληνες, αλλά και για τους χειροκροτητές τους στη Δύση, τις υπέρμετρες εκφράσεις σεβασμού των οποίων αυτή τις διέψευσε και συνέβαλε όχι λίγο στην απειθεία τους. Μα πώς μπορεί να πιστέψει κανείς ότι ένας λαός που έγινε άγιος μπορεί καλοπροαίρετα να επιτρέψει να τον κυβερνήσουν ξένοι, από τους οποίους αυτός λόγω της αρχέγονης ευγενικής του καταγωγής, της μεγαλοφυΐας του, του πνεύματος και της δόξας του είναι, όπως τον διαβεβαίωσαν αυτοί που τον κολάκευαν, απείρωσ ανώτερος; "Τώρα πια ξέρουμε ότι είμαστε Έλληνες", ακούει κανείς αρκετά συχνά στην Ελλάδα ανθρώπους των κατώτερων τάξεων να κομπάζουν, και στο ερώτημα τι είναι καταβάθος Έλληνας να απαντούν: "Οι Έλληνες πρέπει να ήταν ένας λαός που ουδέποτε είχε βασιλιά περισσότερο από 3-5 χρόνια και μετά πάντα είτε τον σκότωναν είτε τον έδιωχναν".

Η πηγή αυτών των επονειδιστων προκαταλήψεων βρίσκεται προφανώς στην αντίληψη που είχαν μέχρι τότε στη Δύση για όσα συνέβησαν στην Ελλάδα τους τελευταίους δεκαπέντε

αιώνες. Για να ριχθεί ευρύτερα λίγο φως σ' αυτήν την ιστορική περίοδο και να οδηγηθεί η κοινή γνώμη, στο βαθμό που μπορούσε να το καταφέρει αυτό ένα άτομο, λίγο-λίγο στο σωστό δρόμο, κυκλοφορήσαμε πριν από μερικά χρόνια τον πρώτο τόμο του έργου Ιστορία της Χερσονήσου του Μοριά κατά το Μεσαίωνα και προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε ό,τι μεταξύ του ΣΤ' και του ΙΒ' αιώνα (590-1200) στον πληθυσμό αυτής της χερσονήσου έγινε μια υλική επανάσταση, συνέπεια της οποίας ήταν η αρχαία φυλή με τις πόλεις και τις τέχνες της, με ολόκληρο τον πολιτισμό και τις αρχαίες της ιδέες, καταβάθος να σβήσει εντελώς και να πεθάνει. Ο πρόλογος από τότε κίχλας είχε υπαινιχθεί ένα δεύτερο συμβάν αυτής της μορφής, το οποίο περιλάμβανε όλη τη στερηρία του σημερινού βασιλείου: τη λεπτομερέστερη θεμελίωση αυτού του συμβάντος είχαμε υποσχεθεί να κάνουμε στο παρόν τμήμα του έργου μας. Ωστόσο ο συγγραφέας, πριν κυκλοφορήσει το δεύτερο τόμο, σ' ένα ταξίδι που κράτησε τρία χρόνια επισκέφθηκε όχι μόνο τις ελληνικές χώρες και στις δύο όχθες του Αιγαίου, αλλά και μεγάλο μέρος της Ανατολής, για να ενισχύσει και να τεκμηριώσει, αποκομίζοντας περαιτέρω εμπειρίες, την άποψή του, την οποία δεν είχαν επικροτήσει όλοι.

Σπαράγματα παλαιού Χρονικού, που είχε διατηρηθεί στην ερμημένη Αθήνα χάρη στην επιμέλεια ενός ιδιώτη, καθώς και αποκατάληπτη εξέταση της τωρινής κατάστασης των περιοχών και των κατοίκων τους μέσα κι έξω από το Μοριά όχι μόνο επιβεβαιώνουν απόλυτα τη θεωρία που, με βάση βυζαντινές πηγές, διατυπώνει ο πρώτος τόμος αυτού του έργου για την ανατροπή της Πελοποννήσου και των περιοχών μπροστά απ' αυτήν από σαρματικές φυλές, αλλά διευρύνουν ακόμη περισσότερο τα όρια της ερήμωσης και περιλαμβάνουν στη γενική ερείπωση πόλεις και περιοχές που ακόμη κι εμείς θεωρούσαμε ότι είχαν σωθεί.

Το σύνολο των επιχειρημάτων, στο βαθμό που διορθώνουν και υπερασπίζονται τον πρώτο τόμο από τις επιθέσεις της κριτικής, έγινε πρόσφατα γνωστό με τη μορφή ακαδημαϊκής πραγματείας. Μόνο που, όσο πιο πειστικά αυτές οι θετικές μαρτυρίες, αυτά τα ντοκουμέντα, η προσωπική εμπειρία και τα ίδια τα καθημερινά γεγονότα στην Ελλάδα κηρύσσουν εναντίον της αντίπαλης θεωρίας, με τόσο μεγαλύτερο ζήλο αυτή προσπαθεί να επαληθευθεί στην κοινή γνώμη και να κρατήσει όρθια την πεποίθηση περί αδιάσπαστης συνέχειας του κλασικού κόσμου των Ελλήνων. Ξέρουμε πολύ καλά πόσο λίγο ελκυστική πρόκειται να είναι μία έρευνα που κάνει κάτι σαν ανατομία στα αισθήματα των λαών απέναντι στην ελληνική υπόθεση και τα καλεί να λογοδοτήσουν. Πρέπει όμως να αναλογιστούμε ότι οι μεταγενέστεροι δε θα κρίνουν τα ζητήματα που μας απασχολούν με το ίδιο παράφορο πάθος, ότι θα μετρήσουν με άλλα μέτρα τα γεγονότα του αιώνα και ότι θα κρίνουν πιο γαλήνια εκεί που εμείς, παρασυρμένοι από ανεξέλεγκτα αισθήματα, προτάξαμε τη δράση προτού εξετάσουμε και παρατηρήσουμε προσεκτικά. Επομένως ένα τέτοιο βιβλίο εύλογα δεν μπορεί να απολαύσει την εύνοια της εποχής ή να την προσδοκά έστω και σε περιορισμένο βαθμό γιατί ακόμη και στη Γερμανία η αγάπη για την αυστηρή επιστημοσύνη είναι ελάχιστα ισχυρή, ώστε να δικαιώσει ένα σύγγραμμα που προκαλεί αμηχανία προσβάλλοντας την καθεστηκυία αντίληψη και τη φιλαυτία τόσων.

Επειδή όμως, σε τελική ανάλυση, γι' αυτό το ζήτημα δεν μπορεί να αποφασίσει η θεωρία, αλλά απλά και μόνο η πράξη, και επειδή έχει μεγάλη σημασία γενικά για την ιστοριογραφία και ειδικά για την τελική συγκρότηση της Ελλάδας, γι' αυτό σίγουρα οι αντίπαλοι δεν είπαν την τελευταία τους λέξη χωρίς να σκεφτούν ώριμα και έδωσαν ήδη κατά κάποιο τρόπο εκ των προτέρων επαρκή απάντηση σε όλες τις δυνατές ενστάσεις που θα μπορούσαν να προκύψουν από την αποκάλυψη της άσχημης κατάστασης της Ελλάδας τόσο στο παρελθόν όσο και στο παρόν. Αν όμως το θεώρημά τους αποδεικνύεται στην ουσία του ή, ακόμη περισσότερο, σε όλα του τα σημεία λανθασμέ-

νο τόσο στη θεωρία όσο και στην εφαρμογή του στη σημερινή κατάσταση της Ελλάδας, οι υπερασπιστές τους δύσκολα θα γλιτώσουν τη μομφή της επιπολαιότητας, της αντιεπιστημονικότητας και του μη πρακτικού πνεύματος.

Στην Πραγματεία που προαναφέραμε εξηγήσαμε διεξοδικά ότι του κάκου ψάχνουν σήμερα το φημισμένο λαό των αρχαίων Αθηναίων, δηλαδή εκείνους τους ελληνοφώνους Ίωνες της κλασικής αρχαιότητας, στα καστροχώρια και στην πρωτεύουσά τους. Οι κάτοικοι της Αττικής όχι μόνο αποδυναμώθηκαν ή αποσυντέθηκαν λόγω της επιμιξίας με ξένα στοιχεία, όπως τώρα κάπου-κάπου παραδέχονται, αλλά και αποκόπηκαν από τις ρίζες τους και, όπως οι αρχαίοι τους θεοί στο διάβα των αιώνων, εξαλείφθηκαν από την επιφάνεια της γης και συνθλίφθηκαν. Τις περιοχές που άφησαν τις γέμισαν Αλβανοί ή Σκιπετάροι, μητρική γλώσσα των οποίων δεν είναι τα ελληνικά, αλλά τα βαρβαρικά σκιπετάρικά. Ακόμη και στην πόλη της Αθήνας, όπου από τον καιρό της επανάστασης σχηματίζεται ένα απ' όλες τις περιοχές των Τούρκων και της Δύσης ανάμικτος πληθυσμός, ο πυρήνας του είναι σε τέτοιο βαθμό αλβανικός, που είναι απαραίτητο ειδικό δικαστήριο, για να απονέμει δικαιοσύνη στα αλβανικά. Αυτοί οι αλβανοί κάτοικοι της Αττικής να μην καταλαβαίνουν συχνά και τα ρωμικά και τα μιλούν όταν έρχονται σε επαφή με ξένους, αναμεταξύ τους όμως οι οικογένειες μέσα στην πρωτεύουσα και ιδίως στο ύπαιθρο μιλούν μόνο αλβανικά. Αν θέλουν, ας συνεχίσουν να ονομάζουν τους Σκιπετάρους του Μαραθώνα, της Ελευσίνας και της Ακαδημίας Πλάτωνος Έλληνες, αφού αυτοί κατέχουν το κέντρο της αρχαίας Ελλάδας μόνο ας μην ψάχνουν πια να βρουν σ' αυτούς τους πνευματώδεις συγχρόνους ενός Αριστοφάνη.

Αλλά ακόμη και αν παραδεχτεί κανείς -πράγμα αναπόφευκτο- ότι η αρχαία Αττική είναι σήμερα αλβανική χώρα, πράγματι μπορεί να υποθέσει ότι η κατάσταση στις περιοχές που γειτονεύουν με την Αττική, π.χ. στη Βοιωτία, είναι ευνοϊκότερη. Αν πάρει κανείς το δρόμο της Ελευσίνας, συνεχίσει περνώντας μέσα από πετρώδες έδαφος στην ερμησία και μελαγχολικά κνοφορά δάση και φτάσει στην κορυφογραμμή του Κιθαιρώνα, βλέπει μπροστά του πανοραμικά τις πεδιάδες της αρχαίας Βοιωτίας: αριστερά, στους πρόποδες του βουνού, δίπλα στο χωριό Κόκαλα, το αρχαίο τείχος των Πλαταιών: πιο πέρα το σωρό των ερειπίων, εκεί που στο παρελθόν βρίσκονταν τα Λεύκτρα και οι Θεσπίες, στους πρόποδες του Ελικώνα: στο δρόμο από τη Θήβα για τη Λιβαδιά συναντάμε την Ογχηστό, την Αλιάρτο και την Κορώνεια, και πιο κει, απέναντι στα σύνορα της Φωκίδας, τη γενέτειρα του Πλούταρχου, τη Χαϊρώνεια.

Μήπως λοιπόν κατοίκουν ακόμη αυτές τις πόλεις Έλληνες, τις πηγές της Δίρκης Νύμφες και τον Ελικώνα οι Μούσες; Φρούδα ελπίδα! Όλες ανεξαιρέτως οι αρχαίες ελληνικές πόλεις της Βοιωτίας δεν είναι απλά μισοκατεστραμμένες, όπως τα κτίσματα του Σουάν και του Καρνάκ στην Αίγυπτο ή του Χεμς και του Μπα-αλπέκ στη Συρία, αλλά είναι σαν κάποιος να τις σκούπισε και να τις έβγαλε από το έδαφος μαζί με τους κατοίκους τους και έχουν δώσει εδώς κι εκεί τη θέση τους σε σαρματικά χωριουδάκια που τα λένε Δόβραϊνα, Γρανίτσα, Δίστρα, Τοπόλια, Κάπραινα ακόμη κι ο Ελικώνας φέρει για περισσότερα από χίλια χρόνια το βουλγάρικο όνομα Ζαγορά. Αν ακούσει κανείς προσεκτικά τους ανθρώπους της Δόβραϊνας, της Δίστρας, των Κοκάλων και της Γρανίτσας να μιλούν, θα παρατηρήσει ότι ούτε αυτοί μιλούν πια σαρματικά, όπως δηλώνουν τα ονόματα των χωριών τους, αλλά αλβανικά, όπως στην Αττική.

Αν στραφεί κανείς προς το νότο, προς την αντίθετη από τη Βοιωτία πλευρά, και πάει προς τον Ισθμό της Κορίνθου περνώντας από τη Μεγαρίδα, δεν ξέρει αν βρίσκεται στην αρχαία Ελλάδα ή στο κέντρο της Αλβανίας: γιατί οι Σκιπετάροι και σ' αυτές τις περιοχές εγκαταστάθηκαν τόσο αποκλειστικά, ώστε εδώς ούτε καν τα ελληνικά δεν έχουν μάθει μέχρι το

σημείο να τους καταλαβαίνουν οι ξένοι, όπως διαπιστώσαμε αυτοπροσώπως επιτόπου, π.χ. στην Περαχώρα και στο Κουλουνσίκ. Αν λοιπόν αποκαλέσει κανείς όλη τη χώρα από το ακρωτήριο Σούνιο μέχρι την κορυφή του Ελικώνα και από τον Ισθμό της Κορίνθου μέχρι πάνω τον Ωρωπό και τη σημερινή επαρχία του Ταλάντι "Νέα Αλβανία", θα πει τα πράγματα με το σωστό τους όνομα. Γιατί αυτές οι επαρχίες του ελληνικού βασιλείου που αναφέραμε έχουν με τον ελληνισμό την ίδια συγγένεια που έχουν τα υψίπεδα της Σκωτίας με τις αφγανικές περιοχές Κανταχάρ και Καμπούλα.

Παρ' όλ' αυτά, ένας ορκισμένος συνήγορος των αρχαίων Ελλήνων δε θα θεωρήσει πως έχει ακόμη νικήσει, αλλά μάλλον θα εναποθέσει, μαζί με τον Πλήθωνα Γεμιστό, την τελευταία του ελπίδα στην "αρχική έδρα της ελληνικής φυλής", στη δωρική Πελοπόννησο και στα κοντινά νησιά, και στους Μοραίτες της εποχής μας θα αναγνωρίσει καθαρά τις αρχαίες ελληνικές φυλές, θα κάνει λόγο για Αχαιοί, Τσάκωνες, Λάκωνες, Μεσσήνιους και Αργίτες και -με τους αρχαίους βουκολικούς στο χέρι- θα μείνει με ιδιαίτερη αδυναμία στην Αρκαδία και στους αρκάδες βοσκούς και στο τέλος θα παραπέμψει, με δικαιολογημένη περηφάνια, στους υδραίους ήρωες της θάλασσας. Μόνο που στο κατώφλι κίχλας της Πελοποννήσου θα τον συναντήσει και πάλι ο δραστήριος και ρωμαλέος αγροτικός λαός των Σκιπετάρων. Στις κωμοπόλεις της Κορίνθου και του Άργους είναι η πλειονότητα: στις περιοχές όμως όπου άλλοτε βρίσκονταν η Επίδαυρος, η Τροιζήνα, η Ερμιόνη και οι Μυκήνες, δηλαδή σε ολόκληρη την αρχαία Αργολίδα, οι κάτοικοι είναι αποκλειστικά Σκιπετάροι. Η Ναυπλία, στην οποία πριν από την εξέγερση κατοικούσαν μόνο Οθωμανοί, έχει τώρα πληθυσμό χωρίς συγκεκριμένο χαρακτήρα ανάμικτο από Αλβανούς, Νεοέλληνες και ξένους διαφορετικής καταγωγής.

Αν όμως τραβήξει κανείς δυτικά της Κορίνθου προς το βουνό, εκεί που ήταν άλλοτε ο Φλιούς, και περάσει από την αχαιοαρκαδική ορεινή περιφέρεια διαμέσου των χωριών Κρακού και Βαρσάου μέχρι το Κάμεντς στην Αχάια, και από κει πάει νότια μέσω του Λαντζό και του Γκλόγκαου προς το Τσίλιχαο, και περάσει από το Παλαίο-Βόλγακστ μέχρι κάτω την παραθαλάσσια πόλη Αρκαδία στα βόρεια του Ναβαρίνου, τότε στη διάρκεια αυτής της μακράς πορείας μπορεί να καταλύσει και δυο φορές τη μέρα σε σκιπετάρικά χωριά, αν και οι Αλβανοί της Πελοποννήσου από την εποχή του Φραντζή σε πολλές περιοχές έχουν ήδη αλλάξει τη μητρική τους γλώσσα, τα αλβανικά, με τη γλώσσα των σαρματών Νεοελλήνων. Αντίθετα, οι περιοχές των δύο αρχαίων τόπων Αρκαδία και Ηλεία οι οποίες βρίσκονται ανάμεσα στην αριστερή όχθη του Αλφειού, στη θάλασσα και στα όρια της μεσσηνιακής Κριβίτσας, ιδίως οι βοσκοτόποι γύρω από τα ερείπια του ναού του Απόλλωνα κοντά στο Σκληρό και στην παραθαλάσσια πόλη Αρκαδία, είναι ακόμη και σήμερα -με τα χωριά, τις κωμοπόλεις και τις Άλεις τους- καθαρά σκιπετάρικη περιοχή, και ακόμη και από τον γειτονικό μοσχοβάνικο Ταύγετο εκδιώχθηκαν μόνο οι μωαμεθανοί Αλβανοί.

Απόλυτα ελεύθερη απ' αυτούς τους ξένους είναι στο Μοριά μόνο η στενή, επίσης εκσαρματισμένη παραλιακή ζώνη της Τσακωνίας, για την οποία μπορεί να βρει κανείς τις αναγκαίες παρατηρήσεις στην προαναφερθείσα Πραγματεία.

Απομένουν ακόμη τα νησιά Σπέτσες, Ύδρα και Πόρος, που ανήκουν στο Μοριά. Σ' αυτά όμως ρέει το πιο καθαρό αλβανικό αίμα, ανέθετο και χωρίς ξένη πρόσμιξη. Εδώς βρίσκεται το επιπέδιο των Σκιπετάρων, εδώ και η εστία κάθε εξουσίας, ευφύιας και πλούτου αυτών των σε ελληνικό έδαφος πολιτογραφημένων ξένων. Από τη μοίρα αυτών των μικρών νησιών, ιδίως της Ύδρας, εξαρτιόταν η ζωή και ο θάνατος της πρόσφατης εξέγερσης στην Ύδρα ήταν η ψυχή και η κινητήρια δύναμη του μεγάλου δράματος. Η επανάσταση, επομένως, είναι καθαρά σκιπετάρικη και όχι ελ-

Από το βιβλίο του **Ιάκωβου Φίλιππου**
Φαλμεράιερ “ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ
ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ” (Δεύτερο
Μέρος) -Εκδόσεις Μεγάλη Πορεία 2014

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

συνέχεια από τη σελ. 9

ληνική, αφού όλες τις πραγματικά λαμπρές και διαρκώς αποτελεσματικές ενέργειες του αγώνα τις έφεραν σε πέρας πολεμιστές του αλβανικού γένους. Σήμερα όλοι ξέρουν ότι η ηρωική καταστροφή του Μεσολογγίου και η σταθερότητα των υδραίων ναυτικών ήταν οι δύο φωτεινοί φάροι της εξέγερσης και ταυτόχρονα η άγκυρα που διέσωσε τον ελληνικό λαό. Το άκουσμα αυτών των δύο ενεργειών συντάραξε την Ευρώπη και παρακίνησε, τελικά, τους βασιλιάδες να δείξουν ευσπλαχνία και οι δύο όμως ανήκουν αποκλειστικά και μόνο στους Σκιπετάρους του Σουλίου και της Ύδρας. Αντίθετα, τι έκανε η δήθεν ελληνική φυλή, π. χ. αυτή της Τσακωνιάς; “Εφύγαμεν ωσάν τά πρόβατα”, είναι η ακριβής έκφραση με την οποία ένας ντόπιος από ***, στην περιφέρεια της Τσακωνιάς, περιέγραψε σ’ εμάς τους ίδιους τα καθώματα των συμπατριωτών του. Λέγοντας αυτό δε θέλουμε να στερήσουμε από κανέναν τον έπαινο που έχει κερδίσει και ευχαρίστως παραδεχόμαστε ότι πολλά αξιόπαινα κατορθώματα έκαναν εδώ κι εκεί και οι μη Αλβανοί, προπαντός οι ελληνόφωνοι πολίτες της Αράχωβας στον Παρνασσό και γενικά της Ρούμελης. Όταν όμως προσθέτουμε ότι, μπροστά στον εχθρό, απ’ όλους τους Έλληνες μόνο ο Σκιπετάρης του Σουλίου και της Ύδρας μπόρεσε να γεμίσει δύο φορές το όπλο, φοβόμαστε ότι ακόμη και στην Ελλάδα κανείς δε θα φέρει αντίρρηση.

Αν έκανε κανείς τον κόπο να εξετάσει κατά οικογένειες όλους ανεξαιρέτως τους κατοίκους του Μοριά και της Ρούμελης, από τις Θερμοπύλες μέχρι το ακρωτήριο Ματαπά, συμπεριλαμβάνοντας τα παρακείμενα νησιά Σπέτσες, Ύδρα, Πόρο, Σαλαμίνα και ενμέρει την Εύβοια, την Άνδρο και την Αίγινα, θα ανακάλυπτε ότι ακόμη κι αυτή τη στιγμή περισσότεροι από τους μισούς δεν ανήκουν πια στη σαρματο-ελληνική ούτε -πολύ περισσότερο- στην αρχαιοελληνική φυλή, αλλά στη γενναία φυλή των Σκιπετάρων, και μιλούν τη δική τους μητρική γλώσσα. Αν, απ’ όσους απομένουν, αφαιρεθούν οι εξελληνισμένοι Αρναούτηδες του Μοριά, μετά οι σκηνίτες Βλάχοι της βόρειας Λοκρίδας, οι αγρότες Βλάχοι όλων των επαρχιών, οι μόνιμα εγκατεστημένοι τσιγγάνοι της Αιτωλίας και οι οργανωμένες ορδές των ζητιάνων στα Κράβαρα, ύστερα οι απόγονοι των Βουλγάρων, των Κριβιτσιωτών και των Σλάβων του Ταϊγέτου, των Καραντάνων και των Σαρματών κάθε φυλής, των Ιταλών, Ισπανών, Προβηγκιανών, Βαλόνων και Αράβων της Αιγύπτου, η εγκατάσταση και επιμίσχια των οποίων στην Ελλάδα έχει αποδειχθεί ιστορικά και ομολογείται ακόμη και στα βυζαντινά κείμενα του ΙΕ’ αιώνα, τότε ρωτάμε: Θα είχε κανείς το κουράγιο να θεωρήσει την πολλαπλή οικογένεια του βασιλείου αρχαιοελληνική;

Οι Φαναριώτες, οι οποίοι ίσως άδικα είναι μισητοί στην Ελλάδα, έχουν ασυγκρίτως μεγαλύτερη συγγένεια με το ελληνικό αίμα απ’ ό,τι οι κάτοικοι του Μοριά και της Ρούμελης. Γιατί οι Υψηλάντηδες, οι Μουρούζηδες, οι Καλλιμάχηδες και χιλιάδες συμπατριώτες τους είναι αποδεδειγμένο ότι πήγαν στην Ιστανμπούλ από τις αρχαιοελληνικές αποικίες στα περίξ της Τραπεζούντας στη Μαύρη Θάλασσα. Όποιος όμως θέλει να δει γνήσια ελληνική έκφραση στη φυσιογνωμία ασ πάει στη Μυτιλήνη, στα Μοσχονήσια, στα παράλια της Άσσου και του Αδραμυτίου, τα οποία λίγοι έχουν επισκεφτεί και όπου όχι σπάνια στα αρχαία λεσβιακά και αιολικά ασημένια νομίσματα θα συναντήσει τα πρωτότυπα τους, κάτι που στην ελεύθερη Ελλάδα κανένας δεν βρήκε ακόμη ούτε και πρόκειται να βρει, γιατί εκεί έχει μεταναστεύσει διαφορετική φυλή.

Αυτός ο υπολογισμός είναι ο καρπός επισταμένων ερευνών που έγιναν στην ίδια τη χώρα. Τι άραγε θα αντιπείνει κανείς σ’ αυτό; Την ίδια αξία μπορούν να έχουν, φυσικά, μόνο οι γνώμες τέτοιων αντιπάλων, οι οποίοι, ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο μ’ αυτόν του συγγραφέα, δηλαδή ερευνώντας προσωπικά, είναι σε θέση να αποδείξουν ότι στην Αττική, τη Βοιωτία, τη Μεγαριδα, την Αργολίδα, την Αρκαδία και γενικά στα δύο τρίτα του Μοριά και στα παρακείμενα νησιά οι κάτοικοι δεν είναι Σκιπετάροι και ότι ως μητρική γλώσσα έχουν όχι τα σκιπετάρικά, αλλά τα ελληνικά, όπως οι νησιώτες της Κύθου και της Νισύρου. Αντίθετα, τα σχόλια ανθρώπων που θέλουν το ζήτημα που εκκρεμεί να το κρίνουν στο σπίτι, από τα βιβλία τους, χωρίς γνώση της ιστορίας και του τόπου, όπως μέχρι τώρα συνέβη, με βάση μόνο το συναίσθημα, τις παλιές σχολικές αναμνήσεις ή -πολύ περισσότερο- από φαριστικό υπολογισμό, δεν έχουν σ’ αυτό το σημείο, όσο εξαιρετικά κι αν είναι κατά τα άλλα, μεγαλύτερη ιστορική σημασία απ’ ό,τι τα μυθιστορήματα του Γουόλτερ Σκοτ ή το βιβλιαράκι του Ραμππελέ για τον Γαργαντούα και τον Πανταγρούελ.

Μακάρι να θελήσουν εκείνοι που αρνούνται οποιαδήποτε και κάθε επανάσταση στην Ελλάδα κατά το Μεσαίωνα να ακολουθήσουν το παράδειγμά μας και να υπεισέλθουν τώρα κι εκείνοι από την πλευρά τους στις λεπτομέρειες και να κατονομάσουν τις περιοχές του Μοριά και της Ρούμελης οι κάτοικοι των οποίων είναι, κατά τη γνώμη τους, Έλληνες που δεν έχουν υποστεί επιμίσχια. Τους συμβουλεύουμε μόνο να μην αναφερόνται στη στην πολυσυζητημένη, τελευταία, Τσακωνιά; κι αυτό γιατί άλλοτε στην Πραγματεία, στην οποία επανειλημμένα έχουμε αναφερθεί, διατυπώσαμε ήδη ενδοιασμούς, από πληροφορίες που αντήσαμε επιτόπου, γι’ αυτούς τους Έλληνες της Τσακωνιάς ή της Κυνουριάς, και τώρα φαίνεται και από ένα χωρίο των ταξιδιωτικών εντυπώσεων του αγίου Βιλλιβάλδου για την Ιερουσαλήμ το έτος 723 της χρονολογίας μας ότι οι ακτές της Τσακωνιάς εδώ και πάνω από χίλια χρόνια θεωρούνταν τμήμα των “Σκλαβηνιών”.

Σ’ αυτό βρίσκεται μια νέα και βαριά κατηγορία κατά του κ. Ταινκίτζεν και όσων βαδίζουν στα χνάρια του, οι οποίοι με μεγαλύτερο ζήλο παρά γνώση του αντικείμενου απέρριψαν τη θέση μας ότι η Πελοπόννησος τον Η’ αιώνα έφερε ήδη το όνομα Σκλαβηνία. Αρκετά από τα γεωγραφικά και ιστορικά έργα που κυκλοφόρησαν το τελευταίο διάστημα με θέμα τους τη Νέα Ελλάδα απαντούν ως επί το πλείστον στο χώρο της ρωμανικής φιλολογίας -και το γεγονός ότι το έργο του κ. δρ. Ταινκίτζεν Ιστορία της Ελλάδας στα τελευταία κεφάλαια απομακρύνεται σταδιακά από τη σφαίρα της φαντασίας και προσεγγίζει περισσότερο το έδαφος της Ιστορίας το χρωστά μόνο στο ότι αντιτάχθηκε στο έργο μας για το Μοριά. Από την άλλη, του κάνουμε την παραχώρηση να έχει την παρηγοριά ότι αποδείχθηκε πως κι εμείς είχαμε κάνει λάθη σε δευτερεύοντα ζητήματα.

Όποιος αναζητά μόνο συμπεράσματα, θα τα βρει σκόπιμα συγκεντρωμένα σ’ αυτόν τον πρόλογο. Αν όμως θέλει κανείς να γνωρίσει την ίδια την ιστορική εξέλιξη και, κατά κάποιο τρόπο, τη γένεση και την αλληλουχία των γεγονότων που οδήγησαν στον εξαλβανισμό του μεγαλύτερου μισού της Ελλάδας, τότε το βασικό περίγραμμα αυτών των γεγονότων το παρουσιάζει αυτός εδώ ο δεύτερος και τελευταίος τόμος της Ιστορίας του Μοριά. Διεξοδικά περιλαμβάνει μόνο το χρονικό διάστημα από το 1250 μέχρι το 1500 μ.Χ., επειδή ύστερα από εκείνη την εποχή ο πληθυσμός της Ελλάδας δε μεταβλήθηκε ριζικά και παραμένει μέ-

χρι τις μέρες μας αναλλοίωτος στα βασικά του χαρακτηριστικά. Ωστόσο σύντομοι υπαινιγμοί εξυφαίνουν το νήμα των γεγονότων μέχρι σήμερα.

Με τα παραπάνω λοιπόν ολοκληρώσαμε αίσως και με μεγάλο κόπο το έργο που αρχικά είχαμε αναλάβει, σε δύο τόμους και μια Πραγματεία την οποία παρεμβάλαμε ανάμεσα τους και η οποία είχε εσωτερική συνάφεια και με τους δύο. Το πόνημα δεν είναι μια κενή θεωρία, όπως θα μπορούσε να φανεί σε μερικούς έχει το σαφές πρακτικό της νόημα. Γιατί κάθε κυβέρνηση, αν δε θέλει να μοιάζει με κορφή πυραμίδας ξεκομμένη από τον κόσμο και την πραγματικότητα, πρέπει να έχει ιστορική βάση, δηλαδή να στηρίζεται στο βασικό χαρακτηριστικό, στα ήθη, στη θρησκεία, στα έθιμα και στην ιστορική πορεία του λαού. Μία διοίκηση που κινείται έξω απ’ αυτό το δρόμο μπορεί να διατηρηθεί μόνο με τη μέθοδο του καταναγκασμού, αλλά και σ’ αυτήν την περίπτωση μόνο για ορισμένο διάστημα. Η vis inertiae το μόνο που μπορεί να καταφέρει είναι να αμβλύνει λίγο-λίγο τα αντανάκλαστα της και στο τέλος να τα κάνει κομμάτια. Πού είναι λοιπόν αυτό το ιστορικό-εθνικό θεμέλιο που βασίζεται στο παρελθόν και στο οποίο στηρίζεται η νομοθεσία, πού είναι το νήμα στο οποίο οφείλει να συνδεθεί ο νέος ιστός; Σ’ αυτό το ερώτημα προσπαθεί να απαντήσει το έργο μας. Δύο αντικρουόμενα από τη φύση τους συστήματα διακυβέρνησης επιδιώχθηκε να επιβληθούν ευθύς εξαρχής στην Ελλάδα και τα δύο εκπορεύτηκαν από την Ευρώπη και εγκαθιδρύθηκαν με παρακίνηση χωρίς να ληφθεί υπόψη η ηθική κατάσταση της χώρας και οι θρησκευτικές της συνθήκες. Αν άκουγε κανείς τους οπαδούς του πρώτου συστήματος διακυβέρνησης, τότε η βάση της νέας κατάστασης πραγμάτων θα έπρεπε να συναχθεί απευθείας από το Θουκυδίδη, τον Πολύβιο ή τον Πλούταρχο, σαν να είχαν ξανασηκώσει η Αθήνα και ο Ολύμπιος Δίας τα κεφάλια τους από τη μούχλα των περασμένων αιώνων και να είχε ξαναπέσει η Δύση στην παλιά βαρβαρότητα. Αυτό το σύστημα είναι τερατώδες, αφού προφανώς θέλει να ανεβάσει στο θρόνο της Ελλάδας πτώματα και να αλυσσοδέσει σε μια καινούρια ζωή τη σήψη, προπαντός όμως να γυρίσει το δείκτη του ρολογιού του κόσμου μερικούς αιώνες πίσω? γιατί στη σημερινή Ελλάδα οι άνθρωποι και οι ιδέες δεν είναι έτσι όπως ήταν πριν από τριάντα αιώνες. Στους λαούς δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών.

Από την άλλη, οι γραφειοκράτες θεωρούν το ελληνικό βασίλειο μια γωνιά της γης που ανακαλύφθηκε τυχαία, αν όχι κατακτημένη χώρα, που πρέπει απλώς να υποταχτεί στην πολυπραγμοσύνη μιας Ευρώπης που εξισώνει τα πάντα.

Αν το πρώτο απ’ αυτά τα συστήματα είναι ανεφάρμοστο κάτω από οποιοσδήποτε συνθήκες και πρέπει να το κατατάξουμε απλώς στην κατηγορία των ονειρών που ζωογονούν τις καρδιές, το δεύτερο θα μπορούσε μόνο να διαιωνίσει μια κατάσταση βίας που θα ήταν επιζήμια τόσο για τα συμφέροντα του λαού όσο για την ίδια την εξουσία. Η Ελλάδα σίγουρα δεν έχει γίνει ακόμη κοσμικό κράτος, όπως η Ευρώπη? αντίθετα, στην καρδιά της ίσως χτυπούν ακόμη μόνο οι παλμοί της ηθικής ζωής της χριστιανικής πίστης. Τι πρέπει λοιπόν να γίνει; Πρώτ’ απ’ όλα, μην το πάρετε καταγράμμα αν οι Έλληνες σας παραμυθιάζουν μιλώντας σας για την αδελφική τους αφοσίωση και τη συμπάθεια στους βασιλιάδες και τους λαούς της λατινικής Ευρώπης τα λόγια τους έχουν την ίδια έννοια με τα λόγια του σαπράτη της Αιγύπτου και του γιου του Ιμπραήμ όταν υποβάλλουν τσαρλατάνικα τα σέβη τους στη χριστιανική Δύση. Και οι δύο αγατούν τις τέχνες μας μόνο στο βαθμό που αυτές εξυπηρετούν την κυριαρχία και την ικανοποίηση των αναγκών του δημόσιου ταμείου εμάς τους ίδιους στην πραγματικότητα μας μισούν και μας απεχθάνονται στην καρδιά τους. Οι Έλληνες από τους ξένους δε θέλουν τίποτ’ άλλο παρά λεφτά για να τα χώσουν στην τσέπη τους και βασιλιά για να τιθασειύσουν τον αμοιβαίο τους φθόνο και την αδιάλλακτη διχόνοιά τους. Το βασίλειό όμως τον θέλουν εντελώς μόνο του, χωρίς τίποτε να τον συνο-

δεύει οφείλει ακόμη και τις συνήθειές του, τα πιστεύω του, τις πολιτικές του συμπάθειες, ακόμη και την ενδυμασία του, να τα αφήσει πίσω στην Ευρώπη και να γίνει απόλυτα ίδιος μ’ αυτούς. Οι Έλληνες, τους οποίους εδώ και αιώνες η παρουσία των ξένων στη χώρα τους έχει εξοργίσει, τους οποίους οι ξένοι έχουν κακομεταχειριστεί και καταλήσει, θέλουν κάποια στιγμή να μην έχουν κανέναν στο κεφάλι τους και να απολαύσουν το γλυκό συναίσθημα μιας πατρίδας που να ανήκει αποκλειστικά και μόνο σ’ αυτούς.

Αν θέλετε ειλικρινά το καλό αυτού του δυστυχισμένου λαού, μην απαιτείτε την ευγνωμοσύνη του για τη βοήθεια που του δώσατε όταν την είχε ανάγκη σταματήστε επιτέλους την ανώφελη προσπάθεια να τον εκπολιτίσετε όπως εσείς το εννοείτε, δηλαδή να τον αλλάξετε και να τον κάνετε Ευρωπαίο γιατί η πίστη και το ήθος των Ελλήνων προβάλλουν σε μια τέτοια μεταμόρφωση εξίσου αξεπέραστα εμπόδια όσο και ο κώδικας και οι εθνικές συνήθειες των μουσουλμάνων της Ανατολής. Γενικά ο τρόπος που ζουν και διοργανώνουν το κράτος τους βασίζεται στα δόγματα της ανατολικής Εκκλησίας: προτού αυτά σπάσουν και εκριζωθούν εκ θεμελίων, η πλημμυρίδα των ιδεών των νέων ευρωπαϊκών κρατών δε θα ξεχυθεί στην Ελλάδα. Ποιος όμως θα έκανε αυτό το τόλμημα, τη στιγμή που ακόμη και η παντοδυναμία του ρωμαϊκού θρόνου σε συνάρτηση με τους κατάφρακτους ιππότες όλης της Δύσης, ο δεσποτισμός του οίκου των Παλαιολόγων και οι στενοχώριες τετρακοσίων χρόνων δουλείας στους Τούρκους δεν κατάφεραν να κλονίσουν σ’ αυτό το σημείο το φρόνημα του ελληνικού λαού; Μη διστάσετε, λοιπόν, πολύ καιρό? χωρίς να είστε δύσθυμοι ρίξτε πίσω σας κάτω τη γέφυρα πάνω στην οποία ήρθατε από τη Γερμανία στην Ελλάδα και κάντε μαζί με τους άλλους χριστιανούς του ιλλυρικού τριγώνου και τους Μοσχοβίτες που βρίσκονται πίσω από σας μέτωπο κατά της λατινικής Ευρώπης. Αυτή, βέβαια, τη συμβουλή είναι πιο εύκολο να τη δίνεις παρά να την κάνεις πράξη, και ίσως είναι πιο καλοδεχόμενη από τη μεγάλη μάζα του ελληνικού λαού παρά από τους φίλους της στη Δύση.

Ούτε η αυστηρότητα στην κρίση, αλλά ούτε και η σκληρότητα στην έκφραση, που απαιτούν κάποιο πάπο στην πορεία αυτών των σελίδων, θα εμποδίσουν τον έξυπνο αναγνώστη να αναγνωρίσει στο συγγραφέα έναν έντιμο και καλοπροαίρετο φίλο του ελληνικού λαού. Ο ίδιος μάλιστα είναι πεπεισμένος ότι, περιγράφοντας χωρίς περιστροφές τις τύχες, τις πράξεις και το χαρακτήρα των βυζαντινών του Μοριά κατά το πρόσφατο παρελθόν συμβάλλει στην υποστήριξη της ελληνικής υπόθεσης περισσότερο απ’ ό,τι αν έκανε ύμνους και πνευματώδεις κολακείες, τις οποίες και το παρόν δε δικαιολογεί και το παρελθόν διαψεύδει. Ο συγγραφέας δε θέλει μ’ αυτό να κατακρίνει κανέναν, αλλά στην πραγματικότητα να προφυλάξει τον ίδιο του τον εαυτό από λανθασμένες ερμηνείες ανεπαρκώς καταποτισμένων οπαδών. Ταυτόχρονα, μ’ αυτό είπε την τελευταία του λέξη σ’ αυτό το ζήτημα. Ο χρόνος, η σταδιακά διευρυνόμενη μελέτη του βυζαντινού Μεσαίωνα, προπαντός όμως οι ίδιοι οι Έλληνες, έχοντας στενότερη και πιο μακροχρόνια επαφή με τους Ευρωπαίους, θα αναλάβουν από δω και στο εξής την υπεράσπιση των απόψεών του και θα φωτίσουν την ορθότητά τους διαυγέστερα απ’ όσο θα μπορούσαν να το καταφέρουν ακόμη και τα τόσο χτυπητά επιχειρήματα του ίδιου του συγγραφέα. Ωστόσο δε θέλει να κλείσει αυτόν τον πρόλογο χωρίς να μνημονεύσει με ευγνωμοσύνη τη φιλική βοήθεια που του πρόσφεραν, με μερικές χρήσιμες υποδείξεις τους, ιδίως για τον α’ τόμο, ο ονομαστός εκδότης του Λέοντος Διακίου και άριστος γνώστης της βυζαντινής φιλολογίας, ο ιππότης κ. Κάρολος Βενέδικτος Χάζε στο Παρίσι, και για τις μεταγενέστερες εργασίες ο λόγιος φίλος του κ. καθηγητής και ακαδημαϊκός Φρ. Τάφελ στο Τιμπινγκεν.

Μόναχο, Φεβρουάριος 1836.

Ο συγγραφέας

41 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΑ ΝΙΚΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥ ΚΚΕ

Να αρνηθούμε τους δολοφόνους του για να χτίσουμε το νέο κομμουνιστικό
κόμμα στα χνάρια του παλιού

Να ανοίξουν τα αρχεία της δολοφονίας του Ρώσοι και ψευτοΚΚΕ

(Αναδημοσιεύουμε άρθρο που δημοσιεύτηκε στο φ. 469 της Νέας Ανατολής, Ιούλης 2011)

Την 1η Αυγούστου κλείνουν 38 χρόνια από την δολοφονία του γραμματέα του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδη από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και τους λακέδες του, τους πολιτικούς πρόγονους του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Η δολοφονία του ήρωα της ελληνικής προλεταριακής επανάστασης ήταν μια κίνηση υποχρεωτική για το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό και για τα σχέδια της ηγεμονίας του στην Ελλάδα. Αν με την επικείμενη πτώση της κλονιζόμενης τότε χούντας ο Ζαχαριάδης κατέβαινε στην Ελλάδα, θα έδινε ένα τεράστιο χτύπημα από το οποίο δεν θα συνερχόταν ποτέ το κάλπικο ΚΚΕ, το βασικό πολιτικό πρακτορείο της Ρωσίας στη Ελλάδα. Ποιος θα ακολουθούσε το μικρό τότε κόμμα του Φλωράκη, του Τσολλάκη, του Καλούδη και Σία όταν θα υπήρχε ζωντανός ο θρύλος, ο Ζαχαριάδης, με την τεράστια ακτινοβολία, το κύρος, τη βαθύτατη μαρξιστική του κατάρτιση και το κοφτερό πολιτικό μυαλό του. Ποιος θα τολμούσε να σταθεί απέναντί του και να απαντήσει στα ερωτήματα που θα έβαζαν οι μάζες της κομμουνιστικής και δημοκρατικής αριστεράς. Ποιος, το κυριότερο εκτός από αυτόν θα μπορούσε να κοιτάζει στα μάτια τη μεγάλη μάζα των μαχητών του ΔΣΕ που θα κατέβαιναν μαζί του. Όλα τότε θα ήταν διαφορετικά. Τα στρατηγικά σχέδια του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού για την Ελλάδα θα είχαν κυριολεκτικά τινάχτει στον αέρα.

Ο Ζαχαριάδης αρχικά εμποδίστηκε με φασιστική βία να συμμετέχει στην πολιτική ζωή του κόμματός του, του ΚΚΕ, και στη συνέχεια το ίδιο το κόμμα του διαλύθηκε με φασιστικές διώξεις των συνεπέστερων επαναστατικών στοιχείων του, που ήταν πρόσφυγες στην ΕΣΣΔ μαχητές του ΔΣΕ. Αυτά έγιναν με τις πιο ύπουλες, πρωτοφανείς, παράνομες και πραξικοπηματικές διαδικασίες που μόνο έμπειροι προδότες διεθνούς επιπέδου μπορούσαν να οργανώσουν. Τέτοιοι ήταν οι σφετεριστές της ηγεσίας του λενινιστικού και σταλινικού ως τότε ΚΚΣΕ, οι προδότες του ρώσικου και του παγκόσμιου προλεταριάτου Σουσλόφ και Χρυσόστοφ. Στη συνέχεια αυτοί χρησιμοποίησαν κάποια σιχαμερά τσιράκια τους μέσα στο ως τότε επαναστατικό ζαχαριαδικό ΚΚΕ τους Κολιγιάννη, Παρταλίδη κλπ για να φτιάξουν ένα άλλο ΚΚΕ, ένα ομοίωμα του πραγματικού ΚΚΕ και έτσι να εξαπατήσουν τους έλληνες κομμουνιστές. Αργότερα ηγέτες αυτού του ψεύτικου ΚΚΕ έγιναν άλλοι προδότες και τσιράκια των σοβιετικών ψευτοκομμουνιστών όπως ο Φλωράκης και μετά από αυτόν η Παπαρήγα. Ο Ν. Ζαχαριάδης έγινε αιχμάλωτος στη Ρωσία των σοβιετικών και στάλθηκε σε εξορία στην πόλη Μποροβίτσι από το 1956 ως το 1962. Εκεί είχε κάποιο δικαίωμα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο και το αξιοποίησε για να ζητήσει και από τη ρώσικη και την ελληνική κυβέρνηση να γυρίσει στην Ελλάδα και να δικαστεί. Η κυβέρνηση Καραμανλή και οι έλληνες ψευτοκομμουνιστές το αρνήθηκαν. Το δε ΚΚΣΕ θύμωσε και φοβήθηκε τόσο πολύ ώστε έστειλε τον Ν. Ζαχαριάδη σε μια απάνθρωπη εξορία στους παράγους της Σιβηρίας, στο Σουργκούτ και τον κράτησαν εκεί σε απομόνωση και φρουρούμενο διαρκώς από τις δυνάμεις ασφαλείας με προβολείς έξω από την

κάμαρά του ώστε ποτέ να μην αποδράσει και σε κανέναν έμπιστο σύντροφό του ή δημοσιογράφο να μη μιλήσει. Εκεί τον κράτησαν επί 11 ολόκληρα χρόνια ώσπου τον κρέμασαν στα 1973 στο δωμάτιο του 3μιση μήνες πριν το Πολυτεχνείο. Αρχικά οι αρχές είπαν επίσημα ότι πέθανε από καρδιά. Μετά από 18 χρόνια μίλησαν κάποιοι ρώσοι μάρτυρες που είπαν για την κρεμάλα και μετά άλλαξε η επίσημη εκδοχή και έγινε ότι ο Ζαχαριάδης κρεμάστηκε μόνος του. Δηλαδή λένε ότι ένας τέτοιος ήρωας αφού άντεξε στο μαρτύριο της μοναξιάς επί 11 χρόνια κατά σύμπτωση αυτοκτόνησε λίγο μετά την εξέγερση της Νομικής κατά της Χούντας και 3μιση μήνες πριν από το Πολυτεχνείο. Αυτό λέει και τώρα το ψευτοΚΚΕ που τώρα παριστάνει ότι τιμά και αποκαθιστά το Ζαχαριάδη. Οι ψεύτικοι αυτοί φίλοι η καλύτερα οι ηθικοί συναυτουργοί της δολοφονίας πάνε τώρα στα μνημόσυνα του Ζαχαριάδη. Όμως τους προδίνει το ότι “ξέχασαν” να πάνε στην κηδεία του το 1973 και ποτέ ως τώρα ούτε τώρα δεν ζητάνε από τη ρώσικη κυβέρνηση να ανοίξουν τα αρχεία του ΚΚΣΕ και της Καγκεμπε και να φέρουν στο φως τι λένε γι αυτήν την εξορία, τη φυλάκιση την απομόνωση, το θάνατο του αρχηγού ενός ελληνικού πολιτικού κόμματος του πιο ένδοξου και ηρωικού από κάθε άλλο στη χώρα τους. Αυτό το απαιτούμε εμείς οι έλληνες κομμουνιστές και δεν θα αργήσει πολύ η στιγμή που θα το απαιτεί όλη η Ελλάδα.

Γιατί δεν πρόκειται μόνο για το θάνατο του Ζαχαριάδη. Είναι η εξόντωση του πιο φωτεινού κόμματος αυτής της χώρας και ακόμα περισσότερο είναι η περίπτωση όπου αυτοί που σκότωσαν αυτό το κόμμα ντύθηκαν τη φορεσιά του σκοτωμένου που αντί για φως σκορπάει το απόλυτο σκοτάδι και μετατρέπει σε

δηλητήριο κάθε θρεπτικό χυμό αυτού του κόμματος και διαστρέφει όποια καλή ψυχή το πλησιάζει. Τον Ζαχαριάδη τον φυλάκισαν και τον σκότωσαν για να διαλύσουν αρχικά το αληθινό ΚΚΕ με τα πογκρόμ εναντίον των καλύτερων μελών και στελεχών του, με τις φυλακές και τις εξορίες στην παγωμένη Σιβηρία, με τη στέρηση της δουλειάς και των όρων επιβίωσης τους, με την συναλλαγή τη διαφθορά και την αφαίρεση και των πιο στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους.

Έφερναν αυτά τα τέρατα στο σημείο περήφανους μαχητές και στελέχη του ΔΣΕ να τους ζητούν την οποιαδήποτε δουλειά για να ταΐσουν τα πεινασμένα τους παιδιά.

Το επαναστατικό ΚΚΕ ήταν το έμπειρο και δοκιμασμένο κόμμα του αντιφασιστικού αγώνα και της προλεταριακής επανάστασης, το μοναδικό κόμμα στον κόσμο ακόμα και πριν το ΚΚ Κίνας που με τον ηγέτη του τον Ν. Ζαχαριάδη αντιτάχθηκε στο χρουτσωφικό αντισταλινικό πραξικόπημα του 1956 και γι' αυτό δεν ήταν εύκολο να το ελέγξουν οι σοσιαλιμπεριαλιστές και τα τσιράκια τους. Δεν ήταν εύκολο να τσακίσουν την επαναστατικότητα, την μαρξιστική-λενινιστική του ιδεολογία τις αρχές του, την πολιτική και την κομματικότητα του, που καταχτήθηκαν στους ηρωικούς ταξικούς αγώνες ως τα 1940 μετά στον μεγάλο αντιφασιστικό ένοπλο αγώνα 1940-44 και στη συνέχεια στην ένοπλη επαναστατική πάλη για την εθνική ανεξαρτησία και την λαϊκή δημοκρατία ανάμεσα στα 1945-1949. Αυτό το κόμμα δεν μπόρεσε ποτέ ο σοσιαλιμπεριαλισμός να το μετατρέψει ειρηνικά σε ένα κόμμα σοσιαλφασιστικό, πρακτορείο της ρώσικης υπερδύναμης ή ακόμα να μετατρέψει σε ένα αστικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα ευρωκομμουνιστικού τύπου και να το στρέψει με οποιονδήποτε τρόπο ενάντια στην επανάσταση στην εργατική τάξη και στο λαό. Γι' αυτό και το σκότωσαν, το δο-

λοφόνησαν το διέλυσαν πρακτικά διαγράφοντας την πλειοψηφία των μελών του, αφού δεν μπόρεσαν να το ελέγξουν. Το σοσιαλφασιστικό πρακτορείο που κατασκεύασαν στη θέση του, που φέρνει μέχρι σήμερα το όνομα του επαναστατικού ΚΚΕ, είναι η πλήρης άρνησή του. Αυτό είναι το κόμμα της άρνησης της επανάστασης, της άρνησης της εργατικής τάξης και της άρνησης του λαού.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το κόμμα που ταυτίζεται σήμερα στρατηγικά με τους κλασικούς φασίστες στην κοινή αντιδυτική και φιλορώσικη γραμμή και συγκροτεί μ' αυτούς στην πράξη το φαιοκόκκινο μέτωπο. Αυτό η στρατηγική συνεργασία σηματοδοτήθηκε στην οικουμενική 89 όταν το ψευτοΚΚΕ μαζί με το ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου και τη ΝΔ του Καραμανλή έκαψαν στις υψικαμίνους τους φακέλους της ασφάλειας για να εξαφανίσουν τις ιστορικές ευθύνες του φασισμού αλλά και τις προδοσίες των ψευτοαριστερών. Αυτό το τρομακτικό έγκλημα ενάντια στην ιστορία του λαού και της χώρας την έκανε το ψευτοΚΚΕ για να μπορεί να ενωθεί για πάντα με τους παλιούς φαιούς φασίστες για να φέρουν από κοινού μια μέρα τη νεοσσοβιετική δικτατορία στην Ελλάδα. Έτσι οι δολοφόνους του ΚΚΕ εξαφάνισαν τις αποδείξεις κάθε προδοσίας και κάλυψαν κάθε προδοτή εθνικό ή ταξικό.

Για τον ίδιο λόγο ο φάκελος Ζαχαριάδη φυλάσσεται από τη Ρωσία, σαν

41 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΗΡΩΑ ΝΙΚΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥ ΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 11

μυστικό υψίστης κρατικής ασφάλειας. Οι διώξεις και η εξόντωση του δεν πρέπει ποτέ να σκιάσουν τι ελληνορωσικές σχέσεις ή μάλλον να αποκαλύψουν τις σχέσεις υποτέλειας της Ελλάδας αλλά και του ψευτοΚΚΕ προς τη Ρωσία. Το ψευτοΚΚΕ δημοσίευσε την ιστορία του ΚΚΕ τόμος Β όπου εκτός που αναγνωρίζει την αυτοκτονία σαν αιτία θανάτου του Ζαχαριάδη και για τις συνθήκες της τάχατες αυτοκτονίας δηλώνει ότι ο τόμος δεν φτάνει χρονολογικά σε αυτήν! Οι καγκεμπίτες “αυτοκτόνησαν” τον Ζαχαριάδη ρίχνοντας στον τάφο του και μια σειρά από πλαστογραφήματα που τα εμφανίζουν σαν γράμματά του εδώ και χρόνια για να τον συκοφαντήσουν. Έτσι κατασκευάζουν στη θέση ενός γίγαντα έναν “μικρό Ζαχαριάδη” που τον δέρνουν οι τύψεις και οι συναισθηματισμοί με τους διώκτες και δήμιους του, που εκθειάζει τα κόμματα που τον βασάνιζαν όπως το ΚΚΣΕ και το ψευτοΚΚΕ, και στα οποία εκθειάζει αυτό το θλιβερό τσιράκι των σοβιετικών και αγαπημένη φιγούρα της ελληνικής αντίδρασης Χαρ. Φλωράκη σαν: “άξιο κουκουέ, με στέρεο κομματικό έρμα, δοκιμασμένο, με κατάρτιση και μυαλό που θα του επιτρέψουν, αφού το πιστέβω, να τα βγάλει πέρα”. Αν τάλεγε αυτά ο Ζαχαριάδης έστω και για ένα δευτερόλεπτο δεν θα τον είχαν στον πάγο αλλά θα έκανε τις βόλτες τους στη Μόσχα και μετά στην Αθήνα.

Πρέπει να δούμε τι σημαίνει το ότι ο Ζαχαριάδης παρουσιάστηκε το 1962 στην ελληνική πρεσβεία στη Μόσχα για να δικαστεί στην Ελλάδα. Με αυτή του και μόνο την κίνηση ο Ζαχαριάδης έδειξε στην πράξη, για άλλη μια φορά, ότι δεν αναγνώριζε το ρώσικο κράτος και το ΚΚΣΕ σαν τον φυσικό δικαστή του ούτε βέβαια σαν συντρόφους του κομμουνιστές, και ζήτησε ως έλληνας πολίτης και ως κομμουνιστής να δικαστεί από την ελληνική δικαιοσύνη. Να απολογηθεί στην εργατική του τάξη και στο λαό του σε αντίθεση με τους δολοφόνους που απολογούνται στο Κρεμλίνο. Μια τέτοια δίκη θα ήταν καταστροφική και για το ψευτοΚΚΕ και για τους αντικομμουνιστές και τους φασίστες. Η σύμπτωση αυτή φασισμού και σοσιαλφασισμού για την από κοινού αντιμετώπιση του γενικού γραμματέα του ΚΚΕ είναι και η πρώτη χαρακτηριστική πράξη συγκρότησης του φαιοκόκκινου μετώπου. Από εκεί και πέρα μόνο η παραμονή του Ζαχαριάδη στον πάγο που σημαίνει την άρνησή του να κάνει οποιαδήποτε θετική τοποθέτηση στον τύπο για το ΚΚΣΕ και το ψευτοΚΚΕ δείχνει πόσο βαθιά τους καταφρονούσε και τους μισούσε πολιτικά. Αυτή η στάση και μόνο αυτή μιλάει από μόνη της όσο 100 τόμοι καταγγελιών.

Επειδή στη βασανιστική απομόνωση του Σουργκούτ ο Ζαχαριάδης αφήνει νέες υποθήκες στο παγκόσμιο και ελληνικό επαναστατικό κίνημα με την πλή-

ρη απόρριψη κάθε πρότασης αναγνώρισης του σοσιαλμπεριαλισμού και του ψευτοΚΚΕ αυτοί με τις δήθεν επιστολές του κατασκευάσαν τότε έναν φανταστικό Ζαχαριάδη ομοϊδέατη τους.

Αυτή τη συκοφαντική αντιστροφή του Ζαχαριάδη τη συνεχίζουν σήμερα και μάλιστα την δυναμώνουν με την “αποκατάσταση” του. Το ψευτοΚΚΕ, αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ και σε ένα βαθμό όλο το φαιοκόκκινο καθεστώς ολοκληρώνει τώρα τον πλαστό Ζαχαριάδη και τον κάνει πολιτικό πρόγονο του ρωσοκινέζικου άξονα, με τον οποίο θα συμφωνούσε ο κάθε σημερινός ακροδεξιός. Η καθεστωτική αυτή “αποκατάσταση” επικυρώνει όλες τις χαλκευμένες επί χρόνια κατηγορίες εναντίον του Ν. Ζαχαριάδη. Να τι λέει απόσπασμα από το κείμενο του Β' τόμου. “Στα πρωτοπόρα στοιχεία της σκέψης και των επιλογών του Ζαχαριάδη περιλαμβάνεται και η άποψη του για το ρόλο του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού, τον οποίο θεωρούσε πιο ισχυρό και άρα πιο επικίνδυνο από τον γερμανικό, ακόμα και τότε που βρισκόταν στο Νταχάου. Ανάλογα πρωτοπόρα επαναστατική ήταν η θέση του για την ανάγκη οργάνωσης των Γερμανών και Αυστριακών κομμουνιστών σε επαναστατική κατεύθυνση. Ο Ν. Ζαχαριάδης παρέμεινε αφοσιωμένος στη σοσιαλιστική οικοδόμηση στην ΕΣΣΔ και στον προλεταριακό διεθνισμό. Η σύγκρουσή του με το ΚΚΣΕ δεν ταυτιζόταν με την πολεμική του ΚΚ Κίνας. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Ν. Ζαχαριάδη σε γράμμα του προς την Κομματική Οργάνωση (μ.λ.) στην Τασκένδη, με τίτλο “Σκέψεις και προτάσεις για μια κουκουεδική γραμμή στην Ελλάδα”, στις 23 Μαΐου 1967”. Σημ. δικιά μας αν είναι δυνατό να υπήρξε αυθεντικό ανοιχτό “γράμμα από το Σοργκούτ”. Αν ήταν έτσι τότε γιατί δεν τον αφήσαν να πάει να τα πει ο ίδιος;

Το κατάπτυστο αυτό κείμενο του ψευτοΚΚΕ παρουσιάζει τον Ζαχαριάδη που έγραψε το 1940 το περίφημο πρωτοπόρο γράμμα του για την παλλαϊκή και πανεθνική συστράτευση ενάντια στον ιταλικό φασισμό σε συμμαχία με την αγγλόφιλη κυβέρνηση Μεταξά, ως πρόδρομο της γραμμής της από θέση αρχής καταστροφής κατά προτεραιότητα της καπιταλιστικής Δύσης που την προωθεί σήμερα ο ρωσοκινέζικος άξονας. Αν είναι δυνατό αυτός ο Ζαχαριάδης να ήταν ένας κοινός φιλοχιτλερικός αφού δεν έβλεπε σαν αιχμάλωτος μέσα στο Νταχάου τον χιτλερικό ναζισμό σαν τον κύριο εχθρό της ανθρωπότητας αλλά τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό! Στο ίδιο απόσπασμα αναφέρεται η πλαστή επιστολή του Ζαχαριάδη για την καταδίκη του μαοϊσμού, του ΚΚ Κίνας και η χωρίς όρους αναγνώριση των διωκτών του του ΚΚΣΕ όταν οι πιστότεροι Ζαχαριαδικοί είχαν προσχωρήσει στον μαοϊσμό και γι' αυτό τους επιβλήθηκε και η μεγαλύτερη τιμωρία, η εξορία στην Σιβηρία. Ο ίδιος ο Ζαχαριάδης είχε συγκρουστεί με την ηγεσία του ΚΚΣΕ και ψευτοΚΚΕ από

τις ίδιες ιδεολογικές βάσεις με τις οποίες αργότερα συγκρούστηκε και το ΚΚΚίνας. Αντιμαοϊκός Ζαχαριάδης, όπως τον παρουσιάζει η ΚΓΒ, σημαίνει φιλο-χρουτσωφικός Ζαχαριάδης!. Αν ο Ζαχαριάδης ήταν πράγματι εναντίον του Μάο στα 1967 δηλαδή πάνω στην μάξιμουμ σύγκρουση ΚΚΣΕ-ΚΚΚίνας όπου ο Σουσλόφ κι ο Μπρέζνιεφ κρίνανε πάνω σε αυτήν την αντίθεση τους εχθρούς και τους φίλους τους, τότε ο Ζαχαριάδης θα ήταν οπωσδήποτε γραμματέας του ΚΚΕ και ψηλό στέλεχος της ρώσικης νομενκλατούρας, γιατί τέτοιοι θρυλικοί κομμουνιστές επαναστάτες δεν ήταν πολλοί στον κόσμο και το που θα έρχιχε το βάρος του ο Ζαχαριάδης ήταν πελώριας προπαγανδιστικής σημασίας.

Ο Ζαχαριάδης δεν είχε να υπηρετήσει αφεντικά. Ήταν ο άνθρωπος που έδειχνε ο Στάλιν σαν το πρόσωπο που μπορούσε να ανάψει τον επαναστατικό πόλεμο στην Ευρώπη και ήταν και από τους λίγους που έβαζα ανοιχτά και θαρραλέα τις διαφωνίες του σε αυτόν ακριβώς γιατί είχε ανεξάρτητη και θαρραλέα σκέψη. Ο Ζαχαριάδης ταυτόχρονα πάλευε πάντα για την πιο πλατειά ενότητα του λαού και δεν τον έπιανε από το αυτί να τον πάει όπου αυτός ήθελε. Έκανε δηλαδή ότι έκανε ο Λένιν. Ζύμωνε στο λαό τις θέσεις του αλλά δεν έσερνε ποτέ το σε συγκρούσεις πριν αυτός κατανοήσει μέσα από την πείρα του αυτές τις θέσεις. Δηλαδή έκανε το αντίθετο από αυτό που κάνουν τώρα το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ και φτιάχνουν πραξικοπηματικές μειοψηφίες που ασκούν βία στο όνομα του λαού και εναντίον της μεγάλης μάζας του λαού που την κατηγορούν ότι είναι υποταγμένη στην αντίδραση.

Γι αυτό ο Ζαχαριάδης θέλησε να αποφύγει τα σεχταριστικά λάθη που έγιναν από το ΚΚΕ στο Α αντάρτικο και στο Δεκέμβρη. Έτσι μόλις ήρθε από το Νταχάου αντιτάχθηκε στον υπονομευτή του ενιαίου αντιφασιστικού μετώπου, που αργότερα επιχείρησε να διασπάσει και το ΚΚΕ, Άρη Βελουχιώτη και τον διέγραψε. Αυτό ποτέ δεν του συγχωρούν οι σημερινοί σοσιαλφασίστες που έχουν ίνδαλμά τους το Βελουχιώτη. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Ν.Ζ. εισηγούνταν στο 7ο συνέδριο του 1945 την ενότητα του λαού, την ειρήνη, τη συνεργασία, την ησυχία, την δημοκρατία και την ανοικοδόμηση της χώρας. Για την αποφυγή του εμφυλίου διατύπωσε τη θεωρία των δύο πόλων, την στήριξη της λαϊκο-δημοκρατικής Ελλάδας προς βορρά στις βαλκανικές χώρες και στη Σ.Ε και στο Αιγαίο και στα νησιά κατοχύρωνε τα αγγλικά συμφέροντα σε ότι αφορούσε τις συγκοινωνίες τους προς την Ανατολική Μεσόγειο. Με την πολιτική αυτή που βέβαια είχε νόημα την εποχή που διατυπώθηκε δηλαδή πριν από τον ψυχρό πόλεμο, το ΚΚΕ πάλευε για μια λαϊκοδημοκρατική Ελλάδα που θα στηριζόταν στη Σοβιετική Ένωση και στην Αγγλία αλλά και στη Γαλλία και στις ΗΠΑ, δεν

διαφώνησε ποτέ ο Στάλιν και το ΚΚΣΕ. Αντίθετα με αυτήν την γραμμή διαφώνησαν εκ των υστέρων οι Σουσλόφ-Χρουτσόφ και με αυτήν τον έβγαλαν αντισοβιετικό. Η μεγάλη βρωμιά τους είναι που τον χτύπησαν όπως πάντα κάνουν οι σοσιαλφασίστες σαν δεξιό ενώ ήταν ο Ζαχαριάδης που πάντα και πρώτα απ όλα δίδαξε την πιο ανειρήνευτη πάλη με τον δεξιό οππορτουνισμό που στην άκρη του είναι ο σοσιαλφασισμός και χτύπησε την ταξική ατομία, την ταλάντευση και τα μισόλογα. Έκανε τα πάντα για να αποφύγει έναν πόλεμο αλλά όταν ο εχθρός τον ξεκινούσε με την δική του ευθύνη ο Ν.Ζ. ορμούσε σαν λιοντάρι για τη νίκη με γενναιότητα, σύνεση και ως το τέλος με σεβασμό στις διαθέσεις του λαού και με την εφαρμογή της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Τέτοιοι πόλεμο αυτοθυσίας, πείσματος, γενναιότητας, μαχητικής διάρκειας δεν ξανάδειξε ποτέ ελληνικός στρατός στην νεοελληνική ιστορία. Οι λαϊκοί μαχητές του ΔΣΕ εμπνεύσανε το Ζαχαριάδη αλλά και αυτός τους ενέπνευσε βαθιά. Γι αυτό τον ακολούθησαν κόντρα στο παντοδύναμο τότε ΚΚΣΕ στο στόμα του λύκου με τέτοιο πάθος και για τόσα χρόνια.

Η ζωή του Ν. Ζαχαριάδη είναι η πιο συμπυκνωμένη εμπειρία της ταξικής πάλης του ελληνικού προλεταριάτου και του λαού. Το αντιφασιστικό μέτωπο που έμπρακτα δίδαξε είναι το εργαλείο για την συγκρότηση του αντισοσιαλμπεριαλιστικού πατριωτικού και δημοκρατικού μετώπου, για την αντιμετώπιση του πολέμου και της δικτατορίας που προωθούν οι επίγονοι των εχθρών του, τα δύο σοσιαλφασιστικά τέρατα ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ και οι φαιοί ναζιφασίστες. Το πιο μεγάλο του μάθημα είναι αυτό που έδωσε μέσα από την ηρωική υποχρεωτική σιωπή του στο Σοργκούτ. Τι βαθιά πίστη πρέπει να είχε στην επανάσταση και στον μαρξισμό τι ασύλληπτη αισιοδοξία και τι διορατικότητα για να νοιώθει από τότε ότι η σιωπή του αυτή μιλούσε στο μέλλον και ότι κάποτε θα ακουγόταν πολύ δυνατά.

Σε μας που όλο και περισσότερο καταλαβαίνουμε την αξία του Ζαχαριάδη μέσα και από τις δικές μας περιπλανήσεις και εμπειρίες στην ταξική πάλη πέφτει το βαρύ αλλά τιμητικό καθήκον να κάνουμε πράξη το μήνυμά του. Πιστεύουμε ότι αυτό το μήνυμα είναι ουσιαστικά το κάλεσμα για ένα νέο ΚΚΕ που θα είναι η απόλυτη άρνηση και στη θεωρία και στη πράξη των αρνητών του κόμματος στο οποίο αυτός ηγήθηκε και οδήγησε στην ωριμότητά.

Γι αυτό το σκοπό πρέπει να παλέψουμε πιο δραστήρια και πιο αποφασιστικά. Το κομμουνιστικό κόμμα είναι η ψυχή της εργατικής τάξης και αυτή πρέπει να ξαναζήσει σαν τέτοια και για τον εαυτό της αλλά και για να σύρει πίσω της στην απελευθέρωση και στην αναγέννηση όλο το λαό και τη χώρα.

Η φασιστική χρήση της Γάζας από το νεοναζιστικό άξονα και το προβοκατόρικο δίπολο

(Αναδημοσίευση από το φ. 441-442 της Νέας Ανατολής, Γενάρης -Φλεβάρης 2009)

συνέχεια από τη σελ. 2

οναζιστικός ιμπεριαλιστικός άξονας Ρωσίας-Κίνας-Ιράν που αντί για τον παλιό αντισημιτισμό του Χίτλερ χρησιμοποιεί το νέο αντισημιτισμό που εμφανίζεται σαν αντισημιτισμός. Ο χιτλερικός αντισημιτισμός ήθελε την εξαφάνιση των διασκορπισμένων σε κάθε χώρα Εβραίων επειδή τάχα συνωμοτούσαν για την παγκόσμια κυριαρχία. Ο νεοχιτλερικός αντισημιτισμός, που βασικά τον προωθεί η ψευτοαριστερά θέλει την εξαφάνιση του κράτους του Ισραήλ, επειδή τάχα αυτό διοικεί και καταπιέζει τον κόσμο μέσω του εβραϊκού λόμπυ στις ΗΠΑ και σε κάθε άλλη ιμπεριαλιστική χώρα. Η καταστροφή του κράτους του Ισραήλ δεν είναι στόχος μερικών φασιστικών κρατών της Μέσης Ανατολής αλλά μια παγκόσμια πολιτική πλατφόρμα του νέου χιτλερισμού ο οποίος λέει ανοιχτά ή ψιθυρίζει ότι δεν είχαν καμιά δουλειά οι εβραίοι να πάνε να εγκατασταθούν και να κάνουν κράτος πάνω στο έδαφος ενός άλλου έθνους όπως είναι το παλαιστινιακό, και ότι το κράτος τους το δημιούργησε ο δυτικός ιμπεριαλισμός.

Στην πραγματικότητα το κράτος του Ισραήλ το δημιούργησε ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλιστικός αντισημιτισμός. Το πρώτο σύγχρονο κύμα εγκατάστασης των εβραίων ξεκίνησε από τους σε βάρος τους διωγμούς του μεγαλοβασικού τσαρικού ιμπεριαλισμού και μαζικοποιήθηκε από τη μεθοδικότερη γενοκτονία όλων των εποχών, τη χιτλερική. Όχι μόνο δεν ισχύει το ότι ίδρυσε το Ισραήλ ο δυτικός ιμπεριαλισμός, όπως λένε οι αντισημίτες, αλλά ήταν η σοσιαλιστική ΕΣΣΔ του Στάλιν που έδωσε την καίρια στρατιωτική αλλά και διπλωματική στήριξη για την ίδρυσή του το 1948 ακριβώς επειδή αυτή η ΕΣΣΔ ήταν ο ηγέτης και πρωταθλητής του παγκόσμιου αντιχιτλερικού αγώνα. Αντίθετα η Αγγλία, που αρχικά ενίσχυσε την εγκατάσταση των διωκόμενων εβραίων στην Παλαιστίνη πράγματι για τους δικούς της αποικιοκρατικούς λόγους, έγινε μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο ο πιο ορκισμένος εχθρός της δημιουργίας αυτού του κράτους, ενώ οι ΗΠΑ σύρθηκαν από την ΕΣΣΔ στην αναγνώριση του νέου κράτους για να μην αφήσουν τον επαναστατικό κομμουνισμό να επιδρά ιδεολογικά στο Ισραήλ που τότε αποτελούσε το πιο προοδευτικό κομμάτι του μεσανατολικού χώρου.

Αντίθετα από όσα ισχυρίζονται οι νεοναζί και οι ψευτοαριστεροί αντισημίτες οι εβραίοι άποικοι δεν ήρθαν να εγκατασταθούν πάνω σε ένα υπαρκτό κράτος ή καν σε ένα σχηματισμένο παλαιστινιακό έθνος και να το υποδουλώσουν ή να το εξοντώσουν γιατί στα 1900 δεν είχε ακόμα δημιουργηθεί ούτε παλαιστινιακή εθνική ζωή, ούτε παλαιστινιακή αστική τάξη, ούτε συνειδητό παλαιστινιακό έθνος. Αντίθετα οι άποικοι δημιούργησαν νέες προηγμένες συνθήκες υλικής παραγωγής στον παλαιστινιακό χώρο που προσέλκυαν νέους αραβικούς πληθυσμούς σε αυτόν. Κάτω από άλλες περιστάσεις οι δύο πληθυσμοί θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί σε ένα ενιαίο κράτος σαν ένα εβραϊκό ισραηλινό και ένα αραβικό παλαιστινιακό έθνος. Όμως αυτό δεν το ήθελαν ούτε οι επικεφαλής των αποίκων σιωνιστές της πιο δεξιάς τάσης, ούτε, ακόμα περισσότερο, δεν το ήθελαν οι πιο αντιδραστικοί άραβες φεουδάρχες που έστρεψαν από την αρχή την παλαιστινιακή αγροτιά εναντίον των εβραίων εποίκων εμποδίζοντας οποιαδήποτε ενότητα των δύο λαών. Στη συνέχεια μάλιστα οι παλαιστίνιοι φεουδάρχες συνεργάστηκαν στενά με τον Χίτλερ στον παγκόσμιο πόλεμο - ο αρχηγός τους Χατζ Αλ Χουσεϊνί ήταν στο Βερολίνο σε όλη τη διάρκεια του πολέμου φιλοξενούμενος του Γ' Ράιχ και προσέφερε μεραρχίες ισλαμιστών αντισημιτών στις μονάδες της Βέρμαχτ - ενώ αμέσως μετά από τον πόλεμο συμμάχησαν με την αγγλική αποικιοκρατία. Έτσι βρέθηκαν σε σύγκρουση με όλη την προοδευτική ανθρωπότητα. Αυτή βρήκε αντίθετα στους εβραίους του Ισραήλ τον πιο συνεπή παράγοντα του αντιχιτλερικού πολέμου σε αυτήν την περιοχή. Έτσι τελικά όλες οι αντιφασιστικές χώρες με επικεφαλής την ΕΣΣΔ αναγνώρισαν στον ΟΗΕ το ισραηλινό κράτος καθώς και το δικαίωμα για ένα παλαιστινιακό κράτος δίπλα στο ισραηλινό.

Όμως οι Παλαιστίνιοι κάτω από την πίεση της αραβικής αντίδρασης και της αγγλικής αποικιοκρατίας συνέχισαν να αρνούνται τα δύο κράτη και επέμειναν στην καταστροφή του Ισραήλ. Αντίστοιχα οι πιο δεξιοί σιωνιστές, οι λεγόμενοι αναθεωρητές της τάσης Ζαμποτίνσκυ (Ιργκούν, ομάδα Στερν) αρνούνταν τότε και οι διάδοχοί τους αρνούνται ως τα σήμερα να αναγνωρίσουν το παλαιστινιακό κράτος.

Η ατυχία και για το Ισραήλ και για το παλαιστινιακό έθνος ήταν ότι λίγο μετά την ίδρυση του πρώτου ήρθαν στην εξουσία της ΕΣΣΔ οι αντισημίτες μεγαλορώσοι ιμπεριαλιστές Σουστόφ, Χρυστόφ και Μπρέζνιεφ. Αυτοί, ήδη επί Στάλιν επιτέθηκαν στους εβραίους της ΕΣΣΔ αλλά και στο Ισραήλ στο όνομα του αντισημιτισμού, ενώ μετά το θάνατό του Στάλιν αντέστρεψαν καθαρά τη σοβιετική γραμμή στο παλαιστινιακό προωθώντας μια παναραβική συσπείρωση ενάντια στο κράτος του Ισραήλ που την πρόβαλαν και την προβάλλουν ακόμα σαν τάχα αντι-ιμπεριαλιστική. Έτσι κατάφεραν να διεισδύσουν σε όλα τα εθνικά κινήματα των αραβικών χωρών, να δυναμώσουν εκεί τον αντισημιτισμό με αντισημιτικό μανδύα (γιατί ο σκέτος αντισημιτισμός είχε χρεοκοπήσει λόγω Χίτλερ) και το φασισμό. Από την άλλη με αυτή την κίνηση έριξαν το ως τότε ουδέτερο Ισραήλ στο πλευρό των δυτικών αποικιοκρατών και των ΗΠΑ οι οποίες πολέμουσαν τα αραβικά εθνικά κινήματα από την ιμπεριαλιστική πλευρά. Έτσι το Ισραήλ έπαιξε αντιδραστικό ρόλο στα χρόνια τις αμερικάνικης ηγεμονίας παρόλο που από μια άποψη υπεράσπιζε την ύπαρξή του από τις επιθέσεις των αράβων σοβινιστών με επικεφαλής τη ρωσόφιλη Συρία που από τότε ήθελε την Παλαιστίνη, όπως και το Λίβανο,

για τον εαυτό της.

Μετά τη νίκη του στον πόλεμο με τους άραβες το 1967, πόλεμο που διευκόλυνε με διπλωματικές προβοκάτιες η Ρωσία (σαν ΕΣΣΔ), το Ισραήλ κατέλαβε τα εδάφη που ο ΟΗΕ αναγνώριζε από το 1948 στους Παλαιστίνιους καθώς και άλλα αραβικά εδάφη. Έτσι γιγαντώθηκε μέσα στην ισραηλινή αστική τάξη η σοβινοφασιστική γραμμή του Μεγάλου Ισραήλ των αναθεωρητών σιωνιστών του Ιργκούν (με κατοπινούς εκπρόσωπους τους Μπεγκίν, Σαρόν και Νετανιάχου του Λικούντ) οι οποίοι επιδιώκουν στρατηγικά την κατάργηση κάθε παλαιστινιακού κράτους. Η γραμμή του Μεγάλου Ισραήλ απομόνωσε παραπέρα το Ισραήλ από τον αραβικό κόσμο. Όμως μετά τον αραβο-ισραηλινό πόλεμο του 1973 και μετά τα μαζικά αντικατοχικά πολιτικά κινήματα των Παλαιστίνιων, που απέδειξαν την αδυναμία του ισραηλινού επεκτατισμού να πετύχει τους στόχους του, άρχισε μια αντίστροφη κίνηση προσέγγισης με το Ισραήλ της εθνικής αστικής τάξης των παλαιστίνιων, αλλά και των αστικών τάξεων πολλών αραβικών χωρών με την εξαίρεση πάντα της ρωσόφιλης Συρίας και αργότερα του Ιράν.

Αυτή η προσέγγιση διευκολύνθηκε πρώτον από το ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός άρχισε να κλονίζεται παγκόσμια μετά την ήττα του στο Βιετνάμ και δεύτερον από το ότι η πολιτική διείσδυσης της ΕΣΣΔ στον αραβικό κόσμο άρχισε να αποκαλύπτεται επίσης σαν ιμπεριαλιστική και να συναντάει τεράστιες αντιθέσεις. Έτσι ήρθε στα τέλη της δεκαετίας του 1980 αρχικά η συμφιλίωση του ηγέτη του αραβικού κόσμου, της Αιγύπτου, με το Ισραήλ και μετά το 1990 εκείνη της ηγετικής εθνικής αστικής δύναμης των Παλαιστίνιων, της Φατάχ (Γιασέρ Αραφάτ) με τις πιο ειρηνόφιλες και λιγότερο επεκτατικές τάσεις της ισραηλινής αστικής τάξης (Εργατικό Κόμμα, Γιτζάκ Ραμπίν). Η ιστορική αυτή προσέγγιση σαμποταρίστηκε από τους αντιδραστικούς και των δύο εθνών: Από τη μία οι εβραίοι επεκτατιστές συνέχισαν δραστήρια να χτίζουν νέους οικισμούς στην παλαιστινιακή Δυτική όχθη και τη Γάζα. Από την άλλη οι φίλοι ή και οι πράκτορες της Ρωσίας μέσα στο παλαιστινιακό κίνημα, το PFLP (Λαϊκό μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) και το PDFLP (Λαϊκό Δημοκρατικό μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης) έκαναν επί χρόνια κάθε λογής δολοφονική προβοκάτσια σε βάρος άμαχων εβραίων για να εμποδίσουν την προσέγγιση της Φατάχ και της ΟΑΠ με το Ισραήλ. Αυτήν την πολιτική της προβοκάτιας και της άρνησης της αναγνώρισης του Ισραήλ τη στήριζαν διπλωματικά πολιτικά και υλικά τα ρωσόφιλα κράτη της Μέσης Ανατολής (αρχικά η Συρία και πολύ αργότερα το νεοναζιστικό Ιράν των μουλάδων) και πιο καλυμμένα η ίδια η Ρωσία. Αυτές οι επιθέσεις κατά των εβραίων αμάχων δυνάμεων ταυτόχρονα και τους σοβινοφασίστες μέσα στο Ισραήλ που συμπεριφέρονταν με ολοένα και μεγαλύτερη σκληρότητα όχι μόνο στην ί-

δια τη Φατάχ αλλά και στους παλαιστίνιους άμαχους. Όμως η προσέγγιση συνεχιζόταν παρά τις αλληπάλληλες προβοκάτιες των αντιδραστικών των δύο στρατοπέδων και στα 1993 οδήγησε στην ιστορική συμφωνία του Όσλο σε μια στιγμή στην οποία ουσιαστικά και οι δύο υπερδυνάμεις βρέθηκαν να μην παίζουν ηγεμονικό ρόλο στα αραβο-ισραηλινά πράγματα. Η μεν ρωσική διπλωματία γιατί ακόμα διαχειριζόταν τη μεταβατική φάση της διάλυσης της ΕΣΣΔ για την ανάδυση μιας ακόμα πιο επιθετικής και χιτλερικής Ρωσίας, οι δε ΗΠΑ γιατί η προεδρία Κλίντον σαμπόταρε την προσέγγιση υπερασπίζοντας τους ισραηλινούς επεκτατιστές πράγμα όμως που οδήγησε την ειρηνόφιλη κυβέρνηση Ραμπίν να την παρακάμψει σαν μεσολαβήτρια. Στο Όσλο συμφωνήθηκε η καταρχήν αναγνώριση του ισραηλινού κράτους από τους παλαιστίνιους της Φατάχ και της ΟΑΠ και μια έμμεση αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους από το Ισραήλ.

Η απάντηση στο Όσλο ήταν μέσα από το Ισραήλ η δολοφονία του Ραμπίν που έγινε στο κλίμα της απορριπτικής αντιπαιστινιακής εκστρατείας του Νετανιάχου και μέσα από τους παλαιστίνιους με αλληπάλληλες προβοκάτιες όχι πια των όλων κι πιο αδύναμων και ψευτομαρξίζοντων PFLP και DPFLP (που δεν μιλούσαν ποτέ ωμά για τον εκτοπισμό ή την εξόντωση των εβραίων αμάχων), αλλά με τις σφαγές των ισραηλινών αμάχων από τους αυτόχειρες της Χαμάς, τους πραγματικούς απογόνους των χιτλερικών ισλαμικών ταγμάτων του Χίτλερ.

Ήταν η Ρωσία, ο ηγεμόνας της συριακής πολιτικής, που σε συνεργασία με το συριακό κράτος έφτιαξε την ισλαμοναζιστική Χαμάς η οποία εξαγόρασε εύκολα με άφθονο "φιλανθρωπικό" χρήμα ένα μέρος από την περιθωριοποιημένη παλαιστινιακή φτωχολογία και την έστρεψε στη γραμμή της όχι πια της μη αναγνώρισης του κράτους του Ισραήλ (όπως έκαναν αρχικά η Φατάχ και η ΟΑΠ και ως το τέλος τα "μαρξίζοντα" PFLP και DPFLP) αλλά στη χιτλερικού αντισημιτικού τύπου εξόντωση των εβραίων κατοίκων του Ισραήλ. Αρχικά οι ισραηλινό σοβινοφασίστες επεκτατιστές είδαν στην δημιουργία της Χαμάς έναν παράγοντα που θα εξουδετέρωνε τους λογικούς εθνικιστές της Φατάχ. Οι ρωσόφιλοι ψευτοαριστεροί που παριστάνουν τους φανατικούς φίλους των Παλαιστίνιων κρύβουν ότι νεοναζιστική Χαμάς **αρνείται μαζί με την ύπαρξη του Ισραήλ και την ύπαρξη ενός παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο Ισραήλ**. Για αυτό λίγοι ξέρουν ότι η Χαμάς είναι στην ουσία της μια αντεθνική παλαιστινιακή δύναμη γιατί στη βάση της ιδεολογίας της βρίσκεται το ισλαμικό "υπερεθνικό" χαλιφάτο δηλαδή η κατάργηση των εθνικών κρατών όπως το θέλει και ο νεοναζιστικός άξονας με ηγεμόνα την αυτοκρατορική Ρωσία και το υπο-ιμπεριαλιστικό Ιράν των μουλάδων. Γι αυτό η Χαμάς βρίσκεται σε ανειρήνευτο πόλεμο με την μόνη εθνική δύναμη των Παλαιστίνιων, την Φατάχ, που πραγματικά παλεύει για την απελευθέρωση και την εδαφική ακεραιότητα του παλαιστινιακού κράτους. Η Χαμάς έδειξε την πραγματική φύση της αναγνωρίζοντας πρώτη αυτή στον κόσμο και μόνη μαζί με τη Νικαράγουα τα ρωσικά προτεκτοράτα της Οσσετίας και της Αμπχαζίας, δηλαδή το διαμελισμό της Γεωργίας από τη Ρωσία. Η Ρωσία θέλει να

συντρίψει τις αραβικές χώρες και τα εθνικά κινήματα που αντιστέκονται στην επιθετική επεμβατική πολιτική των ισλαμοφασιστών, όπως αυτή εφαρμόζεται τοπικά μέσω Ιράν-Συρίας-Κατάρ. Η αποτελεσματικότητα της ρώσικης διπλωματίας είναι τεράστια σε σχέση με εκείνη των ΗΠΑ γιατί αυτές επεμβαίνουν παντού απροκάλυπτα ενώ εκείνη επεμβαίνει “διακριτικά” μέσω πρακτόρων και μέσω φιλικών εσωτερικών πολιτικών δυνάμεων σε κάθε χώρα και σε κάθε περιοχή του κόσμου. Το μεγάλο όπλο της ρώσικης διπλωματίας στη Μέση Ανατολή και παντού είναι ότι τοποθετεί πράκτορες και μέσα σε εχθρικές της δυνάμεις δηλαδή και μέσα στη Φατάχ και μέσα στους σουνίτες του Λιβάνου δηλαδή και στις δυνάμεις που αντιστέκονται στη Χαμάς και στη Χεζμπολάχ. Στη Φατάχ έχει τον Αμπάς, στους σουνίτες του Λιβάνου τον πρωθυπουργό Σινιόρα. Αυτοί οι δύο μαχαιρώνουν πίσωπλατα τα κινήματα στα οποία ηγούνται συμφιλίωνοντάς τα διαρκώς με την Χαμάς και την Χεζμπολάχ αντίστοιχα.

Ο λόγος για τον οποίο η Χεζμπολάχ και η Χαμάς ρίχνουν κάθε τόσο πυραύλους στο Ισραήλ είναι ο εξής: Θέλουν να προκαλέσουν στρατιωτικές επιθέσεις του Ισραήλ που όπως κάθε άλλη κυρίαρχη χώρα μοιραία θα επιχειρούσε να εξουδετερώσει την πηγή των πυραύλων που εξαπολύονται εναντίον της αναίτια από μια άλλη χώρα. Αλλά οι προβοκάτορες της Χεζμπολάχ και της Χαμάς εξαπολύουν τους πυραύλους τους και γενικότερα τα βαριά τους πυρά μέσα από πυκνοκατοικημένες περιοχές αμάχων. Αυτή είναι η τακτική “των ανθρώπινων ασπίδων” που δεν έχει ποτέ χρησιμοποιηθεί από εθνικό απελευθερωτικό κίνημα αλλά μόνο από φασίστες εισβολείς. Ποτέ ένα εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα δεν θα έριχνε πυρά σε τακτικό στρατό εισβολής, και μάλιστα πυρά όλμων, μέσα ή δίπλα από κατοικούμενα σπίτια και σε αστικές περιοχές με τον κίνδυνο να αντιμετωπίσει απάντηση με ακόμα πιο βαριά πυρά. Γι αυτό οι αντάρτικοι και οι τακτικοί αμυντικοί στρατοί πολεμάνε στο ύπαιθρο ή όταν χρειαστεί αδειάζουν τα χωρία, ακόμα και τις πόλεις, όταν χρειάζεται να πολεμήσουν εχθρικούς στρατούς.

Ο τελευταίος πόλεμος στη Γάζα, όπως και ο προπέρσινος στο Λίβανο, ξεκίνησαν με πρωτοβουλία της Χεζμπολάχ και της Χαμάς αντίστοιχα για να προβοκάρουν το Ισραήλ ρίχνοντάς του πυραύλους εντελώς απρόκλητα. Το τελευταίο δεν φάνηκε στον πολύ κόσμο, ειδικά εδώ στην Ελλάδα που είναι χώρα του φιλικής προς το νεοναζιστικό άξονα, γιατί η Χαμάς εμφάνισε τους πυραύλους της κατά του Ισραήλ σαν απάντηση στον αποκλεισμό της Γάζας από το Ισραήλ. Η αλήθεια όμως είναι ότι το Ισραήλ απέκλεισε τη Γάζα **αφού πρώτα** δέχτηκε για αρκετά χρόνια επιθέσεις με πυραύλους από τη Χαμάς. Και δεν τους δέχτηκε επειδή τάχα η Χαμάς ήθελε να απελευθερώσει τη Γάζα και τους παλαιστίνιους από την κατοχή του Ισραήλ. Αντίθετα η Χαμάς ενέτεινε τις πυραυλικές επιθέσεις της κατά του Ισραήλ αφού αυτό είχε αποχωρήσει εντελώς από τη Γάζα και αφού το κατεχόμενο κομμάτι της Παλαιστίνης είχε μια κυβέρνηση που δεν ήθελε πόλεμο με το Ισραήλ, αλλά βρισκόταν σε μια φάση ασταθούς συνύ-

παρξης, αλλά πάντως συνύπαρξης μαζί του. Το ότι η Χαμάς δεν έριχνε ρουκέτες εξ ονόματος του παλαιστινιακού λαού αποδεικνυόταν και από την ωμή δικτατορία που ασκεί πάνω στη Φατάχ μέσα στη Γάζα που έφτασε και σε ωμές δολοφονίες των στελεχών της Φατάχ ακριβώς πάνω στον πόλεμο και με κάλυψη τον πόλεμο.

Άμεσος πολιτικός στόχος αυτής της προβοκάτιας ήταν να κάνει το Ισραήλ εισβολές, βομβαρδισμούς και στρατιωτικές επιχειρήσεις μέσα σε πληθυσμούς και μετά να κινηματογραφηθούν οι νεκροί και οι τραυματίες από το έτοιμο και καλοχτισμένο δίκτυο της ιρανικής τηλεόρασης και της φιλορώσικης σε όλη τη γραμμή της Αλ Τζαζίρα. Αμέσως μετά η εικόνα των εκατοντάδων ακρωτηριασμένων νεκρών της Γάζας πήγαινε σε όλα τα σπίτια της γης την ώρα που καμιά τέτοια εικόνα δεν εμφανίστηκε ποτέ από τα εκατοντάδες χιλιάδες σφαγμένα νήπια του Νταρφούρ, της Βοσνίας και της Τσετσενίας. Και δεν πήγε ποτέ για δυο λόγους: πρώτον γιατί οι σφαγείς εκεί ήταν οι άνθρωποι του νεοναζιστικού μετώπου, σουδανοί ισλαμοφασίστες, σέρβοι ορθοδοξοφασίστες και ρώσοι νεοσαρικοί φασίστες, δηλαδή οι άνθρωποι του παγκόσμιου μετώπου ιμπεριαλιστών που έχει τη μεγαλύτερη ισχύ σε προπαγανδιστικό επίπεδο ακριβώς γιατί έχει την πιο καλά επεξεργασμένη πολιτική γραμμή και τους πιο σαφείς πολιτικούς στόχους. Ποτέ οι ανατολικοί σφαγείς δεν σφάζουν αν δεν είναι σίγουροι ότι θα ελέγχουν την εικόνα. Εισβάλλουν και σφάζουν μόνο όταν είναι σίγουροι ότι θα έχουν διώξει κάθε αντικειμενικό οπερατέρ από το θέατρο επιχειρήσεων. Επί πλέον εισβάλλουν και σφάζουν όταν έχουν πετύχει ευνοϊκούς πολιτικούς συσχετισμούς σε επίπεδο διεθνών συμμαχιών και της αντίστοιχης προπαγάνδας. Οι Ισραηλινοί έκαναν πόλεμο χωρίς να λογαριάσουν όσο έπρεπε την παγκόσμια κοινή γνώμη. Στην πραγματικότητα έκαναν δύο μεγάλα λάθη. Το ένα είναι πολιτικό και έχει να κάνει με την αδυναμία τους να καταλάβουν ότι ο πόλεμος που δίνουν με τους ισλαμοφασίστες είναι τμήμα ενός παγκόσμιου πολέμου του οποίου όμως τον κύριο υποκινητή, την πουτινική Ρωσία, τον θεωρούν από ουδέτερη έως φιλική δύναμη. Το δεύτερο είναι βαθύτερο στρατηγικό-ιδεολογικό και έχει να κάνει με τον επεκτατισμό και το φασισμό της πιο δεξιάς πτέρυγας της αστικής τάξης του Ισραήλ. Αυτή θεωρεί ότι το Ισραήλ οφείλει να έχει πολύ λίγους στρατιώτες νεκρούς γιατί η διατήρησή του είναι ένα ζήτημα στρατιωτικού αριθμητικού συσχετισμού απέναντι σε έναν ανεξάντλητο και σχετικά ομοιογενή και ανεπίδεκτο πολιτικής προόδου αραβικό πληθυσμό. Γι αυτό ο Ισραηλινός στρατός απαντάει εδώ και χρόνια στην ισλαμοφασιστική πρόκληση ρισκάροντας και αποδεχόμενος τη σφαγή των παλαιστίνιων και γενικά αράβων αμάχων για την οποία όμως την κύρια ευθύνη έχουν οι προβοκάτορες των ανθρώπινων ασπίδων. Αν η Ισραηλινή αστική τάξη λογαριαζε σαν πρώτο και καίριο μέγεθος για το μέλλον της χώρας τα αισθήματα απέναντι στο Ισραήλ των λαών της γης και πάνω απ όλα των πληθυσμών των μουσουλμανικών χωρών, ιδιαίτερα των παλαιστίνιων, οι οποίοι όλο και περισσότε-

ρο καταπιέζονται από τους ισλαμοφασίστες του Ιράν και της Συρίας, θα φρόντιζε να μειώσει στο ελάχιστο τους νεκρούς παλαιστίνιους αμάχους. Αυτό θα το πετύχαινε μόνο θυσιάζοντας τους δικούς του στρατιώτες σε έναν παρατεταμένο πόλεμο και με μάχες σώμα με σώμα στις πόλεις της Γάζας, ενώ θα είχε ετοιμάσει από πριν τα πάντα για την πλήρη τροφοδοσία και την απομάκρυνση του άμαχου πληθυσμού από τις ζώνες πολεμικών επιχειρήσεων. Αλλά αν η όποια Ισραηλινή κυβέρνηση ακολουθούσε αυτήν την τακτική θα έπεφτε αμέσως κάτω από τα πολιτικά πυρά των σοβινοφασιστών επεκτατιστών του Νετανιάχου και του προβοκάτορα, μάλλον ρωσόφιλου φασίστα Λίμπερμαν που ήθελεν έναν πόλεμο μέχρις εσχάτων με ελάχιστους Ισραηλινούς στρατιώτες νεκρούς. Έτσι έμενε μια διπλή δυνατότητα για την κυβέρνηση Ολμέρτ-Λίβνι-Μπάρακ. Είτε να μην ξεκινήσει τον πόλεμο όποτε η γραμμή της ειρήνης θα έχανε κάθε κύρος στον Ισραηλινό λαό που υπέφερε πραγματικά από τους πυραύλους της Χαμάς και είχε αποκάμει, είτε θα έπρεπε να σταματήσει γρήγορα τον πόλεμο δίνοντας μια αυστηρή προειδοποίηση στους χαμασίτες φασίστες ίσα-ίσα για να κερδίσει “ιστορικό χρόνο”. Αυτή ήταν από όσα διαβάσουμε η πρόταση του Μπάρακ που απορρίφθηκε από τον Ολμέρτ αλλά και τη Λίβνι.

Το αποτέλεσμα ήταν μια ακόμα διεθνής πολιτική ήττα για το Ισραήλ, η πιο μεγάλη ως τώρα, που δεν θα αργήσει να μετατραπεί σε νέα στρατιωτική ανασφάλεια για τον πληθυσμό από τους πυραύλους της Χα-

μάς. Κερδισμένος εννοείται ήταν πάλι ο ισλαμοφασισμός που δυνάμωσε τις θέσεις μέσα στις αραβικές χώρες και μέσα στον παλαιστινιακό λαό. Αυτός άλλωστε ακριβώς ήταν ο βαθύτερος στόχος της Χαμάς και της ρώσικης διπλωματίας που βρίσκεται πίσω της: Από τη μια να γίνει η Χαμάς ο πολιτικός ηγεμόνας στην Παλαιστίνη και να αδυνατίσει περισσότερο τις ανεξαρτησιακές και ειρηνόφιλες αντιισλαμοφασιστικές δυνάμεις στις τρεις χώρες κλειδιά: Αίγυπτο, Σαουδική Αραβία, Ιορδανία. (Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι χάρη στους προβοκατόρικους πυραύλους του 2006 η Χεζμπολάχ και η Συρία πήραν ξανά την εξουσία στο Λίβανο). Και από την άλλη να έρθει στην εξουσία του Ισραήλ το χειρότερο δυνατό μπλοκ, το Ισραήλ του Λικούντ και του Λίμπερμαν το πιο μισητό στον αραβικό κόσμο και το πιο επιρρεπές στην ανατολική προβοκάτια. Δηλαδή και τώρα επαληθεύτηκε η ύπαρξη ενός καταστροφικού αλληλοτροφοδοτούμενου δίπολου: Οι αντισιμίτες στην εξουσία στην Παλαιστίνη φέρνουν στην εξουσία του Ισραήλ την ακροδεξιά και φασιστική πτέρυγα των σιωνιστών. Αυτήν την πτέρυγα θα την παίξουν πολλοί οι χειρότερες υφεσιακές φράξιες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που εκπροσωπούνται από τον Ομπάμα και την ρωσόφιλη Κλίντον. Φαίνεται ότι το δίπολο πρέπει να πάει ως την άκρη του για να συνειδητοποιηθούν οι δύο λαοί, Ισραηλινός και παλαιστινιακός ότι πρέπει κάποτε να ενωθούν και να το πολεμήσουν τους φασίστες και να αντισταθούν στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις κάθε είδους.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΡΙΞΑΝΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΜΕ ΤΟΥΣ 298 ΑΘΩΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗΣΟΥΝ ΜΕ ΚΑΤΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΤΗΣ

Με την κατάρριψη του μαλαισιανού πολιτικού αεροσκάφους που είχε ξεκινήσει από το Άμστερνταμ και τη δολοφονία των 298 επιβατών του, 33.000 πόδια πάνω από το έδαφος της ανατολικής Ουκρανίας, η ρώσικη νεοχιτλερική υπερδύναμη δείχνει για πρώτη φορά τόσο ωμά το αποκρουστικό της πρόσωπο μπροστά σε όλη την ανθρωπότητα. Προκειμένου να εκβιάσει από την Ευρώπη μια “συνεννόηση” για τη συγκυριαρχία στη βιασμένη από τα στρατεύματά της Ουκρανία, δε διστάζει να σκοτώσει σα μύγες πολίτες κρατών που δεν εμπλέκονται στη σύγκρουση και να καταλύσει μ' αυτό τον τρόπο τις διεθνείς αεροπορικές συγκοινωνίες σε μια πελώρια περιοχή που είναι μέσα στην Ευρώπη.

Ο εκβιασμός του Κρεμλίνου έγκειται στο βάθος στην απειλή κατάργησης της κανονικής διακίνησης εμπορευμάτων και προσώπων από και προς τις χώρες της Δύσης σε περίπτωση που οι τελευταίες εμποδίσουν τις ευρω-ρωσικές διαπραγματεύσεις που προωθεί για το μέλλον της Ουκρανίας. Ο εκβιασμός αυτός εκφράστηκε πολύ γλαφυρά στη χαιρέκακη κυνική επισήμανση του νέου χίτλερ Πούτιν ότι: “Αυτή η τραγωδία δε θα είχε συμβεί αν υπήρχε ειρήνη στη χώρα, αν οι στρατιωτικές επιχειρήσεις δεν είχαν επαναληφθεί στα νοτιοανατολικά της Ουκρανίας” (New York Times, 17/7) και την προτροπή του οι εμπόλεμες πλευρές να

ξεκινήσουν άμεσες ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις.

Παρά τη σοβαρότητα της πρόκλησης, οι μονοπωλιστές της Δύσης - με την καθοδήγηση των ρωσόφιλων Ομπάμα, Κάμερον, Ολάντ, Ρέντσι καθώς και της Μέρκελ που παλιότερα την είχαμε για πραγματική ευρωπαϊά, - αρνήθηκαν να απαντήσουν με δραστήρια μέτρα ενίσχυσης της ευρωπαϊκής άμυνας, και κυρίως αρνήθηκαν να συνδράμουν δίνοντας σύγχρονα όπλα στον ουκρανικό λαό για τον αγώνα που διεξάγει για την ανάκτηση της ανεξαρτησίας, της εθνικής κυριαρχίας και ακεραιότητας της χώρας του. Αυτό είναι το βασικό σήμα. Ο ουκρανικός λαός κυρίως με τη βία μπορεί να απαντήσει στη βία του εισβολέα και όποιος του στερεί αυτό το δικαίωμα είναι με τον εισβολέα. Αντί αυτού επέβαλαν οικονομικές κυρώσεις κυρίως στο χρηματοπιστωτικό, και ενεργειακό τομέα της ρωσικής οικονομίας για να προκαλέσουν μια ρώσικη ανταπάντηση που θα πλήξει την ήδη ενεργειακά εξαρτημένη από τη Μόσχα ευρωπαϊκή αγορά και θα τρομάξει την ήδη φοφοδεή ευρωπαϊκή αστική τάξη. Βέβαια είναι αλήθεια, ότι οι περιορισμένες αυτές κυρώσεις δυσχεραίνουν τη θέση της ρωσικής πολιτικής ηγεσίας στο εσωτερικό καθώς αναγκάζουν τον Πούτιν να επιβάλει νέους αντιλαϊκούς φόρους, όμως ο ρώσικος φασισμός έχει ενσταλαχτεί από χρόνια στον πληθυσμό και ο τελευταίος πλειοψηφικά δεν θα αρνηθεί στήριξη στον Πούτιν ενώ όποιος δεν τη δώσει ξέρει ότι αυτό θα του κοστίσει.

ΠΡΟΣΟΧΗ: ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗ Η ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ “ΝΙΚΗ” ΣΤΗΝ COSCO

συνέχεια από τη σελ. 5

σωρινά σαν συνδικαλιστική μορφή εκπροσώπησης την Επιτροπή που αναγνώρισε η εργοδοσία πρέπει να απαιτήσουν αυτή η Επιτροπή να εγκριθεί και να ψηφιστεί τώρα με δημοκρατικές διαδικασίες δηλαδή μέσα από μια μαζική γενική συνέλευση. Αν οι όποιοι χρυσαυγίτες ή κνιτοσυριζαίοι αρνηθούν μια τέτοια διαδικασία και η όποια Επιτροπή βγει με πραξικοπηματικό τρόπο ή συνεχιστεί η ίδια να λειτουργεί σαν “πρωτεργάτης της απεργίας” χωρίς πλατειά έγκριση και κάνει ότι θέλει, τότε κινδυνεύουν να έχουν διπλή υποδούλωση: Εργασιακή, εξωτερική υποδούλωση στον εργοδότη και εσωτερική υποδούλωση και διάσπαση από τους φίλους της εργοδοσίας μέσα τους.

Όποια τακτική διάσπασης και αποπροσανατολισμού και αν κάνει η εργοδοσία οι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν μια αρχή: εργατική δημοκρατία (από την οποία βεβαίως αποκλείονται εξ ορισμού οι ναζιστοιστές). Αυτή μπορεί να εξασφαλιστεί ακόμα και όταν χρειάζεται μια οργάνωση με μορφές συνομοιωτικές που να αντιστοιχούν σε μια φασιστική εργοδοσία που έχει στη διάθεσή της άφθονους ρουφιάνους.

Έχει σημασία ότι στον κατάλογο των 16 σημείων δεν αναφέρεται το αίτημα για Σωματείο αλλά για Επιτροπή, που είναι κάτι που πιο εύκολα περνάει στα χέρια μιας εργοδοσίας. Σε ρεπορτάζ του 902.gr αναφέρεται ότι συμφωνήθηκε να συσταθεί

αυτή η επιτροπή ως “Επιτροπή υγιεινής και ασφάλειας”. Μια τέτοια “Επιτροπή υγιεινής και ασφάλειας” λειτουργήσει και λειτουργεί για δεκαετίες στη Ζώνη Περάματος σαν εργαλείο για να γίνει η Ζώνη γκέτο του ΠΑΜΕ. Ήταν μία επιτροπή που ελεγχόταν από το Δ.Σ. του Σωματείου, δηλαδή από το ψευτοΚΚΕ, και έδινε άδεια εργασιών στους εργολάβους πάνω στα πλοία. Αν κάποιος εργολάβος δεν έκανε προσλήψεις κνιτών του έβρισκαν χίλιες παραβάσεις “υγιεινής και ασφάλειας”, και τον τάραζαν στα πρόσπια ή και τον σταματούσαν. Όποιος προσλάμβανε το προσωπικό που του πρότειναν, συχνά τους θρασύτερους τεμπέληδες, έκανε όποια παράβαση ήθελε. Έτσι το ΠΑΜΕ κατάφερε να ελέγχει σε μεγάλο βαθμό τις προσλήψεις οπότε εξασφαλίζει και εξασφαλίζει ακόμα ένα στρατό τραμπούκων. Το αποτέλεσμα ήταν ότι όταν οι άλλοι εργάτες δεν είχαν καθόλου δουλειά οι παρατρεχάμενοι του ΔΣ δούλευαν. Αν μία τέτοια επιτροπή λειτουργήσει με παρόμοιο τρόπο και στην Cosco, έχοντας μέσα της Χρυσαιγίτες, Παμίτες και Συριζαίους να αποφασίζουν για το ποιος θα προσλαμβάνεται για δουλειά από τη “Διακίνηση” καταλαβαίνει κανείς πόσο θα εκτιναχθούν όλοι οι παραπάνω, ιδιαίτερα οι αδίστακτοι ναζιστές στις γειτονίες του Πειραιά και πως οι προβλήτες θα μετατραπούν σε φασιστικό γκέτο των κινέζων αποικιοκρατών και των ντόπιων εντολοδόχων τους.

Αθήνα, 21 Ιούλη 2014

ΔΕΗ: ΟΛΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΤΙ Η ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΡΩΣΙΚΗ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 6

ρωση του διαγωνισμού στα τέλη του χρόνου και μετά από αυτόν.

Ο μεγάλος κίνδυνος για τους εργαζόμενους και τον ελληνικό λαό είναι να κάνουν οι ΣΥΡΙΖΑ, τα ψευτοΚΚΕ και οι άλλοι της ΓΕΝΟΠ κάτι ανάλογο με αυτό που έκαναν στην Cosco οι επικεφαλής συνδικαλιστές του ΟΛΠ. Εκεί ο ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ, η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έκαναν φασαρία με απεργίες των εργαζομένων του ΟΛΠ φαινομενικά ενάντια στην Cosco, πριν όμως η Cosco πάρει στα χέρια της το λιμάνι. Τότε έκαναν κάποιο θόρυβο κατά της “ιδιωτικοποίησης” (όπως ονομάζαν την κινέζικη κρατικοποίηση) οι “αντικαπιταλιστικές” συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ. Το αποτέλεσμα όμως εκείνων των απεργιών ήταν το ελληνικό κράτος να δώσει χοντρές αποζημιώσεις στους εργαζομένους του ΟΛΠ και χοντρές συντάξεις (που αργότερα βέβαια τις έκοψε όπως σε όλους) για να δεχτούν να απολυθούν ώστε μόλις η

Cosco πήρε το λιμάνι να προσλάβει τους δικούς της νέους εργαζόμενους με όρους κάτεργου. Γενικά πρέπει να περιμένουμε ότι όλη η πολιτική πίεση των ΣΥΡΙΖΑ και σία με τα ψευτοκινήματα τους με εργαλείο την ηγεσία της ΓΕΝΟΠ θα πηγαίνει για να γίνουν οι όροι της εκχώρησης στα νέα αφεντικά καλύτεροι γι αυτά και όχι χειρότεροι.

Για τους προοδευτικούς ανθρώπους, για τους αριστερούς και για τους κομμουνιστές δεν υπάρχει πάντως άλλος δρόμος από εκείνον της υπεράσπισης της εθνικής ανεξαρτησίας και της ενεργειακής αυτονομίας της χώρας μας καθώς και των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων του εργαζόμενου λαού. Είμαστε ιδιαίτερα και ριζικά αντίθετοι στο ξεπούλημα των λιγνιτορυχείων και των φραγμάτων και γενικά της ενέργειας στη ρωσόδουλη κομπραδόρική ολιγαρχία και σε οποιαδήποτε βρώμικη και φασιστική οικονομική εξουσία.

Ο προβοκατόρικός υπέρ της Χαμάς ρόλος της κυβέρνησης Νετανιάχου-Λίμπερμαν

συνέχεια από τη σελ. 16

γραμμή οι αντιδραστικοί του Ισραήλ όχι μόνο παίρνουν τη χώρα τους στο λαιμό τους αλλά παίρνουν στο λαιμό τους όλες τις δημοκρατικές χώρες και τους λαούς, που σωστά υπερασπίζονται, και πρέπει να υπερασπίζονται ως το τέλος το δικαίωμα του κράτους του Ισραήλ στην ύπαρξη παρά τα όποια λάθη ή ακόμα και εγκλήματα της αστικής του τάξης. Πρέπει να το κάνουν, ακριβώς επειδή αυτό είναι το μόνο κράτος στον κόσμο που γεννήθηκε από τη νικηφόρα πάλη των λαών ενάντια στον τελευταίο μεγάλο καπιταλιστικό ιμπεριαλισμό, το γερμανικό χιτλερικό ιμπεριαλισμό. Επειδή ο εβραϊκός λαός μαρτύρησε από αυτόν τον εχθρό της ανθρωπότητας και του πολιτισμού γενικά και σαν ισραηλινός λαός τον πολέμησε στο πλευρό του παγκόσμιου αντιχιτλερικού μετώπου και επειδή οι πολιτικοί πρόγονοι των απανταχού ισλαμοναζιτών, οι παλαιστίνιοι Αλ Χουσεϊνί και Σία πολέμησαν στο πλευρό των χιτλερικών, όποιος θέλει σήμερα την κατάρρευση του κράτους του Ισραήλ είναι και με τον παλιό Χίτλερ και με τους νέους ρωσοκινέζους Χίτλερ που έρχονται να συνεχίσουν και να κλιμακώσουν το έργο του. Προβλέπουμε, στηριγμένοι στην ευκολία με την οποία οι νέοι Χίτλερ σε τοπικούς πολέμους και μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας κατεβάζουν γεμάτα επιβατικά αεροπλάνα σαν μύγες, χρησιμοποιούν τους ίδιους τους λαούς σαν ομήρους καθώς την ευκολία με την οποία γενοκτονούν, δολοφονούν και βασανίζουν τους αντιπάλους τους ότι μπροστά στους νέους επιστήμονες Χίτλερ, ο πρώτος Χίτλερ θα μοιάζει με έναν απλό νευρωτικό κατά συρροή δολοφόνο.

Γι αυτό οι ισραηλινί δημοκράτες, όλοι οι Εβραίοι στον κόσμο που βλέπουν μακριά και όλες οι δημοκρατικές χώρες και λαοί πρέπει να σταματήσουν αυτή τη στιγμή την πολιτική της ισραηλινής άρχουσας τάξης και ιδιαίτερα την επεκτατική προβοκατόρική πολιτική των Νετανιάχου-Λίμπερμαν χωρίς όμως ποτέ και σε καμιά στιγμή να πάψουν να καταγγέλλουν σαν κύριο εχθρό και του παλαιστινιακού αλλά και του ισραηλινού λαού καθώς και της ειρήνης στη Μέση Ανατολή τους ισλαμοναζιτές της Χαμάς και τους παγκόσμιους προστάτες τους που είναι η ρωσοκινέζικη συμμαχία και οι φίλοι της στον όλο και πιο φιλοπόλεμο και διαβρωμένο από αυτούς ΟΗΕ.

Χωρίς να χάνουμε λοιπόν από τα μάτια μας τον κύριο εχθρό θα πρέπει να απαιτούμε εδώ και τώρα από το Ισραήλ να σταματήσει τους οικισμούς στα κατεχόμενα και μάλιστα να αρχίσει αμέσως να εγκαταλείπει όσους εμποδίζουν τη συνέχεια και συνοχή του παλαιστινιακού κράτους, και ταυτόχρονα να δηλώσει ότι θέλει τώρα να διαπραγματευθεί για άμεση επιστροφή του στα προ

του πολέμου του 1967 σύνορα. Έτσι θα εξασφαλίσει συμμαχία με τις πιο προοδευτικές τάξεις της Φατάχ χωρίς να δεχτεί το ζήτημα της επιστροφής όλων των προσφύγων στο Ισραήλ που σήμερα μπαίνει προβοκατόρικά από τη Χαμάς και ισοδυναμεί με κατάργηση του κράτους του Ισραήλ. Αυτή είναι η πρώτη και η πιο βασική προϋπόθεση για να μπορεί το Ισραήλ να εκστρατεύσει κατά της Χαμάς που βομβαρδίζει τους αμάχους του Ισραήλ από θέσεις εντός της Γάζας, χωρίς να της δίνει πελώριες παγκόσμιες διπλωματικές νίκες. Η δεύτερη προϋπόθεση για να εξασφαλίζει τις συμπάθειες του παλαιστινιακού λαού της Γάζας που είναι πια ωμά, και το νιώθει, όμηρος της Χαμάς, είναι να απαντάει στους χαμασίτες προβοκατόρες για καιρό πολιτικο-διπλωματικά καταφεύγοντας σε διεθνή όργανα και φόρα και στρατιωτικά μόνο σε έσχατη ανάγκη εξασφαλίζοντας τότε τον ύψιστο βαθμό ασφάλειας στους άμαχους παλαιστίνιους και όχι το θάνατο και την καταστροφή των υλικών όρων της ζωής τους. Σημαίνει επιπλέον μεγάλη υλική βοήθεια και αποζημιώσεις καταστροφές υφίστανται από το Ισραήλ σε κάθε στρατιωτική αντιπαράθεση και πλήρες σπάσιμο του εμπάργκο σε μη άμεσα στρατιωτικό υλικό. Αυτός ο τρόπος πολέμου θα σημαίνει μεγάλες απώλειες, κυρίως ανθρώπινες για τον ισραηλινό στρατό, αλλά και πελώριες υλικές θυσίες γενικά για τον ισραηλινό πληθυσμό. Όμως ειδικά τις μεγάλες ανθρώπινες απώλειες τις αποκλείουν εδώ και δεκαετίες τα ισραηλινά επιτελεία στο όνομα του ότι ο ισραηλινός πληθυσμός είναι λίγος και δεν έχει περιθώρια για πολλούς νεκρούς. Αυτή η θέση υπονοεί ότι οι παλαιστίνιοι έχουν περισσότερα τέτοια περιθώρια, επειδή είναι περισσότεροι και πληθαίνουν γρηγορότερα. Αλλά τέτοιοι υπολογισμοί εξασφαλίζουν ακριβώς στη Χαμάς άλλο ένα πολιτικό επιχείρημα για έναν τάχα εθνοεκκαθαριστικό πόλεμο που διεξάγει το Ισραήλ.

Δηλαδή για μια ακόμα φορά η γενική στρατιωτική λογική του Ισραήλ σε συνδυασμό με την επεκτατική σοβινιστική λογική της σημερινής ηγετικής του ομάδας εξυπηρετεί πολιτικοδιπλωματικά τους αληθινούς εθνοεκκαθαριστές. Εκεί που έχουν φτάσει διπλωματικά τα πράγματα, δηλαδή σε μια μεγάλη διεθνή απομόνωση για το Ισραήλ, δεν υπάρχει γι αυτό στρατιωτική και πολιτική νίκη χωρίς βαριές απώλειες. Χωρίς τοπικές και διεθνείς συμπάθειες, ιδιαίτερα μέσα στον παλαιστινιακό λαό, το Ισραήλ δεν θα μπορεί να ανασταίνει και να παλεύει για το μεγάλο δίκιο του, το ιερό και απαραβίαστο δικαίωμά του να υπάρχει, όπως κάθε άλλο κράτος στον κόσμο.

Ο προβοκατόρικος υπέρ της Χαμάς ρόλος της κυβέρνησης Νετανιάχου-Λίμπερμαν

Όπως οι ως τώρα διπλωματικές νίκες των προβοκατόρων ηγετών της Χαμάς έχουν στο βάθος να κάνουν με το μεγάλο σύμμαχο του ρωσικού σοσιαλιμπεριαλισμού που είναι η κυβέρνηση συνεργασίας κύρια ανάμεσα στο σοβινιστικό κόμμα Λικούντ του πρωθυπουργού Μπ. Νετανιάχου και το εθνορατσιστικό Γισραέθ Μπεϊτενού του ρώσικης καταγωγής και εθνορατσιστή υπουργού εξωτερικών Α. Λίμπερμαν. Αυτή προέκυψε μέσα από μια πολύχρονη πορεία βίας και προβοκατσιών στη διάρκεια της οποίας η πιο δεξιά τάση της αστικής τάξης του Ισραήλ έγινε πιο αντιδραστική καθώς προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τη δολοφονική βία της ρωσοκίνητης Χαμάς προκειμένου τελικά να πηδήξει όχι εκείνη αλλά τη Φατάχ και μέσω αυτής τη συγκρότηση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Η Χαμάς εκμεταλλεύτηκε την προηγούμενη αποχώρηση του ισραηλινού στρατού και των ισραηλινών εποίκων από τη Γάζα (στα 2005) για να πάρει εκεί την πολιτική εξουσία και να διασπάσει το παλαιστινιακό κράτος. Η συνέχιση της επιθετικό-τητάς της ενάντια στο Ισραήλ, σε συνδυασμό με τη συμφιλιωτική απέναντί της γραμμή του ρωσόφιλου Αμπάς, διαδόχου του παλαιστίνιου πατριώτη-παρά τα σοβαρά ομπορτουμιστικά λάθη του- Γιασέρ Αραφάτ, οδήγησε στην άνοδο της ακροδεξιάς στην ισραηλινή πολιτική ηγεσία.

Με τέτοιες δυνάμεις στην εξουσία και στη Γάζα και στο Ισραήλ η πορεία προς τη θερμή σύγκρουση ήταν πια ζήτημα χρόνου και η αρχή έγινε όπως πάντα από τη Χαμάς με την απαγωγή και δολοφονία των τριών ισραηλινών εφήβων στη Χεβρών. Αυτήν ισχυρίζεται πως δεν την οργάνωσε, όμως την κάλυψε ο ηγέτης της Χαμάς, Χαλέντ Μεσάαλ, συγκαίροντας ευθέως τους απαγωγείς για το κατόρθωμά τους (βλ. Haaretz, 23/6). Στην επιχείρηση για την ανεύρεση των απαχθέντων το Ισραήλ συνέλαβε εκατοντάδες υπόπτων, σχεδόν το σύνολο των στελεχών της Χαμάς στη Δυτική Όχθη, ορισμένοι εκ των οποίων είχαν ανταλλαχθεί παλιότερα με τον όμηρο των ισλαμοφασιστών στρατιώτη Γκιλιάντ Σαλίτ. Σε αντίποινα για τη δολοφονία των 3 ισραηλινών εφήβων, φασίστες ισραηλινοί απήγαγαν και έκαψαν ζωντανό έναν παλαιστίνιο έφηβο στις 2/7. Συνελήφθησαν έξι εβραίοι ύποπτοι αλλά το κύμα διαμαρτυρίας σάρωσε την Παλαιστίνη. Τότε βρήκαν την ευκαιρία οι ισλαμοφασίστες και στις 7/7 η Χαμάς εξαπέλυσε ένα μπαράζ ρουκετών στο Ισραήλ και, για πρώτη φορά από τη συμφωνία εκεχειρίας του '12, ανέλαβε ανοιχτά την ευθύνη για την επίθεση, αξιώνοντας την απελευθέρωση των υπόπτων για τη δολοφονία των τριών νεολαίων. Πάνω εκεί άρχισε η ισραηλινή επιχείρηση με την ονομασία “Operation Protective Edge” κατά της Χαμάς, η οποία δρα σε συμμαχία με άλλες φαιοπράσινες και φαιο-“κόκκινες” ρωσόδουλες οργανώσεις όπως είναι η Ισλαμική Τζιχάντ, το PFLP και το DFLP που επίσης συμμετέχουν στις επιθέσεις.

Η Χαμάς κάνει ότι μπορεί για να προβοκάρει το Ισραήλ εμφανίζοντάς το σαν εγκληματικό κράτος και η κυβέρνηση Νετανιάχου-Λίμπερμαν ανταποκρίνεται σε αυτή την κατηγορία με το να βομβαρδίζει περιοχές αμάχων. Δηλαδή η Χαμάς τοποθετεί τους εκτοξευτήρες της σε πολυσύχναστους χώρους (νοσοκομεία, σχολεία, τζαμιά) χρησιμοποιώντας τους αμάχους σαν ανθρώπινη ασπίδα. Το Ισραήλ, που την έχει ξαναπάθει στο παρελθόν τώρα, πριν βομβαρδίσει μια περιοχή, καλεί τους κατοίκους της να την εγκαταλείψουν με τηλεφωνήματα, SMS, φυλλάδια και βομβίδες κρότου για να εγκαταλείψουν τα κτίρια. Όμως από τη μια δεν είναι εύκολο για μεγάλες μάζες να εγκαταλείψουν το χώρο που ζουν σε σύντομο διάστημα και επειδή δεν ξέρουν

που ακριβώς θα βρουν σιγουριά, από την άλλη το Ισραήλ δεν ειδοποιεί πάντα ώστε να αιφνιδιάσει την Χαμάς και έτσι υπάρχουν πολλοί άμαχοι νεκροί, ιδιαίτερα γυναικόπαιδα, και ο αριθμός τους καθημερινά αυξάνεται.

Πάντως σε επίπεδο πολιτικού δόγματος που υπάρχει πίσω από τους στρατιωτικούς στόχους κάθε πλευράς και πέρα από το ότι οι ισραηλινοί βομβαρδισμοί σκοτώνουν πολύ περισσότερους αμάχους από τους ελάχιστους που σκοτώνουν οι μη ακριβείς πύραυλοι της Χαμάς, υπάρχει μια ποιοτική διαφορά ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα: Η Χαμάς σκοτώνει ισραηλινούς αμάχους με τη λογική ότι δεν πρέπει να υπάρχουν εβραίοι κάτοικοι στο Ισραήλ, δηλαδή με τη λογική της γεννοκτονίας σε βάρος του ισραηλινού έθνους. Αντίθετα το Ισραήλ δέχεται την ύπαρξη του παλαιστινιακού πληθυσμού και στην μεγάλη πλειοψηφία του και την ύπαρξη του ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Βέβαια η ισραηλινή ακροδεξιά τύπου Μπεϊντένου αλλά και η τάση Νετανιάχου στο Λικούντ δεν δέχονται στην ουσία ένα κανονικό παλαιστινιακό κράτος, όμως πέρα από το ότι αυτή η θέση είναι μειοψηφική στο Ισραήλ, ούτε η ισραηλινή ακροδεξιά έχει τη λογική της γεννοκτονίας, όπως την έχει η Χαμάς και γενικά οι σύγχρονοι αντισημίτες.

Αλλά αυτά είναι ψιλά γράμματα για τα δισεκατομμύρια των θεατών της ματοβαμένης αυτής τηλεοπτικής παράστασης. Μάλιστα τώρα που οι ισραηλινές μάζες είναι όλο και πιο φοβισμένες και θυμωμένες κατά των παλαιστίνιων γενικά κάτω από την επίδραση της ακροδεξιάς προπαγάνδας γίνονται ακόμα πιο εύκολο πολιτικό θύμα των αντισημιτών. Χαρακτηριστικά στη συνοριακή πόλη Σντερότ του Ισραήλ που δέχεται τις χειρότερες επιθέσεις από τη Χαμάς οι κάτοικοι μαζεύονται σε ένα λόφο κάθονται σε πολυθρόνες και παρακολουθούν τους βομβαρδισμούς σα να βλέπουν ταινία, τρώνε ποπκορν και κάθε τόσο χειροκροτούν για έναν εύστοχο βομβαρδισμό σε βάρος της λωρίδας της Γάζας. Τέτοιο αιμοβόρο πλάνο δύσκολα θα πέραγε έξω από τη Γάζα, ούτε θα διαδιδόταν με μανία, όμως περνάει από το ακόμα δημοκρατικό Ισραήλ και διαδίδεται με μανία από την παγκόσμια νεοχιτλερική προπαγανδιστική μηχανή.

Να γιατί ο χαμένος της υπόθεσης είναι το ρεύμα της παλαιστινιακής εθνικής ανεξαρτησίας που εκφράζει κάθε φίλος της συνύπαρξης των δύο κρατών. Σήμερα μόνο το 10% των Παλαιστίνιων υποστηρίζει τον παλαιστίνιο πρόεδρο Αμπάς, κι αυτό όχι γιατί

έκανε τη συμφιλίωση με τους ισλαμοφασίστες αλλά αντίθετα γιατί συνεργάζεται αστυνομικά με το Ισραήλ και γιατί περιορίζεται στις εκκλήσεις σε ΗΠΑ και ΕΕ για να χαλιναγωγήσουν το Ισραήλ (βλ. El Pais, 8/7). Αντίθετα η Χαμάς κερδίζει πολιτικά κάθε φορά που σκοτώνεται ένας Παλαιστίνιος άμαχος από ισραηλινή ρουκέτα και μπορεί να εκμεταλλευτεί πολιτικά ακόμα και τη δέσμευση των μισθών της χαμασιτικής γραφειοκρατίας από το Ισραήλ και τον οικονομικό αποκλεισμό που έχει επιβάλει αυτό μαζί με την Αίγυπτο (φιλική προς τον Αμπάς) στη λωρίδα της Γάζας.

Ο τρόπος που διεξάγεται η ισραηλινή επιχείρηση, όπως απέδειξε και η προηγούμενη το 2009 πολύ λίγο θα πηδήξει την πολιτικο-στρατιωτική ισχύ της Χαμάς. Το Ισραήλ μπορεί να έχει ασφάλεια μόνο αν βρει τρόπους να κερδίσει πολιτικά τις παλαιστινιακές μάζες ξεκινώντας από μια πραγματική συμμαχία με τις πατριωτικές παλαιστινιακές δυνάμεις που αναγνωρίζουν την ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ. Αυτό παλιότερα δεν ήταν εύκολο γιατί η Χαμάς είχε περισσότερο γόητρο πατώντας στην καταγγελία της υπαρκτής διαφθοράς της παλαιστινιακής αρχής στα κατεχόμενα. Όμως εδώ και αρκετά χρόνια, ιδιαίτερα από το 2007 και μετά, που η Χαμάς άσκησε τη δικιά της φασιστική, πολύ πιο διεφθαρμένη και καταπιεστική εξουσία στη Γάζα, που άσκησε ωμή βία στη Φατάχ, και ο λαός της λωρίδας δυστύχησε όσο ποτέ, ενώ στη Δυτική Όχθη η κατάσταση του βελτιώθηκε υλικά, μια προσέγγιση Ισραήλ-Φατάχ ήταν δυνατή. Αλλά μια τέτοια προσέγγιση προϋπόθετε πάνω απ' όλα τον τερματισμό της επέκτασης των ισραηλινών οικισμών στη Δυτική Όχθη και την πλήρη πολιτική ρήξη με τη Χαμάς. Όμως οι σοβινιστές του Νετανιάχου και οι φασίστες του ρώσου προβοκάτορα Λίμπερμαν έκαναν το αντίθετο: συνέχισαν με πάθος την επέκταση των οικισμών στα κατεχόμενα, οπότε γελοιοποίησαν τη συνεργαζόμενη με αυτούς παλαιστινιακή αρχή, και ταυτόχρονα προσέγγιζαν με τρόπο τη Χαμάς όταν πχ της έδιναν τη δυνατότητα με πρόσχημα την απελευθέρωση του ισραηλινού στρατιώτη αιχμαλώτου της Σαλίτ να εμφανίζεται σαν παράγοντας ειρήνης αλλά και εθνικής νίκης καθώς σε αντίλλαγμα του Σαλίτ οι Νετανιάχου-Λίμπερμαν απελευθέρωναν εκατοντάδες ισλαμοφασίστες της Χαμάς.

Ένα εύλογο ερώτημα που βάζουν αρκετοί καλοπροαίρετοι άνθρωποι είναι πως δικαιολογούν οι ισραηλινοί σοβινιστές στο λαό τους τη διαρκή επέκταση των οικισμών που σημαίνουν στην ουσία όχι μόνο συνέχιση της κατοχής αλλά και τον καταταμαχισμό και τη διάλυση του παλαιστινιακού κράτους. Αυτοί λοιπόν

προβάλλουν κυρίως το επιχείρημα ότι μόνο έτσι μπορεί ο ισραηλινός πληθυσμός των υπαρχόντων οικισμών αλλά και όλου του Ισραήλ να έχει στρατιωτική ασφάλεια αν ποτέ το παλαιστινιακό κράτος επιτεθεί στο Ισραήλ. Στη βάση της λογικής αυτής το Ισραήλ κρατάει και τα υψώματα του Γκολάν από τη Συρία, αρνείται να επιστρέψει στα προ του πολέμου του 67 σύνορα και επιδιώκει να διαπλατύνει τη στενή λωρίδα εδάφους που βρίσκεται μεταξύ της Μεσογείου και της Δυτικής Όχθης. Αυτή η λογική περι “στρατηγικού βάθους”, που την επικαλούνται συνήθως επεκτατικές χώρες εκτός από αντιδραστική είναι και ανόητη στην περίπτωση του σημερινού Ισραήλ. Γιατί το Ισραήλ δεν έχει αληθινό στρατηγικό εχθρό το παλαιστινιακό κράτος, αλλά το ρωσοκινεζικό νεοχιτλερικό άξονα. Αυτός σηκώνει όπως και ο Χίτλερ την αντισημιτική σημαία- αλλά έμμεσα με αντισημιτικό προκάλυμμα για να ενοποιήσει όλες τις χώρες και του λαούς του κόσμου σε έναν κατανοητό κοινό στόχο, που είναι όχι πια η εξόντωση των εβραίων γενικά αλλά η εξόντωση του ισραηλινού κράτους, ως “κράτους δολοφόνου”, ως κράτους που είναι τάχα ταυτόχρονα κράτος των απανταχού Εβραίων αλλά, κυρίως, κράτος δήμεν κρυφός ηγέτης όλων των δυτικών, “νεοφιλελεύθερον” ιμπεριαλιστικών κρατών, δηλαδή κράτος εξουσιαστής όλων των κρατών. Χάρη στις προβοκάτσιες που στήνουν οι ρώσοι νεοχιτλερικοί μέσω των ισλαμοφασιστών της Χεζμπολάχ στο βορρά και της Χαμάς στο νότο του Ισραήλ, αυτό το τελευταίο βομβαρδίζει τις ασπίδες τους που στήνουν με τους αμάχους, οπότε η παγκόσμια σοσιαλφασιστική προπαγάνδα διατυμπανίζει τη σφαγή, και την κάνει πάντα τη μόνη μεγάλη και απεχθή σφαγή, ενώ αυτή κυριολεκτικά ωχιά μπροστά στις πολύ πιο μεγάλες, εντελώς στοχευμένες και εντελώς απρόκλητες σφαγές των κρατών του σοσιαλφασισμού (Τσετσενία, Βοσνία, Σουδάν), που ο ίδιος και οι δυτικοί φιλελεύθεροι κρύβουν όσο μπορούν. Έτσι το Ισραήλ όλο και περισσότερο έχει απέναντί του ένα στρατηγικό βάθος των εχθρών του όχι όσο είναι το βάθος της Δυτικής Όχθης, ούτε όσο είναι το βάθος της Συρίας και του Ιράκ, αλλά όσο είναι το βάθος όλης της Μέσης Ανατολής, συν το βάθος του Ιράν, του Αφγανιστάν, του Πακιστάν, του Μπαγκλαντές, αλλά ακόμα και της Ινδονησίας και όλης της Βόρειας Αφρικής και παρακάτω της Νιγηρίας και παρακάτω όσο στρατηγικό βάθος έχουν όλες οι χώρες του τρίτου αλλά και του δεύτερου κόσμου, όπου πια ο αντισημιτισμός, σαν αντισημιτισμός ή και σαν σκέτος αντισημιτισμός μπαίνει σιγά-σιγά και γίνεται κομμάτι της όλο και πιο κυρίαρχης στους φτωχούς και καταπιεσμένους από το δυτικό ιμπεριαλισμό λαούς φαιο-“κόκκινες” νεοναζιστικής ιδεολογίας.

Με αυτή λοιπόν την αντιδραστική και εντελώς στενόμευαλη “στρατιωτική”

